MERCENAR

23 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

JO DEXTER
Ucigașii de pe Rio Negro

COLECŢIA „MERCENAR”

JO DEXTER

UCIGAŞII DE PE RIO NEGRO

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1998

CAPITOLUL I

Vegetaţia tropicală foarte deasă se rărea de o parte şi de alta a torentului care curgea cu repeziciune, urmând să se verse în Rio Negro. O rază de soare cădea drept între pereţii înalţi de vegetaţie, apoi ricoşa scânteind pe undele tumultuoase şi dansa pe pielea arămie a unei tinere indience. Puse o tigvă pe pământ, prinse maceta între dinţi şi urcă într-un copac mic.

— O vezi? murmură Dan Bardsfield.

Vocea lui era un suflu abia audibil.

Ascuns lângă el în spatele unei stânci, Burt Melvil scuturã negativ din cap. Bardsfield luă binoclul de la ochi şi întinse degetul spre un pâlc de copaci din apropierea torentului.

— Acolo, la două sute de metri, în bananier.

— OK, şopti Melvil. Obiectivul a fost reperat.

Ghemuită, cu picioarele sprijinite pe o frunză mare, Sena nu-i vedea pe cei doi bărbaţi. Era prea ocupată să desprindă cu maceta un ciorchine de banane sălbatice. Melvil luă binoclul, se ridică pe jumătate ca s-o observe, apoi zise cu glas scăzut:

— Cincisprezece-şaisprezece ani. Exact cum trebuie şi arată foarte bine. Bătrâne Dan, asta e ziua noastră norocoasă!

Un zâmbet lubric apăru pe buzele lui Dan Bardsfield.

— Exact, aprobă el, arătându-şi dinţii mici şi ascuţiţi. Dar să nu vindem blana ursului din pădure. Dacă o lăsăm să fugă în junglă, am dat-o-n bară. Adu-ţi aminte de cea de săptămâna trecută.

— Adevărat. Putorile astea mici sunt mai agile decât maimuţele. Mă voi deplasa în arc de cerc la adăpostul pădurii. Imediat ce voi ajunge destul de aproape, voi face în aşa fel încât s-o sperii şi s-o alung spre tine.

— OK, zise Bardsfield. Aproape că a terminat. Grăbeşte-te şi ai grijă să nu faci zgomot.

— Ca un cangur, frăţioare! zise Melvil rânjind.

Făcu cu ochiul tovarăşului său, apoi se depărtă, aplecat în faţă, spre hăţişurile verzi.

*

* *

Hank Prost trase cu voluptate din ţigara Camel şi, cu un bobârnac, închise capacul uzat al vechii sale brichete Zippo. Puse bricheta într-un buzunar al blugilor şi se trânti într-un fotoliu de piele arămie.

În faţa lui, într-un fotoliu identic, Michael O'Hara îşi îndoi „carcasa" enormă ca să-şi ia whisky-ul de pe măsuţa din sticlă fumurie. Cei doi bărbaţi ciocniră, luară o gură de alcool, apoi Frost trase încă o dată din ţigara Camel.

O'Hara tuşi uşor, măturând aerul cu mâna lui lungă desfăcută ca un evantai.

— De cât timp nu mai fumezi, Mike?

— De trei ani, răspunse O'Hara. De ce?

Frost dădu din cap şi puse jos paharul.

— Nu e rău deloc! zise Frost trăgându-se uşor de mustaţa stufoasă. Dar ai grijă! Încă nu eşti scăpat de tentaţia de a o lua de la cap.

Cu ochii lui verzi în care se scălda o fărâmă de nuanţă albastră, Mike O'Hara îi aruncă o privire sarcastică şi dezaprobatoare.

— Păi!... Când petrec o seară cu tine, am impresia că am fumat un pachet întreg. Chiar nu poţi să faci un efort ca să nu mai tutunezi atâta?

Frost lăsă mustaţa şi îşi luă din nou paharul. Trase un fum lung, foarte lung, apoi, fără tragere de inimă, strivi ţigara într-o cochilie mare de scoică transformată în scrumieră.

— Lasă vrăjeala, Mike! Parcă o aud pe Bess!

O'Hara zâmbi.

— Ce mai face Bess?

Frost dădu din umeri şi bombăni:

— Ce pierdere...

— Ce! exclamă O'Hara uimit. Doar n-ai să-mi spui că şi-a băgat dracu coada între tine şi Bess?

— Nu, mormăi Frost arătând spre ţigara pe jumătate fumată. Asta e pierderea. Bess e bine. Am primit un telefon azi dimineaţă. E în Africa, unde, se pare, o să facă un reportaj trăsnet!

— Serios! Ce? întrebă O'Hara interesat.

— Întreab-o tu, poate vei avea mai mult succes decât mine. În orice caz, n-am cum să-i telefonez, fiindcă e tocmai în Rhodesia!

— În Zimbabwe, îl corectă imediat O'Hara.

— Mda, mormăi Frost. Pentru mine e tot una. Oricum i-ar zice, Rhodesia sau Zimbabwe, mie tot mi-e interzisă şederea acolo.

— Ce să-i faci! zise O'Hara cu o fărâmă de perfidie. Lumea se micşorează din ce în ce mai mult pentru mercenari.

Bărbatul care era poreclit Mercenarul nu răspunse. Se mulţumi să tragă un gât sănătos de whisky, pe care îl savură îndelung,

apoi zise cu un aer gânditor:

— Mă întreb cum le-o zice acum locuitorilor ţării. Poate zimbabuini...

O'Hara se scărpină în cap gânditor şi Frost avu impresia că aude rotiţele creierului învârtindu-se sub chica roşie a lunganului. Dar, după toate aparenţele, omul de la FBI cugeta zadarnic, gata să-i iasă fum din tărtăcuţă, pentru că era imposibil să-şi amintească cum erau numiţi locuitorii din Zimbabwe-Rhodesia.

Soneria telefonului interveni providenţial, salvându-l de la surmenaj.

— Când vorbeşti de lup, lupul e la uşă, zise O'Hara. Punem prinsoare că e Bess!

Mercenarul se ridică, se duse în vestibul şi ridică receptorul. După câteva secunde se întoarse în salon şi zise:

— Punem prinsoare c-ai pierdut? E pentru agentul special Michael O'Hara.

Omul de la FBI se ridică din fotoliu şi dădu ocol măsuţei zicând cu un ton uşor confuz:

— Îmi cer scuze, nenişorule. Înainte de a pleca, am lăsat la birou numărul tău de telefon. Presupun că te-ai prins.

Mercenarul se strâmbă ironic.

— Bineînţeles, zise el. Când faci parte din FBI, nu poţi să pui cheia sub ştergător nici pentru o seară.

— Exact, înţeleptule, îl aprobă O'Hara. Nici înainte nu era mare veselie, dar de când am fost repartizat la Grupul de Acţiune pentru Lupta Antiteroristă, pot să spun că e ca la ocnă.

Hank Frost zâmbi cu toată gura şi zise:

— Dacă terorista asta este atât de captivantă pe cât te lasă să-ţi închipui vocea ei, trebuie neapărat să mi-o prezinţi, amice. Aş intra şi eu puţin cu ea la ocnă.

— Ce! se miră O'Hara care ajunsese lângă el în pragul vestibulului. Despre ce vorbeşti?

Mercenarul îi arătă cu un gest telefonul.

— Despre gagica care te caută la telefon, răspunse el râzând.

— O... O fată? bâigui omul de la FBI năucit.

— Oficial, zise Frost. Că dacă e un gagiu, atunci înseamnă că şi-a făcut un tratament hormonal care n-a reuşit.

Se întoarse în fotoliu la paharul lui de whisky, în timp ce O'Hara ridica receptorul. În momentul în care ducea paharul la gură, Mercenarul îl auzi fără să vrea pe agentul special zicând:

— Felicity! Dar ce s-a întâmplat? Şi de unde ai aflat numărul de-aici?

„Hopa! Numărul *meu”!* îşi zise Mercenarul. Trase cu urechea. Nu că ar fi vrut să-l spioneze pe O’Hara, nici vorbă de asta. Era mai mult un reflex profesional decât altceva. Dar omul de la FBI se dezmetici imediat. Îşi drese glasul şi începu să răspundă monosilabic. Frost înţelese că nu va mai afla nimic mai mult decât prenumele interlocutoarei lui O’Hara.

Se întoarse la paharul lui, întrebându-se cum putea să arate acea fată, pe care nişte părinţi originali o botezaseră Felicity.

*

* *

După ce-şi termină treaba, Sena dădu drumul macetei pe pietrişul malului. Apucă cu ambele mâini coada ciorchinelui mare şi sări jos. Bardsfield o văzu poticnindu-se, trasă de greutatea ciorchinelui, şi întinzându-se pe pământ cât era de lungă.

Tânăra indiancă se ridică zâmbitoare, fericită de mulţimea fructelor. O adiere de vânt făcu să-i fluture părul negru tăiat rotund şi singurul veşmânt, o pânză de cânepă prinsă pe şolduri. Era lac de sudoare şi îşi zgâriase picioarele în căderе.

Sena alergă veselă până la marginea torentului, cu jumătatea de tigvă pe care o luase de la poalele bananierului. Convinsă că era singură. Sena umplu tigva şi se stropi cu apă râzând ca un copil. În spatele stâncii, Dan Bardsfield duse din nou binoclul la ochi şi urmări fata care îşi făcea nepăsătoare toaleta. O venă groasă începu să palpite la tâmpla lui, unde părul era aproape ras.

După ce termină, indianca duse tigva lângă macetă, apoi se lăsă pe vine lângă ciorchine, rupse o banană şi o curăţă. Sena considera că merita această recompensă, înainte de a duce restul fructelor tribului Xindu. Se aşeză pe o stâncă plată, în spate, şi începu să mănânce. Picături fine de apă limpede încă i se mai rostogoleau pe sâni şi pe pântecele bronzat, asemenea unor mici perle irizate.

La tâmpla lui Dan Bardsfield, vena albastră bătea din ce în ce mai repede.

Deodată, Sena se opri din mâncat şi se uită în spate. Bardsfield îndreptă binoclul spre pădurea deasă. Nu văzu nimic, dar înţelese îndreptându-şi din nou atenţia spre mica indiancă. Sena se ridicase în picioare şi trăgea cu urechea. Era clar. În ciuda promisiunilor, Burt Melvil nu ştiuse să fie la fel de discret ca un cangur.

Sena păru că ezită, apoi puse jos banana şi, lent, suplu, alunecă de pe platforma stâncoasă. Fascinat, Dan Bardsfield o

privea cum se târa ca un mic şarpe arămiu în direcţia macetei. Îşi zise că era timpul să intervină. Puse încet binoclul pe pământ şi duse mâna la Coltul 45 care îi atârna la centură.

Doi tipi solizi şi bine antrenaţi împotriva unei mici indience xindu... Bardsfield se simţi deodată ridicol. Puse pistolul la loc şi o porni pe furiş de-a lungul râului. Era destul timp să recurgă la arme dacă fata ar fi reuşit să ajungă la macetă. Dar Bardsfield nu avea de gând să-i lase această posibilitate. Şi, având în vedere felul în care voia s-o folosească pe acea fată, prefera să pună mâna pe ea vie şi întreagă.

O dorinţă de nestăpânit îi chinuia pântecele, crescând pe măsură ce se apropia de Sena şi îi vedea mai clar picioarele aurii şi rotunjimile trupului – abia ascunse de pânza de cânepă – care „şerpuia” pe pietrişul dintre stânci.

Bardsfield grăbi pasul. Un bolovan mare se rostogoli sub talpa lui.

Urechea ascuţită a Senei captă zgomotul. Întoarse capul. O fracţiune de secundă, fata rămase subjugată de apariţia bărbatului blond care venea spre ea. Bardsfield văzu cum groaza îi deformează faţa de adolescentă. Apoi fata sări în picioare şi, abandonând tigva, bananele şi maceta, o luă la fugă spre pădure. Văzându-se demascat, ticălosul se repezi pe urmele ei. Până la perdeaua vegetală care marca începutul junglei erau douăzeci de metri de teren descoperit. Dacă era destul de iute, ştia că putea să pună mâna pe indiancă.

Inima Senei bătea ca un tam-tam. Ştia ce voia acel bărbat. Câteva fete xindu îşi povestiseră experienţa cu albii de la Mygala[1]. Descriseseră pantofii lor mari şi negri, centurile şi hainele lor ciudate pătate cu verde, maroniu şi galben. Altele nu se mai întorseseră deloc.

Sena era la capătul puterilor, obosită deja de efortul mare făcut ca să dea jos ciorchinele mare de banane. Îl auzi pe bărbat strigând în spatele ei:

— Burt! Vine spre tine!

Un alt bărbat în ţinută de camuflaj ieşi din frunziş, la cincizeci de metri, în dreapta. Sena o luă la stânga, adunându-şi toate forţele ca să poată alerga.

— La dracu’! exclamă Bardsfield între două gâfâieli. O să ne scape printre degete!

Ca de obicei, imbecilul de Burt nu se afla în locul potrivit. Apoi,

[1] Păianjen veninos din regiunile tropicale (n. t.).

deodată, Dan Bardsfield avu o inspiraţie. Se afla încă în zona cu pietriş. Se lăsă în jos, luă o piatră rotundă de mărime mijlocie şi puse un genunchi în pământ. Ştia că risca să o omoare pe indiancă, dar cu atât mai rău pentru ea. Nu trebuia să le scoată sufletul. Asta era ultima lor şansă de a pune mâna pe ea.

Ticălosul duse braţul în spate şi, cu un gest precis, aruncă piatra ca pe o grenadă.

Sena simţi o durere cumplită în partea din spate a capului. Un fulger de argint îi trecu prin faţa ochilor, apoi vederea i se tulbură. Ţipă slab, îndoi genunchii şi se prăbuşi.

După mai puţin de un minut, cei doi bărbaţi se aflau lângă ea. O duseră la soare, pe malul torentului. Bardsfield se duse să ia maceta de la poalele bananierului, în timp ce complicele său o târa pe Sena pe burtă pe pietriş ca să-i bage capul în apă.

— Prefer să se trezească, explică el când Bardsfield se întoarse. E mai distractiv.

Blondul lovi cu maceta ca să-i desfacă pânza de cânepă, făcând o tăietură mică pe spatele indiencei.

— Fă cum vrei, zise el. Îmi aştept rândul. Şi, pe urmă, nimic nu ne împiedică s-o luăm de la capăt când se va simţi mai bine.

— Adevărat, admise Melvil rânjind. Oricum, tu ai doborât-o, aşa că tu vei avea onoarea să fii primul. Ai văzut ce putorişcă frumuşică? Răsfăţ, amice! Pariez pe douăzeci de dolari că încă mai e virgină.

— Du-te la naiba! răspunse Bardsfield. În triburile astea, fetele încep devreme. Pe douăzeci de dolari că nu mai e fată mare.

— S-a făcut. Treci la verificare!

— Imediat, mormăi Bardsfield. Să mă pregătesc.

La tâmplă, vena albastră bătea gata să se spargă în timp ce-şi desfăcea centura şi îşi lăsa jos pantalonii de uniformă.

CAPITOLUL II

— Telefonez dintr-o cabină publică, explică Felicity Grey. Ştiam că eşti la Atlanta, aşa că am sunat la Birou şi cei de-acolo mi-au dat numărul ăsta.

— OK, zise O'Hara, hotărât să fie laconic.

— Am noutăţi, Mike. Nimic foarte sigur, evident, dar am considerat totuşi util să te anunţ. Am surprins o conversaţie între Craighton Dean şi Ronald Petersen.

Felicity făcu o pauză, cât să mai pună câteva monede în aparat.

— Mda? zise cu nerăbdare agentul federal.

— După cum ţi-am spus, nimic precis, continuă fata. Dar am înţeles că aşteptau o livrare importantă din străinătate.

— Asta e tot?

— Sosirea mărfurilor e prevăzută poimâine noapte la ferma lui Dean de lângă Tallahassee. Poate că avem posibilitatea să-i înfundăm în sfârşit.

— Superb! zise O'Hara cu entuziasm. Mă voi ocupa.

— Şi eu? întrebă fata. Eu ce fac?

— Continuă mai departe tot aşa.

— N-ai alte instrucţiuni să-mi dai?

— Deocamdată nu, zise O'Hara.

— Ah, înţeleg. Nu poţi vorbi liber din locul în care te afli. Aşa-i?

— Exact, confirmă agentul special suspinând.

— OK. Te voi suna la Birou. Peste cât timp?

— Ăăă... mormăi O'Hara nehotărât.

De luni de zile îi promisese această seară lui Frost. Şi de trei ori o amânase în ultima clipă. Pe de altă parte, trebuia neapărat să-i dea instrucţiuni precise agentei sale.

— Peste o oră? propuse fata.

— E bine, răspunse O'Hara înainte de a închide cu un gest fatalist.

*

* *

Felicity Grey închise şi ea şi ieşi din cabina telefonică. Câţiva nori destrămaţi, rătăciţi pe cerul Floridei, căpătau o culoare de jeratic în lumina asfinţitului. Cu ochii ei de un albastru de cobalt, fata examină pe rând cele două părţi ale străzii. Nu că ar fi fost îngrijorată. Petersen o considera unul dintre elementele lui cele

mai bune şi avea o acoperire beton. Dar un plus de prudenţă nu strica niciodată.

Felicity nu remarcă nimic suspect: îşi aruncă pe umăr o şuviţă lungă de păr şi se îndreptă spre maşina Cherokee de un roşu sângeriu. Mai avea destul timp până când urma să-l sune din nou pe O'Hara şi voia să profite ca să ronţăie ceva.

Felicity nu văzuse maşina Volvo 240 GLE cenuşiu-metalizat, oprită la cincizeci de metri de maşina ei. Cu mâna dreaptă crispată pe volan, Ronald Petersen îşi rodea unghiile de la mâna stângă. Şeful serviciului de securitate al lui Craighton Dean nu avea încredere în mod special în Felicity Grey. El nu avea încredere în nimeni din principiu. Iată de ce, din când în când, făcea sondaje de rutină. Prudenţă înainte de orice! În seara aceea, Felicity Grey avea liber şi Petersen se ţinea după ea de mai bine de o oră. La drept vorbind, nu era pentru prima dată. Dintre membrii echipei sale, frumoasa brunetă cu ochi albaştri era cea pe care Petersen o spiona cu cea mai mare plăcere. Poate nu pentru motive pur profesionale. Dar până în acel moment refuzase să recunoască.

Demară, lăsă prudent două maşini între Cherokee şi el, şi marea maşină Volvo porni din loc.

*

* *

În apartamentul din Atlanta, Mike O'Hara se aşeză la locul lui la măsuţă şi luă paharul de whisky.

— Ce-i? întrebă Frost.

— Păi, am ceva pe foc, nenişorule. Voi fi obligat să...

— Mă laşi baltă, pentru că ai găsit cu cine să mă schimbi, derbedeule! Iar de venit la mine, vii să haleşti când e Bess aici pentru că găteşte ea. Când gătesc eu, găseşti tot felul de pretexte ca să refuzi.

Roşcovanul chicoti.

— În privinţa afirmaţiei nr. 1, trebuie să-ţi spun că n-ai nimerit-o deloc. Felicity nu e decât o colegă şi atât. În privinţa afirmaţiei nr.2, trebuie să mărturisesc că mă cam tem de haleala făcută de tine. Află totuşi că marea prietenie pe care o am faţă de tine m-ar fi făcut să trec peste asta pentru plăcerea unei seri între celibatari petrecută cu tine. Dar...

— Gura, ipocritule! îi tăie vorba Mercenarul. Oricum, de data asta aveam intenţia să te invit la restaurant.

— Atunci apreciez şi mai mult. Totuşi trebuie s-o şterg. Rămâne pentru altădată.

— Bine, am înţeles, mormăi Mercenarul. Nu-mi mai rămâne decât să mă duc în colţ, la *fast-food* şi să-mi iau un hamburger şi o băuturică.

*

* *

Sena deschise ochii şi îi închise imediat. Soarele, o sferă mare şi roşie pe cerul Amazoniei, o lovea direct în faţă. Peste cel mult o oră, astrul zilei avea să dispară dincolo de vârfurile copacilor şi peste *selvă* avea să se abată o noapte de cerneală. Tânăra indiancă îşi reveni treptat în simţiri. Nu se putea mişca. La asfinţitul soarelui, animalele vor veni să bea apă din torent şi va fi devorată. Gemu de groază. De groază şi de durerea cumplită care îi înjunghia cu intermitenţă capul. Apoi simţi o altă durere, o durere sfâşietoare, între picioare.

— Ia uite, tipa se trezeşte! zise Melvil râzând.

— Mda, mormăi Bardsfield. Haide, mişcă-te! Vreau să ajung acasă înainte de căderea nopţii.

Sena se înfioră. Încă mai erau acolo! Ştia ce-i făcuseră. Ştia că o vor face din nou. Încercă să se zbată. Zadarnic! Era răstignită, cu mâinile şi gleznele legate cu liane groase de patru ţăruşi înfipţi în pământ.

— Zbate-te, gazelo, zbate-te, zise Melvil rânjind. Aşa-mi place.

Se întoarse spre Bardsfield şi adăugă:

— Am impresia că ai uitat că trebuie să-mi dai douăzeci şi cinci de dolari.

— Ce! protestă Bardsfield arătând spre sexul plin de sânge al victimei. Asta nu dovedeşte nimic! Am spart-o, asta e. Sunt sigur că mai trecuse prin făcăleţ.

— Ticălosule! N-ai cuvânt.

— Bine, bine, zise Bardsfield râzând. O să-ţi dau lovelele. Oricum, cordeala cu feţişoara asta merită din plin douăzeci şi cinci de dolari.

— Auzi, zise Melvil lăsându-se pe vine între picioarele Senei. E cam murdară. Nu-mi prea vine să-mi bag mandravela acolo.

— De ce nu faci curat? zise Bardsfield. Ai tot ce-ţi trebuie.

Întinse tigva celuilalt ticălos şi apoi arătă spre apa torentului.

Sena îl auzi pe Melvil depărtându-se cu un mârâit de plăcere anticipată, apoi se întoarse gâfâind şi aruncă apa rece peste sexul fetei violate.

— Aşa, acum e bine, zise Melvil aruncând tigva.

Lăsă pantalonii să-i cadă pe glezne şi se lungi peste indiancă. Sena strânse din dinţi resemnată. Ceva îi spunea că dacă îi va

lăsa să-şi facă mendrele, cei doi indivizi poate o vor elibera pentru că obţinuseră ce doreau. Închise ochii.

— Ce ghinion! bombăni Melvil. Iar a leşinat.

— Lasă vorba şi grăbeşte-te! îi zise cu nervozitate Bardsfield. În curând se face noapte.

Dar celălalt ticălos nici nu voia să audă. Îşi puse mâna dreaptă peste sânul mic al Senei, îi prinse sfârcul între arătător şi unghia degetului mare, apoi o ciupi cu sălbăticie. Sena ţipă şi deschise ochii. Văzu, deasupra sânului, o faţă violacee deformată de un rictus lubric.

— Aşa, păpuşo, zise Melvil cu o voce răguşită. Haide, mişcă-te puţin, să ne distrăm.

Melvil o ciupi de fese şi Sena se arcui, spre marea plăcere a torţionarului. Apoi o durere cumplită îi sfredeli pântecele. Melvil o pătrunsese cu tot sexul. Ţipătul prelung al indiencei creştea în intensitate pe măsură ce infamul individ o poseda ca un animal.

Furios la culme, incapabil să-şi stăpânească elanurile, Melvil strigă:

— La dracu, fă ceva. Dan! O să asmuţă tot satul!

Bardsfield se apropie cu maceta în mână.

— *Shut up!* ordonă el punând lama pe gâtul fetei.

Dar Sena nu înţelegea engleza. Şi chiar dacă ar fi înţeles, tot n-ar fi servit la nimic. Nu mai judeca. Toată fiinţa ei era numai groază, durere şi ţipăt. Bardsfield se lăsă în genunchi şi puse o mână la gură. Indianca îl muşcă cu furie.

— Mortăciune! răcni el.

Şi, ca un ucigaş ce era, Dan Bardsfield avu o reacţie instinctivă de ucigaş. Lovi cu maceta între gât şi umărul fetei. Bărbatul blond se trase imediat într-o parte ca să evite valul de sânge. Dominat de dorinţa lui bestială, Melvil îşi continuă posedarea odioasă, gemetele lui semănând cu grohăielile unui porc. Indianca deschise gura, parcă stupefiată, dar nu ieşi nici un sunet. Corpul ei mic fu zguduit de o serie de spasme şi îl auzi pe Melvil scoţând un fel de horcăit animalic de satisfacţie. Ultima imagine a fetei fu o faţă agitată de convulsii şi cu spume la gură. Apoi se prăbuşi inertă şi muri, în timp ce sângele ţâşnea sacadat din carotida secţionată. După încă un „grohăit” Melvil se ridică, plin de sânge.

— La dracu, era şi timpul! murmură el. Putoarea asta era gata să-mi taie toată plăcerea.

Se duse să se spele la torent, în timp ce Bardsfield tăia legăturile Senei. Apoi Melvil se întoarse, ud şi satisfăcut.

Fără nici cea mai mică emoţie, cei doi bărbaţi se uitară la cadavrul cumplit mutilat care, cu câteva momente mai înainte, era o mică indiancă plină de viaţă.

— Păcat, zise blondul. Ar fi putut să mai servească.

— Lasă, zise Melvil, o să găsim altele. Acum să ne cărăbănim de-aici.

— O clipă, spuse complicele său. Facem puţină curăţenie.

— Nu văd de ce. De altfel, există toate şansele ca până mâine dimineaţă să fie halită de fiarele sălbatice.

— S-ar putea să rămână urme. E posibil ca ceilalţi s-o descopere înainte: Cunoşti dispoziţiile. Cu cât găsesc mai puţine urme. Cu atât mai bine. Nu e cazul ca indienii xindu să se ducă iar să se smiorcăie pe umărul autorităţilor.

— Aiurea! Nimeni nu se uită în gura lor!

Zâmbetul scoase la iveală dinţii mici şi ascuţiţi ai lui Dan Bardsfield.

— OK, admise el. În orice caz, nu ne costă nimic s-o aruncăm în apă. E uşoară ca un fulg. O puştoaică care dispare în junglă nu e ceva rar. Dacă se vede c-a fost omorâtă, e mai jenant. Se vor speria de-a binelea şi n-au să-şi mai lase fetele să părăsească satul.

— Ai dreptate, aprobă Melvil. Ar fi totuşi mai complicat dacă am fi obligaţi să ne ducem până la sat după ele.

Apucară cadavrul Senei de mâini şi de picioare şi o aruncară în torent.

— Perfect, zise Bardsfield. Ceva mai jos, pe o anumită porţiune, albia e puţin mai largă. Apele sunt liniştite şi pline de peşti piranha. Cred că vor aprecia bucăţica pe care le-o dăm.

Tigva, pânza de cânepă şi cei patru ţăruşi de lemn avură aceeaşi soartă. Bardsfield luă maceta şi binoclul apoi cei doi bărbaţi întoarseră pietrele pătate de sânge. Cele mai mari au fost aruncate în torent cu hohote de râs.

Burt Melvil şi Dan Bardsfield îşi admirară opera. Nu mai rămăsese nici o urmă a crimei lor josnice. Se întremară după eforturile făcute mâncând câteva banane culese de victima lor apoi, liniştiţi, plecară de-a lungul malului spre bârlogul Mygalei.

*

* *

Maşina Cherokee roşie se îndrepta spre frontul de mare. Se opri în parcarea unui restaurant sub cerul liber. Felicity Grey coborî din maşina ei, închise portierele şi se îndreptă spre intrarea restaurantului. Avea un mers sportiv şi senzual care îl

încânta pe Ronald Petersen. Briza oceanului făcea să-i fluture părul negru şi fustiţa de pânză grena. Omul o urmări cu privirea până când tânăra femeie intră pe sub arcada de verdeaţă şi fu întâmpinată de un chelner servil. Apoi Felicity dispăru din raza lui vizuală şi Petersen murmură printre dinţi:

— Seară plăcută, păpuşo.

Petersen ştia că tânăra femeie, ca de obicei, nu-şi va sfârşi seara singură. Fără să vrea, Petersen simţi o mică strângere de inimă care semăna foarte mult cu gelozia. Păi, o fată ca Felicity! Era destul să pocnească din degete şi cei mai frumoşi bărbaţi din Miami s-ar fi repezit imediat la picioarele ei.

Petersen îşi roase până în carne unghia degetului mare. Deodată îi veni un gând. Să intre în restaurant, să se mire foarte tare că dădea acolo peste Felicity apoi, cât se poate de natural, să sfârşească seara cu ea. La urma urmelor, el ce cusur avea? La patruzeci şi trei de ani. În ciuda unui început de calviţie, Ronald Petersen se ţinea încă bine. Mai bine. Nu! Trecuse de vârsta greşelilor de începător. Mai întâi treaba şi pe urmă distracţia. Asta devenise o regulă de supravieţuire. Felicity dăduse două telefoane din două cabine diferite. Poate că nu era un motiv suficient ca s-o bănuiască de trădare, dar era cel puţin ciudat. De ce sunase din oraş din moment ce putea să facă asta din camera ei pe cheltuiala lui Craighton Dean? Cochetărie feminină? Un iubiţel de care nu voia să ştie nimeni? Posibil. Totuşi... Petersen regreta că nu luase un micro-canon pentru a-i înregistra convorbirile.

Noaptea se întindea peste Miami ca un val mare şi întunecat aducător de răcoare. Petersen mai aşteptă încă zece minute, rozându-şi metodic ce-i mai rămăsese din unghii. Apoi, sigur că Felicity nu umbla cu şiretlicuri şi acum servea masa, aprinse farurile şi-şi încadră maşina în circulaţia sporadică. Ca un bun profesionist, Ronald Petersen se întorcea la Craighton Dean ca să-şi facă raportul despre ciudatele telefoane date de domnişoara Grey.

*

* *

Nepăsătoare, Felicity Grey se hrănea eu o salată asortată. Dacă ar fi intrat în restaurant, Petersen ar fi constatat cu bucurie că era singură. Dar poate că ar fi fost mai puţin bucuros dacă ar fi ştiut că se grăbea să mănânce ca să dea al treilea telefon.

*

* *

Felicity făcuse într-adevăr o treabă bună. Mike O'Hara o sfătuise să fie acum mai prudentă şi să încerce cu orice preţ să afle mai mult despre utilizarea mărfii. Îi ceruse deci o vigilenţă extremă şi avea toată încrederea în ea. Şeful grupului de acţiune antiteroristă se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână şi zâmbi satisfăcut. Era unu fără cinci dimineaţa şi huruitul din aer anunţa apropierea unui avion.

Steve Ballsy, care se afla în dreapta lui O'Hara, zise aluziv:

— Sunt al naibii de punctuali, boss.

Randy Hornie, care stătea în stânga lui O'Hara, murmură:

— După zgomot, pot să spun că e un avion mic.

— Asta, nenişorule, n-are importanţă, răspunse O'Hara. Mic sau mare, pe mine mă interesează să-mi aducă o dovadă împotriva lui Dean.

Cu cagula neagră trasă peste chica roşie, cu combinezonul – tot negru – care se mula pe corpul lui înalt, omul grupului de acţiune pentru lupta antiteroristă arăta ca o fiinţă ciudată venită din altă lume. Dar pistolul Smith & Wesson Model 29 care îi atârna la centură atesta foarte bine că făcea parte din această lume. Iar picioarele lui mari. Încălţate cu bocanci de comando, se sprijineau cu fermitate pe toată talpa. Colegii lui purtau o ţinută mai clasică: costum negru, cravată neagră şi insigna FBI prinsă la vedere pe rever.

Un Dodge fără însemne aştepta, cu farurile stinse, în spatele unui gard viu care mărginea drumul.

Felicity ştia că livrarea se va face pe calea aerului dar nu cunoştea locul exact al aterizării. Ferma lui Craighton Dean era imensă. Din fericire, O'Hara avusese ideea să concentreze cercetările asupra extremei sudice, partea cea mai puţin mlăştinoasă, singura care i se păruse abordabilă pentru un avion normal. Nu fusese uşor în plină zi, dar observatorii săi reperaseră o echipă de oameni veniţi să consolideze terenul.

Zgomotul motorului devenea din ce în ce mai puternic. Nu se înşelase. Curând, silueta difuză a unui mic aparat alb formă o pată pe cer.

Douăzeci de oameni din SWAT, înarmaţi cu puşti M 16 A1 şi FN-FAL erau postaţi în împrejurimi, ascunşi în papură şi printre tufele de răchită. Ca şi O'Hara. Ei purtau cagule şi combinezoane negre.

Agentul special făcu un ultim tur de orizont cu binoclul prevăzut cu amplificator de lumină şi nu văzu nimic suspect. Băieţii îşi cunoşteau treaba. Roşcovanul se gândi o fracţiune de

secundă la Frost care încercase zadarnic să afle ce era cu telefonul primit şi care acum probabil că se plimba ca leul în cuşcă în apartamentul său din Atlanta.

Zâmbi în sinea lui apoi le făcu semn lui Hornie şi Ballsy să-l urmeze. Cei trei bărbaţi se întoarseră la Dodge şi se ascunseră în spatele gardului de răchită.

O'Hara se lăsă pe vine şi, în timp ce-şi machia faţa cu un dop ars, recapitulă dispoziţiile:

— Nimeni nu mişcă atâta timp cât avionul e în aer. Şi, mai ales, aşteptăm ca oamenii lui Dean să vină să ia în primire marfa.

— Chiar dacă avionul a plecat, boss? întrebă Steve Ballsy.

— Mda, nenişorule. Răspunse O'Hara. Şi nu-mi mai spun „boss". Începe să mă calce pe nervi.

— OK, boss. Dar nici dumneata să nu-mi mai spui „nenişorule".

Hornie rânji discret apoi explică:

— Tu încă nu-l cunoşti, Steve. Toată lumea are parte de „nenişorul" lui. N-ai de ce să te superi.

— Tocmai, protestă Ballsy, eu nu sunt toată lumea.

— Bun, aţi terminat cu circul? murmură cu severitate O'Hara. Dacă domnii n-au nimic împotrivă, aş vrea să trecem la lucruri serioase. Sper că voi doi aţi priceput bine care e rolul vostru.

Hornie suspină exasperat.

— Bineînţeles, Mike... Am priceput...

— Când indivizii lui Craighton vor veni să ia marfa, săriţi în Dodge şi ţâşniţi pe teren cu aerul că treceţi pe-acolo din pură întâmplare. Vă apropiaţi foarte miraţi şi vă prezentaţi. Fără ameninţări! Dacă putem evita încăierarea, e foarte bine. Am spus şi repet: nu mă interesează mierliţii. Vreau dovezi clare!

— Aiurea... mormăi Randy Hornie. Dacă sunt tipi formaţi la şcoala lui Petersen, pun pariu pe doi dolari contra un nasture de nădragi că vor scoate puşcoacele mai înainte de a fi avut timp să deschidem gura.

— Ştiu, nenişorule. Totuşi... dacă există cea mai mică posibilitate de a evita măcelul, nu vreau să vă scape.

O'Hara terminase cu înnegritul feţei. Păstră o clipă de tăcere apoi zise cu un ton preocupat:

— Aveţi grijă de voi, băieţi. Aveţi misiunea cea mai nasoală. Fără riscuri inutile. Nu uitaţi că cei de la SWAT sunt aici ca să intervină dacă e cazul.

Hornie îl linişti.

— Nu-ţi face griji, Mike. Nu suntem începători. Şi, mai avem şi

asta...

Bătu uşor cu mâna peste revolverul de calibru mare pe care îl purta sub haină, în tocul de plastic.

O'Hara dădu la o parte o creangă lungă şi duse binoclul la ochi. Micul avion tocmai virase şi revenea foarte aproape de sol. Agentul special îşi zise că pilotul ştia meserie. Să aterizezi, deşi era lună, pe o pistă nebalizată...

— S-ar zice că e un Beagle, zise Hornie care părea că se pricepe la avioane.

— Chiar e un Beagle, răspunse O'Hara lăsând jos binoclul. Nu e înmatriculat. Va ateriza. Daţi fuga la maşină şi aşteptaţi semnalul meu.

Randy Hornie şi Steve Ballsy se instalară în Dodge şi încuiară discret portierele, în timp ce Mike O'Hara continua supravegherea. Ciudat... Nimeni nu venea să aştepte micul avion alb. Să fi făcut Felicity vreo greşeală?

Avionul ateriză, merse câteva sute de metri zdruncinându-se pe asperităţile terenului, apoi se opri. Din avion coborâră doi bărbaţi. Unul dintre ei, un blond înalt cu tâmple aproape rase. Se sprijini de carlingă. Celălalt, un brunet de talie mijlocie, începu să alerge pe loc ca să-şi dezmorţească picioarele.

Din spatele gardului viu, O'Hara îi urmărea cu atenţie. Se apropie de geamul coborât al Dodge-ului şi zise cu glas scăzut:

— Nu-i cunoaştem.

— Ciudat, zise Ballsy. E trecut de ora indicată de Felicity şi totuşi nu se aude nici o maşină.

Hornie murmură cu nervozitate:

— Probabil că tipii care vin să preia marfa au întârziat dintr-un motiv oarecare.

— Dacă aş fi fost în locul ăstora, aş fi avut trac, zise O'Hara nelinişti. Şi ei par linişti ca nişte turişti. Nu miroase-a bine. Aşteptaţi aici. Mă duc să văd mai de-aproape.

*

* *

Lângă avion, blondul înalt se uită la colegul lui şi bombăni printre dinţii mici şi ascuţiţi:

— Termină cu gesticulările, Burt! Mă calci pe nervi!

O venă mare albastră începuse să palpite la tâmpla lui aproape rasă.

— Scuzele mele, domnule Bardsfield, zise celălalt rânjind. Dar am furnici în picioare. Ah, acum parcă e mai bine!

Bărbatul brunet se potoli. Se apropie de colegul lui şi

murmură:

— La urma urmelor, când vezi asta... Băltoace de apă. Mlaştini peste tot... Nici ţipenie de om pe o rază de kilometri... La fel ca în junglă. Numai că acolo mai sunt şi micile indience...

— Gura! şopti Bardsfield. Dacă continui să trăncăneşti, să ştii că te lovesc. Vreau să ascult. Aş vrea să vină.

— Cu tămbălăul pe care-l vor face, o să-i auzi din timp, răspunse Melvil.

*

* *

„Ah, încep să-mi pierd răbdarea” îşi zise O’Hara care revenise la ascunzătoarea din spatele gardului viu.

În acel moment, un şuierat uşor de recunoscut îi atrase atenţia spre cer.

— Drăcia dracului! murmură el cu glas scăzut. La toate ne-am gândit, numai la asta. Nu. Vin să-şi ia marfa cu elicopterul!

Acţionă butonul de apel al aparatului de emisie-recepţie şi zise:

— Aici Firefly. Aici Firefly. Chem Rattlesnake. Răspundeţi.

În difuzorul micului aparat se auziră paraziţi, apoi răsună vocea şefului micului detaşament:

— Rattlesnake, vă aud perfect.

— Vin după marfa cu elicopterul, zise O’Hara.

— Mulţumesc pentru informaţie, Firefly, zise rânjind celălalt. Am remarcat şi eu. Ce facem?

— Schimbăm tactica. Apropiaţi-vă cât mai mult de Beagle. Şi... fir-ar să fie!

Binoclul lui O’Hara rămăsese îndreptat spre cer. Tocmai recunoscuse aparatul care se apropia. Era un UIT-1D, un elicopter de luptă al armatei americane. Pilotul avionului de la sol transmise un mesaj luminos cu ajutorul unei lanterne.

— La naiba! murmură vocea din difuzor. Sunt echipaţi bine, tipii! Dacă elicopterul are mitraliere, o să fie cam nasol.

— Vă las să interveniţi imediat ce aterizează. Nu mai e posibil să respectăm planul iniţial. Oamenii mei ar putea să fie masacraţi.

— Am înţeles, Firefly. Aşteptăm semnalul tău. Terminat.

O’Hara întrerupse legătura şi se întoarse la Dodge. Rămase cu gura căscată auzind, pe lângă şuieratul provocat de elicopter, motorul maşinii care demara. O luă la fugă. Dar era prea târziu. Maşina se îndepărta pe drum.

— Idioţii! murmură omul de la FBI. N-au aşteptat ordinul meu.

Se întoarse la gardul viu şi îşi reluă supravegherea. Elicopterul avea să aterizeze în mai puţin de o jumătate de minut. Vacarmul era înspăimântător. O'Hara strânse pumnii. Nu avea cum să-i oprească pe Ballsy şi Hornie. Poate că idioţii aceia doi se vor opri singuri când îşi vor da seama că mergeau în întâmpinarea unui elicopter de asalt.

Dar nu. Maşina ieşise de pe drum. O'Hara văzu farurile luminând spicele de papură care creşteau din pământ.

Luă aparatul de emisie-recepţie.

— Firefly către Rattlesnake! Treceţi imediat la asalt!

— Firefly? Aici Rattlesnake. Nu aud nimic din cauza zgomotului infernal. Repetă.

Pe câmp, blondul înalt întorsese capul, surprins de apariţia farurilor. Elicopterul sosea la firul ierbii. O'Hara îi văzu pe ocupanţii micului avion scoţând pistoalele.

— Atacaţi! răcni O'Hara.

— OK, Firefly! Am înţeles. Terminat.

O'Hara agăţă aparatul de emisie-recepţie la centură împreună cu binoclul şi se avântă în pas alergător, scoţând revolverul.

Elicopterul se pregătea să aterizeze. O'Hara parcursese vreo o sută de metri. Îl văzu pe Bardsfield aruncându-se la pământ şi trăgând. Nu auzi bubuitul armei, acoperit de vacarmul elicopterului. Văzu doar o flacără mică la capătul ţevii. Unul din farurile Dodge-ului se stinse. De jur-împrejurul terenului, siluetele celor de la SWAT avansau în fugă. Nu îndrăzneau să tragă de teamă să nu-i atingă pe oamenii de la FBI. Portierele maşinii se deschiseră. Ballsy făcu o rostogolire şi se puse la adăpost în spatele maşinii. O'Hara îl văzu pe Hornie făcând un salt înapoi şi prăbuşindu-se, atins de un glonţ drept în frunte.

Elicopterul lua din nou altitudine. Cei din SWAT deschiseră focul. Câteva gloanţe răpăiră pe tabla elicopterului fără să-i aducă vreo stricăciune. Continuă să urce.

Farul maşinii arunca o lumină albă spectrală asupra avionului şi a lui Melvil, ascuns sub trenul de aterizare. Se întorsese cu spatele şi trăgea în oamenii de la SWAT care porniseră la asalt.

Atunci, O'Hara îl văzu pe Bardsfield punând un genunchi în pământ, ţintind cu grijă celălalt far al maşinii şi distrugându-l. Întunericul căzu asupra câmpului ca un giulgiu. Preţ de câteva secunde, O'Hara fu orb apoi, din nou, zări silueta lui Ballsy care dădea ocol maşinii pentru a încerca să-l surprindă pe Bardsfield. Dar blondul nu era un începător. Anticipă manevra. Răsunară două împuşcături. Gloanţele ricoşară pe capota maşinii. Parbrizul

şi geamul din spate se făcură ţăndări.

O'Hara era încă prea departe ca să intervină eficace. La capătul puterilor, omul de la FBI simţea aerul muşcându-i plămânii ca un gaz coroziv. Dar nu putea să facă nimic altceva decât să alerge. Şi alerga. Ca un apucat.

Sub avion, Melvil nu făcea economie de cartuşe. Trăgea metodic în siluetele negre care se repezeau spre el. Oamenii din SWAT ripostau. O'Hara văzu doi prăbuşindu-se. Nu se mai ridicară. Deodată, micul avion căpătă o înclinaţie ciudată, de parcă o forţă enormă ar fi apăsat pe capătul aripii din stânga. Un glonţ nimerise unul din cauciucuri.

„Şi elicopterul?" îşi zise O'Hara. Încetini puţin ritmul şi ridică privirea spre cerul plin de stele. Elicopterul dispăruse.

Nu pentru multă vreme.

Un huruit furios asurzi urechile omului de la FBI. Elicopterul luase altitudine, virase şi acum revenea deasupra terenului. La aproximativ trei sute de metri de avion, schimbul de focuri era în toi între Melvil şi cei din SWAT. O'Hara îşi reluă alergarea fiind atent să nu se afle pe traiectoria gloanţelor şi brusc, se opri. Cuprins de oroare.

Elicopterul se oprise în zbor staţionar, cu botul în jos şi coada spre stele, asemenea unei libelule gigantice. Un reflector puternic se aprinse la bordul aparatului. Marele cerc de lumină galbenă se plimbă printre papură şi bălţoacele de apă. Apoi se opri asupra Dodge-ului.

Cu stomacul crispat, O'Hara ridică revolverul. Ştia că nu are nici o şansă să nimerească aparatul, dar trase. Nu putea suporta să vadă asta fără să intervină. Mitraliera din faţa elicopterului trase o rafală scurtă şi gloanţele ţâşniră în noapte ca nişte scântei. Maşina fu distrusă.

O'Hara văzu o coloană de foc şi de fum negru ridicându-se spre cer. Se aruncă la pământ şi înjură dându-şi seama că nimerise într-o bălţoacă mocirloasă, apoi auzi o ploaie de fragmente incandescente care cădeau în jurul lui sfârâind.

Când se ridică în picioare, carcasa maşinii nu mai era decât un jar roşiatic. Nici urmă de Ballsy şi Bardsfield.

Oamenii din SWAT reacţionaseră. Mitraliau elicopterul, dar prea târziu. Aparatul se deplasa spre centrul terenului.

O'Hara îl văzu trăgând o rafală care răpăi pe tabla avionului fără să arunce în aer rezervorul. Era clar că pilotul voia să facă să dispară orice urmă de trafic care ar fi trebuit să aibă loc pe proprietatea lui Dean. Dar nu riscă să-şi desăvârşească opera.

Efectul de surpriză trecuse şi ştia că, dacă încerca o a doua trecere la o altitudine mai mică, avea toate şansele să fie doborât.

Elicopterul se îndepărtă spre nord. O'Hara zări vag masa întunecată a aparatului, care veni în bot spre sol imediat ce ajunse la o distanţă respectabilă şi se grăbi să dispară zburând la altitudine mică, secerând în trecere un gard viu de răchită.

Melvil scăpase de gloanţele mitralierei şi la lumina flăcărilor, O'Hara văzu oamenii din SWAT îndreptându-se spre el. Omul o luă la sănătoasa, oprindu-se din când în când ea să se întoarcă şi să tragă în urmăritori. Fugea spre partea degajată a terenului. Spre O'Hara.

— Stai sau trag!

Cei din SWAT îl văzuseră pe omul de la FBI. Încetară focul. Burt Melvil se întoarse, deschizând gura cu o expresie de stupoare în stare brută. Cu un reflex necontrolat, Melvil ridică Coltul spre silueta neagră aflată la câţiva metri.

O'Hara strigă la el:

— Lasă arma că trag!

Apoi apăsă pe trăgaci.

Glonţul de calibru mare intră pieziş în gura lui Burt Melvil, rupându-i dinţii din faţă apoi perforându-i cerul gurii. Apoi îşi croi drum prin creier, distrugând lobul temporal şi ieşind deasupra mastoidului, lângă urechea dreaptă. Calota craniană a lui Melvil făcu explozie. Frânturi de creier, sânge şi fragmente de os pătară combinezonul negru al lui O'Hara. Apoi Melvil căzu în genunchi. Maxilarul de jos, acoperit de un fel de pastă moale şi însângerată, îi rămăsese agăţat de gât. Uluit, O'Hara văzu degetul cadavrului apăsând pe trăgaciul Coltului. Arma bubui şi glonţul se pierdu într-o tufă de rogoz. Apoi Melvil se prăbuşi cu faţa pe solul moale.

O'Hara văzu oamenii din detaşament agitându-se cu extinctoarele în jurul Dodge-ului în flăcări. Dar ştia că asta nu folosea la nimic. Hornie, Ballsy şi blondul înalt nu mai erau probabil decât nişte mumii carbonizate.

Se sfârşise.

Nu, încă nu se sfârşise de tot. Omul de la FBI puse arma la loc, se duse la şeful detaşamentului şi amândoi se îndreptară spre Beagle. Mai rămăsese să vadă ce marfa veniseră să-i livreze lui Craighton Dean ocupanţii avionului. Acum avea să afle. Dar cu ce preţ!

*

* *

Nici pentru Ronald Petersen nu se terminase.

Şeful serviciului de protecţie al lui Craighton Dean era devorat de nevoia de a-şi roade unghiile. Dar nu putea s-o facă. Avea ambele mâini crispate pe manşa elicopterului UH-ID. Menţinând aparatul la nivelul solului ca să scape de radare. Petersen zbura spre sud cu peste două sute de kilometri la oră. Auzise gloanţele celor din SWAT răpăind pe grinda cozii lângă ţeava de eşapament. Spera ca nimic important să nu fi fost atins. Palonierul i se părea puţin cam slab.

Petersen era un as în pilotarea elicopterelor. Dar ştia că la acea viteză şi la acea altitudine, cea mai mică manevră greşită, cea mai mică eroare de judecată, însemna moartea.

Şi deocamdată nu se simţea în deplinătatea capacităţilor sale. Ca să pilotezi în astfel de condiţii trebuia să fii foarte calm. Or el era extrem de furios. Acum era convins că Felicity îi vânduse. În afară de ea, Petersen nu vedea cine ar fi putut să avertizeze forţele de ordine. Frumoasa Felicity avea să treacă prin moment dificile...

*

* *

— Domnişoara Grey s-ar putea s-o încurce, zise Frost vârându-şi o ţigară Camel între buze.

— Ai dreptate, nenişorule, aprobă O'Hara.

Întinse patru fotografii pe biroul lui metalic, a cărui vopsea gris-vert era destul de scorojită şi lăsă în jos veioza pentru ca Mercenarul să poată vedea bine pozele.

Frost îşi aprinse ţigara. Suflă primul fum pe nas şi începu să examineze fotografiile în timp ce O'Hara alunga fumul cu un gest nervos.

— Pe ăştia doi îi cunosc, zise el arătând cele două poze din dreapta. Sunt Craighton Dean şi Ronald Petersen.

— Pe Dean îl cunoaşte toată lumea de când s-a prezentat la alegerile senatoriale. Dar Petersen, nu...

— Un fost mercenar, zise Frost.

— Adevărat, zise O'Hara rânjind. Uitasem c-aţi fost colegi.

Mercenarul suflă fumul în nasul roşcovanului apoi, încântat de răzbunarea lui meschină, mormăi:

— Sunt mercenari şi mercenari, Mike, şi tu ştii foarte bine asta. Ticăloşii care lucrau pentru colonelul Chapmann[2] n-au fost

[2] Vezi numărul 1 din colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi* (n. a.).

niciodată colegii mei.

— Ştiu, băieţelule, nu e cazul să te superi. Voiam doar să glumesc.

— Încă o glumă ca asta şi, cât eşti tu de agent federal, ai să te trezeşti cu cana mea de cafea peste gură!

— Uşurel Nervozică, zise O'Hara zâmbind. Bine, din moment ce-i cunoşti pe ăştia doi, presupun că poţi ghici cine sunt ceilalţi.

— Cât câştig dacă-i nimeresc?

O'Hara zâmbi din nou.

— O să vezi ce primeşti numai dacă accepţi, nenişorule. Pentru cazul ăsta am credit nelimitat.

Mercenarul dădu din umeri şi luă a treia fotografie, singura în care era o femeie.

— Iat-o pe mica Felicity! Ha-ha! Dacă anatomia dumneaei este la fel de „tare" ca mutrişoara, atunci cred că tipa dă moarte-n gagii! Şi numărul patru presupun că e Robert Blumenfield, pentru că numai el a mai rămas.

— Totdeauna mă va uimi puterea ta de deducţie, zise ironic agentul de la FBI.

— OK, zise Frost trăgând adânc din ţigară. Ce mai aşteaptă iar societatea de la mine?

O'Hara goni fumul şi îşi drese glasul.

— Să începem cu începutul. Mai întâi trebuie să ştii că avionul venise să-i livreze lui Dean arme şi muniţii.

Mercenarul îşi făcu prietenul să tacă cu un gest al mâinii.

— Stai. Nu pricep de ce-ar cumpăra Dean arme de contrabandă, când are propria lui agenţie de protecţie şi toate drepturile să-şi procure arme de pe teritoriul Statelor Unite.

— Există două motive, răspunse Michael O'Hara. Primul este că nu vrea să se ştie. Iar al doilea este că i-ar fi greu să obţină de la furnizorii lui puşti AK-47, M-16 A1, M-16 A2, o întreagă colecţie de carabine cu lunetă telescopică.

— La dracu'! exclamă Mercenarul.

— Două mitraliere M-60, continuă O'Hara.

— Nu zău? zise Frost lăsând chiştocul să-i cadă în fundul cănii de cafea.

— Ba da, zise O'Hara dând din cap.

Şi îi dădu lovitura de graţie lui Frost zicând:

— Şi două lansatoare de rachete cu o frumoasă cantitate de muniţii potrivite.

Mercenarul era în culmea uimirii.

— Un adevărat arsenal de război! Ce voia să facă cu el?

— Asta face parte din lucrurile pe care ţi le voi cere să le descoperi, răspunse O'Hara.

— Promiţător!

— Rolul pe care ţi-l voi propune este cum nu se poate mai periculos, continuă roşcovanul. Teoretic, FBI-ul anchetează în cazul Beagle...

Frost îl întrerupse:

— Ai dat ochii cu Dean?

— Nu personal. Nu vrem să-l speriem. A fost interogat. Natural, nu ştie nimic. Ce s-ar fi putut răspunde afirmaţiilor lui? Dacă nişte tipi, venind de nu se ştie unde, aterizează ca să livreze arme pe terenul lui, sub pretext că e mult spaţiu şi locul pustiu, asta nu e de ajuns ca să incriminezi un cetăţean atât de onorabil cum e Craighton Dean.

— Adevărat, admise Mercenarul. Atunci ce-ai de gând să faci?

— Aici intervii tu.

O'Hara păstră un moment tăcerea ca vorbele lui să aibă mai mult efect.

— Vreau să-l bagi în sperieţi pe Dean şi să-l faci să se trădeze. De fapt, îţi propun rolul unei momeli. Ăsta e motivul pentru care mi s-a cerut să fac apel la un independent.

Frost dădu din cap gânditor.

— Pe de altă parte, continuă O'Hara, aş vrea să faci tot posibilul fie ca să o recuperezi pe Felicity, fie ca să afli măcar ce s-a întâmplat cu ea. Toată ziua de ieri investigatorii au defilat fără întrerupere acasă la Craighton Dean şi nici unul n-a putut să zărească nici cea mai mică urmă de Felicity.

Mercenarul încuviinţă clătinând din cap.

— Mda... N-ar fi chiar atât de uşor să dai buzna în casa omului ca să ceri veşti despre vedeta ta.

— Întocmai, nenişorule.

— Presupun că ai un plan machiavelic ca să mă introduci acolo, zise ironic Mercenarul.

O luminiţă amuzată trecu prin privirea verde-albastră a lui O'Hara.

— Te voi pune să faci pe agentul secret, Hank.

— Ce?

— Da. Te vei duce la Dean cu o legitimaţie CIA. Bineînţeles, vei spune că faci o anchetă de rutină, dar te vei preface că te vinzi lui involuntar.

— Stai puţin, Mike, nu te înţeleg.

— Totuşi e simplu. Nu-ţi cer decât să faci pe idiotul. Probabil

că te pricepi la asta, nu?

— Mike?

— Mda.

— Să ştii că încă mai am la îndemână cana de cafea, şi acum mai am în ea şi un chiştoc de Camel!

— Mersi, nu mă tentează, răspunse O'Hara. Vreau să spun că, punându-i întrebări lui Dean, vei lăsa să-ţi scape indicii care să dea de gândit că CIA ia cazul foarte în serios. Vei cere să vizitezi totul cu aerul că habar n-ai despre ce e vorba. Dacă Dean chiar are ceva de ascuns, trebuie să-l bagi în sperieţi şi să-l împingi să reacţioneze. Deocamdată priveşte toate astea de foarte de sus.

— Ştii, Mike, mă întreb dacă va fi nevoie să fac pe idiotul după cum spuneai adineauri. Dacă se ocupă de chestii necurate, simplul fapt că vede CIA vârându-şi nasul în treburile lui, ar putea să-l sperie de moarte.

— Posibil, zise O'Hara. Asta e misiunea ta, de sperietoare!

— Misiunea mea? Uşurel, băiete! Încă n-am spus că intru în combinaţia ta tâmpită!

— Ştiu că vei intra, îi garantă O'Hara. Ascultă urmarea, nenişorule, şi să te văd pe urmă ce-ai să mai zici!

*

* *

— Da, bineînţeles... murmură gânditor Craighton Dean aşezându-şi trabucul pe o scrumieră de cristal. Toată povestea asta e foarte tulburătoare.

Se ridică, dădu ocol biroului impozant de acaju şi se opri în faţa fotoliului lui Petersen. De o eleganţă ireproşabilă în costumul lui cu vestă de culoare albastră, Craighton Dean era un bărbat de vreo cincizeci de ani. Avea ochii albaştri, părul uşor înspicat şi ondulat, faţa şi mâinile bronzate. Hainele bine croite se potriveau foarte bine corpului atletic.

— Dau ordin să fie lichidată Grey?

— Petersen!

— Da?

— Când ai să încetezi cu rosul unghiilor?

— Îmi cer scuze, sunt puţin nervos...

— Nu te plătesc ca să fii nervos, ci ca să-ţi păstrezi mintea limpede!

Cu toate astea, în ciuda vorbelor frumoase, Dean era la fel de nervos ca angajatul său. Îşi încrucişă braţele, se deplasă de câteva ori între biroul de acaju şi fereastră, apoi se întoarse la fotoliul său directorial. Luă trabucul cu o mână ciudat de

nesigură. Trase un fum din havană. Un rotocol de fum parfumai urcă spre tavan, se lovi de dalele de izolare fonică şi formă un cerc larg care coborî şi se opri ca o aureolă deasupra capului lui Ronald Petersen.

— Am o idee, zise Dean după un lung moment de gândire.

În fotoliul său, de cealaltă parte a biroului, Petersen îşi corectă poziţia, aşezându-şi cu fermitate mâinile pe pulpe pentru a nu mai fi tentat să-şi roadă unghiile.

— Nu cred că ar fi prea abil s-o suprimăm pe Grey chiar aici. Admiţând că într-adevăr furnizează informaţii, în cazul în care patronii ei nu mai primesc nici un mesaj de la ea, vor înţelege imediat. Şi nici nu avem nici o dovadă categorică împotriva ei.

Petersen încuviinţă clătinând din cap.

— Adevărat. Ce aveţi de gând să faceţi în cazul ăsta?

— Pe de altă parte, continuă Dean fără să ţină cont de intervenţia lui, mă obsedează povestea asta cu CIA. Dacă îşi bagă nasul serviciul secret, asta înseamnă că au mirosit ceva. Mă gândesc deci să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură.

— Cum?

— Infiltrând informaţii false în circuit.

— Nu înţeleg, zise Petersen.

Dean trase din nou din havană şi se uită la angajatul lui cu un aer de dispreţ profund.

— Totuşi e simplu, prietene. Îi comunic frumoasei Grey informaţii false. Ea le comunică patronilor ei – după toate probabilităţile, prin omul de la CIA care trebuie să mă viziteze mâine – şi aceştia se vor arunca cu ochii închişi în cursa pe care le-o voi întinde.

— Foarte abil, zise Petersen linguşitor.

— Nimica toată, răspunse cu modestie Craighton Dean. Dacă informaţia falsă trece dincolo, atunci avem dovada că Grey trădează. Iar dacă omul de la CIA va fi prezent în locul pe care i-l voi comunica prin Grey, asta ne dovedeşte că CIA ia lucrurile în serios şi că trebuie să fim mai prudenţi.

— Dar, interveni Petersen. Cum vom proceda?

— Mâine dimineaţă în timpul exerciţiilor. Îl vei lua deoparte discret pe Roy şi îi vei vorbi despre un contact ultrasecret între serviciile noastre şi oameni din exterior. Te las să inventezi singur detaliile.

— Poţi conta pe mine.

— Ai grijă însă să pară cât se poate de natural şi Grey să audă fără să bănuiască nici un moment că o faci înadins.

— Poţi conta pe mine, repetă Petersen.

Dean îl fulgeră cu privirea.

— Vei face asta exact în momentul în care omul de la CIA va fi la noi. Ca Grey să nu aibă nici o posibilitate să plece. Dacă trădează, atunci numai ea poate să fie.

— Ce loc de întâlnire să indic? întrebă Ronald Petersen.

— Morrisson.

— Morrisson?

— Un orăşel pierdut în mijlocul peninsulei Florida. Am acolo prieteni foarte „eficienţi”.

Ronald Petersen zâmbi cu răutate. Cu un gest de automat, ridică mâna dreaptă şi se uită să vadă cât mai avea de ros la degetul mare. Adevărul e că nu mare lucru. Apoi se scutură şi mâna reveni brusc la locul ei.

— De ce te pocneşti peste pulpă? îl întrebă Craighton Dean mirat.

— Nu... Nu ştiu...

Dean dădu din umeri agasat.

— Pe de altă parte. Împingând machiavelismul şi mai departe, poate că vom reuşi să doborâm doi iepuri dintr-o lovitură.

Petersen se uită întrebător la şeful lui.

— Adică?

— Păi, am putea să-i facem să dispară discret pe Grey şi pe omul de la CIA aranjând în aşa fel încât asasinatul să pară opera unor ticăloşi oarecare.

— Cum?

— Urmăreşte-mi bine raţionamentul, Petersen. Agentul de la CIA va cere mai mult ca sigur să vadă locul aterizării.

— Bineînţeles.

— Locul nu e uşor de găsit. Îi voi propune un ghid încântător. Pe domnişoara Felicity Grey. Vor avea astfel tot timpul să-şi facă confidenţe. Şi sunt gata să pun prinsoare că vor fi amândoi victimele ambuscadei Morrisson.

— Şi dacă iau hotărârea să-şi anunţe şefii?

Craighton Dean dădu din cap.

— Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine cum se petrec lucrurile. Teritoriul naţional este apanajul FBI-ului. Dacă tipul de la CIA primeşte o informaţie interesantă prin intermediul lui Grey, există puţine şanse să transmită informaţia colegilor şi în acelaşi timp rivalilor săi de la FBI. Îi cunosc şi ştiu cum stau lucrurile. Agentul CIA va dori să păstreze pentru el tot meritul operaţiunii.

Ronald Petersen îndrăzni să-şi întrerupă patronul.

— Concluzia logică: se va duce el însuşi să vadă ce se petrece la Morrisson. Numai după aceea va comunica informaţiile FBI-ului.

— Mi se pare c-ai înţeles, Petersen. Întrebări?

— Nu. Nu văd ce.

— Foarte bine. În acest caz, du-te să pregăteşti treaba cu Roy.

Petersen se ridică, salută şi se îndreptă spre uşă. Un strigăt îl opri la mijlocul drumului.

— Petersen!

— Da, domnule Dean?

— Nu-ţi mai roade unghiile, fir-ar să fie!

CAPITOLUL III

— Încă o picătură de suc? îi propuse O'Hara.

— Nu refuz. Mi-am făcut bocceluţa imediat după telefonul tău, am sărit în primul avion care pleca din Atlanta şi am venit. N-am stat măcar să înghit un hot-dog.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame. Un pat moale mi-ar face mai multă plăcere. Aşa că spune despre ce e vorba ca să pot să mă duc la culcuş.

O'Hara apăsă pe butonul unui interfon şi-i ceru unui bărbat să aducă două cafele tari. Apoi ridică privirea spre Frost care îşi aprindea o ţigară Camel.

— Tehnicienii FBI-ului se ocupă de avionul Beagle. Tipii sunt tari şi cred că până la urmă vor afla de unde venea. Problema e că asta va lua ceva timp.

— Mda, zise Mercenarul. Nu va fi uşor de aflat de unde vin armele.

— Nouăzeci la sută provin din uzinele de armament ale ţării, răspunse O'Hara. Probabil cumpărate de traficanţi, trecute printr-o serie de filiere şi reimportate prin contrabandă. În aceeaşi situaţie e şi elicopterul UH-1D care venise după ele.

— Un Huey?

— Mda, trebuie să ai posibilităţi serioase ca să-ţi procuri un astfel de elicopter. Şi relaţii.

— Posibilităţi, bineînţeles, mormăi Mercenarul. De relaţii nu e nevoie. Dacă-ţi dă mâna să plăteşti, săptămâna viitoare îţi aduc şi eu unul.

O'Hara făcu ochii mari.

— Ce?

— Cunosc doi tipi la Bangkok care-ţi vând un Huey când vrei. Glorioasa noastră armată a lăsat destule la plecarea din Vietnam. E destul să le treci peste frontieră şi poţi vinde pentru o sumă fabuloasă un elicopter frumos finanţat de contribuabilii americani. Fireşte, aeronavele sunt deseori în stare proastă, dar dacă bagi bani în ele, îţi garantez că zboară, şi încă foarte bine.

— Glumeşti?

— Deloc, răspunse Mercenarul foarte serios.

Cineva bătu discret la uşă.

— Intră! strigă omul de la FBI.

Uşa se deschise şi intră un poliţist în uniformă care puse două pahare cu cafea fierbinte pe masă, salută cu o mişcare din cap şi ieşi fără să scoată o vorbă.

Frost mestecă în pahar cu linguriţa de plastic.

— Ce pune la cale acest Craighton Dean? întrebă el ducând paharul la gură.

— Bănuim că pregăteşte o lovitură împotriva navetei *Discovery.*

Mercenarul fu gata să se înece.

— Na... naveta?

— Chiar aşa, mormăi O'Hara.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Mercenarul punând paharul pe biroul scorojit. Ce te face să crezi asta?

— Ştii că compania lui Dean are contracte cu NASA pentru fabricarea unor aparate de teledetecţie, de reperare şi de urmărire...

— Mda, nu e nimic nou, îl întrerupse Mercenarul. Şi?

— Şi, ca toţi cei care participă la marea aventură a spaţiului, cetăţeanul Dean se bucură de o supraveghere deosebită. De zece luni, în scriptele câtorva dintre societăţile lui se întâmplă lucruri ciudate.

— Intrări de sume anormale care te fac să crezi că vinde informaţii?

— Nu, invers. Lichidarea unor valori bursiere, retragerea unor sume mari de bani lichizi etc.

— Îşi investeşte lovelele în altă parte. Asta e tot.

— Aşa se spune. Partea proastă e că nu se găseşte nici urmă de investiţie nicăieri. Aşa că poţi să presupui orice. De exemplu, că se echipează în secret.

— Mă băieţi, voi citiţi prea multe romane poliţiste! zise Frost rânjind şi gustând din cafea.

— Stai să vezi, zise O'Hara. Acum doi ani, Dean l-a pus pe Petersen să angajeze un anumit număr de specialişti ca să formeze un serviciu de protecţie. O mică miliţie particulară, dacă vrei.

Frost trase din ţigară.

— Mi se pare că e dreptul lui. Încă mai trăim într-o republică. Poate că s-a săturat să plătească agenţi specializaţi pentru supravegherea uzinelor şi birourile sale.

— Continuă să plătească agenţi specializaţi.

Mercenarul suflă visător fumul în nasul lui O'Hara.

— Ciudat, ciudat, admise el. Efectiv, chestia asta începe să

semene cu o lovitură nasoală! Crezi că armele sunt pentru tipii ăştia?

— Se înţelege de la sine, răspunse roşcovanul. Dacă mai adaug faptul că Dean e bănuit de răpirea unuia dintre cei mai buni informaticieni de la NASA, omul care cunoaşte totul despre ghidajul la distanţă al navetelor spaţiale...

— Blumenwald din fotografie?

— Blumenfield, îl corectă O'Hara. După răpire s-au făcut mai multe portrete-robot şi toate duc spre acuzarea lui Ronald Petersen. Numai că un portret-robot nu e o dovadă şi nimeni nu poate fi arestat fără dovezi. Mai ales când e vorba de Ronald Petersen, şeful serviciului de securitate al lui Craighton Dean, unul dintre cei mai mari industriaşi ai ţării.

— Şi cetăţean mai presus de orice bănuială, completă Mercenarul. Încep să am o imagine mai „luminoasă" a acestei poveşti tenebroase, ca să spun aşa.

O'Hara zâmbi. Frost trase din nou din ţigară.

— Pentru asta aţi infiltrat-o pe Felicity Grey în serviciul de protecţie a lui Dean, continuă el. Cred că n-a fost deloc uşor.

— Ai dreptate, nenişorule. Ne-am forţat rău de tot. Dar cred că i-am făcut o acoperire solidă.

— Sper, pentru ea. Asta e tot? Cercul s-a închis?

— Nu chiar. A fost identificat unul dintre cei doi bărbaţi care au sosit la bordul avionului Beagle. Un alt fost coleg de-al tău.

Mercenarul duse mâna spre paharul cu cafea.

— Ai grijă, Mike! Până la urmă ai să te trezeşti cu cafeaua în cap!

— Îndurare! exclamă omul de la FBI strâmbându-se de râs. Mă ceartă mama dacă vin acasă cu cămaşa pătată de cafea.

Apoi redeveni serios şi preciză:

— Tipul era un anume Burt Melvil. Dispăruse din circulaţie de vreo trei ani. Era căutat pentru o serie de violuri la Chicago.

— Nu-l cunosc. Şi celălalt?

— A fost prăjit cam multişor. Nu prea trag speranţe că vom putea afla cine e. Poate după dinţi, dar m-ar mira.

— Şi mai rămâne de văzut dacă faci mare chestie chiar dacă afli cine e, zise Frost aruncând al doilea chiştoc în paharul de cafea.

O'Hara îl privi drept în faţă.

— Intri-n joc?

Mercenarul zâmbi.

— Parcă pot să spun nu! Totdeauna am fost un mercenar cu

suflet mare. Şi soarta acestei micuţe Felicity mă preocupă foarte mult.

— Sunt de acord cu tine, nenişorule. Cu atât mai mult cu cât plata e mai mult decât atractivă.

— Oh, să ştii că deja am mai mulţi bani decât am nevoie pentru bătrâneţile mele. Mai ales că nu ştiu dacă voi apuca aşa ceva.

— Totuşi, cincizeci de mii de dolari, nu-i de colea!

Frost sughiţă uluit. Nu se aşteptase la o sumă atât de mare.

Aprinse altă ţigară, se uită la omul de la FBI care zâmbea, încântat de lovitura lui de teatru şi zise calm:

— Cred că instituţia de binefacere din Atlanta va fi încântată să primească acest cec.

*

* *

Mercenarul stinse havana în scrumiera de cristal. Puse în buzunarul interior al hainei carneţelul cu scoarţe negre în care notase ce-l interesa şi conchise:

— Vă mulţumesc pentru cooperarea dumneavoastră.

Arătă spre havana stinsă în scrumieră, spre paharul gol de pe masa de acaju şi adăugă:

— Şi pentru ospitalitate.

— Era firesc, domnule Frost, zise Craighton Dean. Îmi pare rău că nu pot să vă fiu mai de folos. Sper totuşi că veţi reuşi să opriţi acest trafic odios. Trebuie să vă mărturisesc că nu sunt deloc încântat să văd că astfel de operaţiuni se derulează pe pământul meu.

— Vă înţeleg nemulţumirea, îl asigură Mercenarul. Din nefericire, cred că acest caz ne va da de furcă.

Se afla în biroul somptuos al lui Craighton Dean de aproape trei sferturi de oră şi convingerea lui era practic făcută. Multe indicii din răspunsurile industriaşului te făceau să crezi că avea ceva de ascuns. Se ridică.

— Vă las cu ocupaţiile dumneavoastră, domnule Dean. Acum îmi voi continua ancheta pe teren.

În cursul nopţii, planul fusese puţin modificat. Pentru ca Dean să nu fie supus unor presiuni prea suspecte, Frost şi O’Hara hotărâseră că, după întrevedere, Mercenarul se va duce la început la ferma unde avusese loc aterizarea. După aceea, el va reveni în cursul după-amiezii sub pretextul lămuririi câtorva puncte referitoare la anchetă şi va începe să pună întrebări despre personalul din serviciul de protecţie, din care făcea parte

Felicity Grey.

— Vreţi să cer unuia dintre angajaţii mei să vă însoţească? Locul e destul de greu de găsit.

— Nu, nu. Ştiţi, în meseria noastră, suntem obişnuiţi să găsim locurile cele mai incredibile.

— Nu asta voiam să spun, protestă Craighton Dean. Dar am luat hotărârea să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a uşura sarcina autorităţilor.

„Autorităţi, autorităţi! Chiar am mutra unuia care reprezintă autorităţile?" îşi zise în sinea lui Mercenarul. Cu voce tare zise însă cu un aer puţin jenat:

— Dacă insistaţi...

În fond, o plimbare cu maşina în compania unui angajat de-al lui Dean ar fi putut să fie instructivă.

Faţa bronzată a industriaşului fu luminată de un zâmbet ciudat.

— Bineînţeles că insist.

Craighton Dean apăsă pe un buton şi zise:

— Spune-i domnişoarei Grey să vină în biroul meu, te rog.

Frost avu impresia că i s-a schimbat expresia feţei şi speră ca industriaşul să nu fi remarcat nimic. Nu se aştepta s-o întâlnească atât de uşor pe fata care lucra pentru O'Hara.

— Veţi fi într-o companie foarte plăcută, domnule Frost, i se adresă Dean. Domnişoara Grey este o fiinţă dintre cele mai adorabile.

— Ştiţi, domnule Dean, mă faceţi să mă simt jenat. Eu n-am...

Interfonul zumzăi întrerupând protestul formal al Mercenarului.

— Da? zise Dean.

O voce spuse în interfon:

— *Este zece şi jumătate şi domnişoara Grey se află în acest moment la exerciţii.*

— Ce distrat sunt! exclamă Dean. Am uitat că era ora exerciţiilor. Mulţumesc, Sheila.

Întrerupse legătura şi se întoarse spre Frost.

— O mică nepotrivire, îmi pare rău. Coborâm s-o luăm.

„Mica nepotrivire" fusese pusă la punct la începutul dimineţii împreună cu Ronald Petersen. Dean găsise ideea cât se poate de bună. O chestie uitată, o comportare de om distrat conferea totdeauna multă verosimilitate lucrurilor. Şi o comportare cât mai naturală era cel mai bun mijloc de a-l înşela pe omul de la CIA.

— N-aş vrea să vă ţin din treburi, domnule Dean.

— Nici vorbă. Tratez această problemă cu toată seriozitatea pe care o merită, asta e tot. Scuzaţi-mă.

Dean se ridică. Îl conduse pe Frost într-o anticameră unde îi spuse unei secretare blonde:

— Dacă mă caută cineva, sunt în sala de sport, Sheila. Mă suni doar dacă e vorba de mesaje importante, bineînţeles.

— Am înţeles, domnule director.

Înainte de a ieşi, Frost făcu cu ochiul blondei Sheila, care pufni şi scoase iar revista *Vogue,* pe care o ascunsese în grabă pe genunchi la apariţia „domnului director”.

„Coborâm s-o luăm”, spusese Craighton Dean. Frost înţelese imediat întreaga valoare a verbului „a coborî” atunci când ascensorul se opri la al treilea subsol al clădirii. După butoane, dedesubt mai erau încă două nivele. Urmându-l pe Dean printr-un labirint de culoare, Mercenarul avea impresia că vizitează o închisoare. Îşi zise, cu o fărâmă de anxietate, că dacă Craighton Dean ar fi vrut să încerce ceva împotriva lui, raportul de forţe ar fi fost foarte inegal. Dar, după toate aparenţele, nu avea faţă de el decât intenţii bune.

Dean se opri în faţa unui perete de sticlă în spatele căruia un negru enorm martiriza un sac de box. În planul din spate, doi bărbaţi fascinaţi, încremeniţi pe marginea unui tatami, priveau la o fată care dădea o lecţie de *Tae kwon do* unui asiatic de două ori mai greu decât ea.

— Ea e, zise Craighton Dean.

Frost era la fel de fascinat ca cei doi bărbaţi. Dean îşi umfla pieptul lângă el.

După o jumătate de minut, lupta se termină cu o strangulare care, într-un meci de judo, ar fi fost declarată cu siguranţă „ippon”. În detrimentul asiaticului, bineînţeles. Dean chicoti ironic.

— Hotărât lucru, domnişoara Grey nu-i face deloc viaţa uşoară lui Master Ziang.

— Ah! Vreţi să spuneţi că el e...

— Exact. El e profesorul, confirmă Craighton Dean. Când mă gândesc că am cheltuit o avere ca să-l aduc special din Coreea... Trebuie totuşi să spun că în acea perioadă nu o angajasem încă pe domnişoara Grey.

Frost îşi manifestă înţelegerea cu o mişcare viguroasă a capului. Dean formă un număr pe o claviatură plasată la stânga peretelui de sticlă. Se auzi un declic şi imediat se deschise o uşă care dădea într-un culoar ce se întindea pe latura stângă a sălilor

de antrenament. Peretele din dreapta era şi aici din sticlă. Negrul îi zări când trecură prin câmpul său vizual şi se opri din boxat pentru a-l saluta pe Dean.

Industriaşul deschise o uşă mică şi păşiră pe tatami. Cei doi bărbaţi veniră în întâmpinarea lui Frost şi a patronului lor. Deodată, unul dintre ei rămase cu gura căscată în faţa Mercenarului. Se uită lung la el apoi spuse:

— Mi se pare că... ne-am mai întâlnit deja. Dar nu reuşesc să-mi amintesc când...

Mercenarul îl recunoscuse imediat pe Ronald Petersen. Fotografia pe care i-o arătase Michael O'Hara în ajun îi împrospătase memoria.

— Cred că pe undeva pe la Bujumbura[3].

Petersen se concentră un moment apoi îşi aminti. Expresia lui gânditoare deveni rigidă şi îl privi cu un zâmbet crispat.

— A, da, murmură el. Îmi amintesc.

Apoi se întoarse spre însoţitorul său şi zise cu o voce la fel de crispată ca şi zâmbetul:

— Căpitanul Hank Frost, agent-colaborator al CIA.

— Agent plin de câteva luni, îl corectă Mercenarul.

Petersen se uită la el şi zise ironic:

— Căpitanul Hank Frost, agent plin al CIA de câteva luni. Leonard Roy, adjunctul meu la conducerea serviciului de securitate al domnului Dean.

Frost şi Roy dădură mâna. În fundul sălii, fata şi coreeanul se salutau cu plecăciunile tradiţionale care încheideau lupta.

Mercenarul nu se putu abţine să nu arunce o privire curioasă când chimonoul tinerei femei se întredeschise dezvelind puţin dintr-un sân de stea de cinema. Se întrebă dacă urechile lui Master Ziang erau roşii din cauza perspectivei asupra sânilor bronzaţi sau din cauza „bătăiţei" pe care tocmai o luase. „Poate că amândouă sunt de vină", îşi zise Mercenarul reţinându-şi zâmbetul.

— Felicity! strigă Dean. Vrei să vii puţin, te rog!

Fata se apropie scoţându-şi fesul alb. Îşi scutură capul ca să-şi elibereze părul negru de o mare frumuseţe, îşi aranjă chimonoul şi se opri în faţa celor trei bărbaţi, privindu-l întrebător pe Craighton Dean. Ochii ei albaştri precum cobaltul parcă te hipnotizau.

— Felicity, zise industriaşul, îţi prezint pe domnul Frost care se

[3] Vezi nr. 1 din Colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi.*

ocupă de anchetă din partea celor de la CIA. Şi te-aş ruga să-l însoţeşti la locul aterizării.

Felicity Grey întinse o mână mică cu unghii scurte, pe care Frost o strânse cu mult mai multă plăcere decât pe cea a numitului Roy. Recepţionă privirea scrutătoare a tinerei femei. În privirea ei citi cât se poate de clar: „Ştii despre ce e vorba?”

Fata îi dădu drumul la mână şi îl examină cu atenţie. Nu părea insensibilă la farmecul lui exotic de corsar, nici la musculatura lui. Pe care costumul îmbrăcat ocazional nu reuşea s-o ascundă cum trebuie.

— Am înţeles, răspunse ea îndreptându-şi atenţia spre Craighton Dean. Mă duc să fac repede un duş, mă schimb şi mă ocup de domnul Frost.

*

* *

Rose Harrison era o blondă înaltă şi slabă de vreo treizeci şi doi de ani. Rose Harrison ar fi putut să fie frumoasă fără privirea rece şi obrajii scobiţi care dădeau feţei sale o notă plină de cruzime. Rose Harrison se ştia atrăgătoare. Ea trăia înconjurată de bărbaţi care, cât se poate de evident, nu s-ar fi lăsat rugaţi să poposească în patul ei. Dar Rose Harrison nu era atrasă de bărbaţi. Din când în când, ea se „delecta” cu o mică indiancă din tribul Xindu, adusă de „copoii” ei cei mai buni, Dan Bardsfield şi Burt Melvil.

Era mai bine aşa! Era mai bine să eviţi rivalităţile când petreceai trei sferturi din viaţă într-o incintă închisă în inima pădurii amazoniene.

Rose Harrison auzise de recentele proteste ale celor din tribul Xindu în legătură cu dispariţia câtorva adolescente. Ştia că indienii o porecliseră Mygala, pentru că lovea totdeauna fără să fie văzută.

Dar nu problemele cu indienii o preocupau acum pe Rose Harrison. Traficul de arme îi aducea destui bani ca să-i mituiască pe reprezentanţii ordinii care, până la urmă, nu se arătau decât de două ori pe an ca să-şi încaseze sumele.

Nu, problema ei nu avea nici o legătură cu indienii Xindu. De două zile, Mygala era foarte îngrijorată de dispariţia lui Bardsfield şi Melvil. Ce putuse să li se întâmple? Deturnaseră încărcătura de arme? Puţin probabil. Melvil lucra pentru ea de trei ani, iar Bardsfield de cinci. Dacă ar fi avut de gând s-o trădeze, ar fi făcut-o demult. Poate că avionul Beagle se prăbuşise undeva în Marea Caraibelor, după ce trecuse prin Cuba. Numai elicopterele

puteau să decoleze din bârlogul Mygalei.

Bardsfield şi Melvil făcuseră escala tradiţională pe drumul spre Florida ca să schimbe aparatul. Primise confirmarea din partea autorităţilor.

Pe de altă parte, dacă Craighton Dean nu şi-ar fi primit marfa, cu siguranţă că ar fi anunţat-o. Iar ea nu avea cum să ia legătura cu industriaşul. Din motive de securitate, după cum îi explicase Petersen. Totdeauna el lua contact cu ea.

Probabil că avionul Beagle avusese probleme la întoarcere. Corespondenţii ei de la Havana îi transmiseseră că citiseră toate faptele diverse din presa americană şi că nu găsiseră nimic în legătură cu un avion Beagle care să se fi prăbuşit pe mare sau pe teritoriul Statelor Unite.

Mygala suporta cu greu tensiunea. Apăsă pe butonul micului interfon.

— *Da, doamnă,* răspunse o voce slugarnică.

— Trimite-mi-l imediat pe Ray, ordonă Rose Harrison.

— *Foarte bine, doamnă.*

Mygala întrerupse legătura şi se aşeză într-un fotoliu din lemn de palmier, la celălalt capăt al camerei cu pereţii daţi cu var. Tăcerea era aproape completă, tulburată doar de zgomotul climatizării şi de gâfâitul îndepărtat al grupului electrogen care funcţiona la o depărtare de câteva sute de metri. Rose Harrison aprinse o ţigară în momentul când în uşă se auziră două ciocănituri discrete.

— Intră, Ray.

Un bărbat mic şi solid, brunet, cu o alură de urangutan, deschise uşa şi o închise imediat în urma lui. Nu avea numai fizicul unei maimuţe mari, ci şi mersul. Înaintă îndoind genunchii cu o supleţe de primată şi picioarele lui, deşi încălţate cu bocanci, săreau uşor, atingând podeaua fără să facă nici cel mai mic zgomot. Se opri în faţa Mygalei, care suflă un rotocol de fum albăstrui şi îşi reţinu o mimică de dezgust văzându-i pieptul incredibil de păros prin bluza de uniformă descheiată.

— Stai jos, Ray, ordonă ea încercând să se uite în altă parte.

Omul se aşeză cu mare supleţe în alt fotoliu de bambus şi întrebă:

— Despre ce e vorba, doamnă?

Mygala trase din nou din ţigară.

— Ştii că Dan şi Burt nu s-au întors...

Ray dădu afirmativ din cap.

— Sunt îngrijorată, continuă Rose Harrison. Vei lua avionul

Peregrine de la Havana şi te vei duce să vezi ce s-a întâmplat.

— La Craighton Dean?

— Natural, răspunse Rose agasată. Unde-ai vrea?

— E imposibil, doamnă.

Un fulger ucigaş ţâşni din ochii Mygalei. Zise tăios:

— Poftim?

— Un avion cu reacţie nu poate ateriza pe un teren atât de noroios şi desfundat.

— *You damn fool!* strigă furioasă Mygala. Îţi cer să te duci după informaţii la Dean! Nu să aterizezi pe terenul lui. Peregrine e declarat, înmatriculat şi perfect legal. Îl iei din Cuba, aterizezi la aeroportul Tallahassee şi pe urmă te duci să vezi care e treaba la Dean.

Numitul Ray se scuză cu un mic zâmbet jenat apoi întrebă:

— Când trebuie să plec, doamnă?

— Imediat. Din motive evidente de discreţie, prefer să faci singur această călătorie. Vei lua elicopterul Agusta până în Cuba.

— Bine, doamnă, zise Ray cu supuşenie.

— Sper să ai un comportament inteligent, continuă Mygala. Nu vreau scandal.

Ray dădu din cap.

— Dacă Burt şi Dan au păţit ceva, dă-mi imediat de ştire prin intermediul cubanezilor. Dacă avionul Beagle nu mai poate decola, lasă-l oamenilor lui Dean. Du-i pe Burt şi pe Dan la Havana, de unde vor recupera elicopterul Huey pe care l-au lăsat la dus. Iar dacă, contrar tuturor aşteptărilor, Dean şi Petersen au făcut o măgărie, întoarce-te cât mai repede ca să-mi spui. Ai înţeles?

— Da, doamnă, răspunse Ray.

Apoi părăsi camera cu mersul lui uimitor.

*

* *

— Eşti sigură că Dean nu te bănuieşte? întrebă Hank Frost. Mi se pare totuşi ciudat că te-a ales tocmai pe tine ca să mă însoţeşti. Tare mi-e frică că pe undeva e o capcană.

— Nu cred, îl asigură Felicity, privindu-i cu ochii ei splendizi de culoarea cobaltului. Dean are un simţ foarte dezvoltat al relaţiilor cu publicul. Mă trimite deseori să-i însoţesc pe unii dintre clienţii lui. Se pare că sunt foarte apreciată ca gardă de corp.

Mercenarul se întrebă dacă această frază însemna un apel discret. Se uită o clipă la ea şi Felicity se lăsă admirată cu o plăcere nedisimulată. Părul negru i se uscase în maşină după duş

şi plutea în bătaia brizei care sufla peste terenurile mlăştinoase.

— Auzi... zise ea după un moment. Ai face mai bine să te ocupi de ancheta ta.

— Dacă-ţi spun că e vrăjeală!

— OK, zise Felicity zâmbind. Ştim asta noi doi, nu şi oamenii lui Petersen. Aşa că fă ceva. Scoate un carnet, ia notiţe. Fă ceva...

— Pentru ce? se miră Mercenarul. Crezi că ne supraveghează?

— Nu cred, sunt sigură. La ora asta, Craighton Dean este informat de cele mai mici gesturi ale noastre de un om care ne observă cu binoclul.

— Unde? întrebă Frost privind de jur-împrejur terenul mlăştinos.

— În spatele uneia dintre acele garduri de răchită, răspunse fata. Ştiu pentru că şi ieri au făcut acelaşi lucru când au venit anchetatorii de la FBI.

— La naiba! mormăi Mercenarul. Şi eu care aveam de gând să-mi încerc şansa şi să te sărut!

Felicity Grey râse veselă.

— Va trebui să amâni asta pentru mai târziu, domnule Hank Frost.

Mercenarul tresări. Gluma lua o întorsătură neaşteptată dar care nu avea nimic deplasat.

— Trebuie să trag concluzia că am obţinut permisiunea?

— N-ai decât să încerci şi vei vedea, răspunse Gray chicotind.

— Numai că am văzut mai adineauri foarte bine ce-ai făcut cu acel Master Ziang. N-am chef să mă trezesc la podea!

În ochii fetei apăru o luminiţă ironică.

— Am văzut că m-ai văzut, zise ea. Ba chiar am remarcat marele interes cu care mă priveai când l-am salutat pe profesorul de *Tae kwon do.*

Mercenarul îşi drese glasul, apoi preferă să nu răspundă. Scoase carnetul din buzunar, un pix şi mâzgăli pe o pagină.

Se gândea la povestea cu întâmplarea de la Morrisson, pe care Felicity i-o povestise pe drum. Şi cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât era mai convins că ceva era necurat în toată treaba asta. Putea să creadă că Dean o alesese pe Felicity să-l însoţească din întâmplare. Dar că tot Felicity avea să-i facă o dezvăluire atât de senzaţională, asta mirosea a capcană de la o poştă.

Pe de altă parte, fata transmisese totdeauna informaţii corecte... era imposibil ca brusc să fi trecut de cealaltă parte. Şi

părea foarte sigură de ea. Susţinea că era imposibil ca Petersen şi Roy să fi inventat totul pentru ea. După părerea ei, cei doi bărbaţi nu aveau de unde să ştie că se afla în vestiarul vecin când vorbiseră despre întâlnirea de la hotelul *Ballyhoo* din Morrisson.

Frost scăpase o ruletă din buzunar şi se lăsă pe vine prefăcându-se că măsoară. Felicity se uită la el un moment, zâmbind amuzată, apoi zise:

— Bun, acum poţi să te ridici. Cred că e de ajuns. Probabil că s-au convins.

Mercenarul puse ruleta în buzunar şi porni în urma fetei spre maşina Cherokee roşie ca sângele, pe care o luară din parcarea subterană a firmei lui Dean.

Frost îşi lăsă privirea să-i alunece de-a lungul trupului tinerei femei şi îi admiră „rotunjimile” pe care se mulau blugii, în timp ce ea descuia portiera maşinii. Felicity se întoarse brusc şi miji ochii, ca şi cum l-ar fi prins în flagrant delict, apoi se aşeză la volan. Frost urcă lângă ea.

Felicity porni motorul. Scoase o cârpă din compartimentul de bord, îşi şterse bascheţii plini de noroi, apoi îi dădu cârpa lui Frost zicând cu un aer gânditor:

— Ar fi mai bine să mergem direct la Tallahassee ca să vorbim cu O’Hara.

— Cum! Nu te mai întorci la Dean?

Felicity conduse maşina pe drumul mărginit de răchită.

— Până la urmă, nu. M-am gândit bine. E prea periculos pentru mine.

Frost scoase din buzunar un pachet de Camel mototolit şi bătu în el ca să scoată o ţigară strâmbă.

— Ţi-e frică să nu fii descoperită.

— Am toate şansele. Ei ştiu că cineva din grădina lor îi trădează, pentru că nimeni din afară nu avea cum să ştie de livrarea armelor. Evident, n-au cum să mă bănuiască pe mine mai mult decât pe alţii. Numai că acum a apărut chestia asta cu *Ballyhoo.*

Mercenarul îşi zise că nu greşea.

— Ai dreptate şi sunt obligat s-o recunosc, spuse el. Dacă FBI-ul intervine la Morrisson, Dean te va bănui imediat. Va crede că informaţia a ieşit prin intermediul meu, deci că tu ai transmis-o...

Felicity îi aruncă o privire aprobatoare.

— Îmi face plăcere să văd că judeci raţional. Începusem să mă satur.

— De ce?

— Să stau închisă în acest blockhaus gigant, cu o zi liberă la două săptămâni! Şi pe urmă...

Felicity ezită. Frost o încurajă.

— Da?

— Şi pe urmă mi-ar face bine să particip la ofensiva împotriva acestui căcănar de Petersen.

— Ce limbaj! exclamă Mercenarul prefăcându-se scandalizat. Dar nu ştiu despre ce ofensivă vorbeşti.

— În privinţa limbajului, nu cred că te-a şifonat prea tare. Presupun că ai auzit altele şi mai şi.

— Hm... Mda, mărturisi Mercenarul. Dar tot nu văd despre ce ofensivă e vorba.

— De cea de la *Ballyhoo,* răspunse calm Felicity.

— Ce! Dar nici nu poate fi vorba să iei parte!

— Domnule Frost, aş vrea să ştii că şeful meu este agentul special Michael O'Hara şi că numai el hotărăşte ce fac şi ce nu fac. Şi vreau să mai ştii că numai eu cunosc modalităţile de întâlnire dintre oamenii lui Petersen şi oamenii lor de legătură, şi că, în cazul în care voi fi ţinută departe de acţiune, n-am să pronunţ nici un cuvânt în plus. Aşa că, să-i dăm bice spre biroul lui O'Hara!

— Şi maşina mea din parcarea subterană?

— Îi vei trimite s-o ia de-acolo pe cei de la care ai închiriat-o. Dean o să le-o dea fără probleme. Nu cred că vrea să atragă atenţia asupra lui cu astfel de fleacuri.

— Bine, mormăi Mercenarul. Numai că cineva nu va fi deloc mulţumit.

— Cine? întrebă Felicity nevinovată.

— Mike O'Hara. Când va afla că vrei să vii cu noi la ciocnirea de la *Ballyhoo.*

CAPITOLUL IV

Ronald Petersen se opri din rosul unghiei de la degetul mare al mâinii stângi şi intră fără să bată în anticamera biroului lui Craighton Dean. Cu o mişcare instinctivă, secretara se pregăti să-şi ascundă pe genunchi revista *Vogue* de care era deosebit de interesată. Apoi văzu că era Petersen. Îngrijorarea dispăru din privirea ei şi închise revista întrebând:

— Vreţi să vorbiţi cu domnul Dean?

— Nu, mormăi Petersen. Am venit să-ţi admir noua coafură.

Secretara se roşi la faţă. Apăsă pe butonul interfonului.

— Domnul Petersen ar vrea să vă vorbească, domnule director.

— *Să intre.*

Blonda Sheila apăsă pe alt buton şi un zbârnâit electric se auzi la uşa dintre cele două birouri. Secretara ridică capul ca să-i anunţe vizitatorului că putea să intre, dar Petersen nu mai era acolo. Dădu din umeri, deschise revista şi continuă lectura unui articol despre Clint Eastwood.

Imediat ce uşa se închise, Petersen întrebă:

— Ei, care e situaţia?

Fără să se aşeze în fotoliul oferit de patronul său, şeful serviciului de securitate răspunse:

— Jack s-a întors şi a făcut un raport. Pe teren s-au comportat cât se poate de normal. Frost a făcut măsurători, a luat notiţe, etc. Anchetatorul model!

— Grey a bănuit probabil că sunt urmăriţi. Au plecat spre Morrisson?

— Nu. După toate aparenţele, nu muşcă din momeală.

— S-au întors aici. Ciudat... Dar, la urma urmelor...

Petersen îşi permise să-şi întrerupă patronul.

— Nu s-au întors aici, domnule Dean, iar indicatorul magnetic plasat sub aripa maşinii lor ne spune că se îndreaptă spre Tallahassee.

Dean se ridică şi făcu de două ori turul biroului masându-şi bărbia cu două degete. Apoi se opri în faţa lui Ronald Petersen care se trase înapoi, parcă hipnotizat de privirea lui, şi căzu într-un fotoliu de piele.

— Asta anunţă cu siguranţă ceva nou, zise gânditor Craighton Dean. Îţi voi da totuşi codurile de apel ale oamenilor aflaţi în jurul

hotelului *Ballyhoo.*

Se aşează la birou, lupă o havană, îi tăie capătul şi o încălzi grijuliu la flacăra unei brichete mari de birou. Apoi aprinse trabucul şi suflă primul fum spre tavan.

— Chiar credeţi că se vor duce acolo? întrebă cu nervozitate Petersen.

— Nu. Cred că omul de la CIA a mirosit capcana.

Petersen scrâşni din dinţi ca să reziste impulsului de a-şi roade unghiile, apoi murmură:

— Acest Frost... E un tip greu de ronţăit! Un colonel mercenar pentru care am lucrat i-a făcut o nasulie în urmă cu câţiva ani. L-a urmărit din Venezuela până în Elveţia, trecând prin Burundi, ca până la urmă să reuşească să-i facă de petrecanie[4].

Dean dădu din cap cu un aer foarte pătruns de ceea ce auzise, apoi trase iar din trabuc.

— Nu vor lăsa baltă momeala de la Morrisson. În starea actuală a lucrurilor, orice pistă trebuie să fie luată de bună. Chiar dacă simt că ceva nu-i în regulă. Dar sunt gata să pun prinsoare că nu-i vom vedea nici pe Frost şi nici pe Grey la *Ballyhoo.* Vor trimite pe altcineva.

— Să-i eliminăm? întrebă Petersen.

— Nu. Dacă sunt poliţişti, îi lăsăm să vină şi să plece aşa cum au venit. Pe Frost şi Grey vreau să-i scot din circuit cu prioritate. Iată ordinele mele.

Petersen asculta cu atenţie în timp ce patronul lui continua:

— Vei pune doi oameni foarte capabili pe urma acestui chior. Să zicem că ăştia vor fi Roy şi Haddy. Maşina lor o să se oprească undeva. Reperează-i poziţia cu ajutorul microemiţătorului şi trimite-ţi echipa cât mai repede. Tu vei rămâne aici ca să centralizezi mesajele lui Roy şi Haddy, pe de o parte, şi pe cele ale grupului de comando de la Morrisson, pe de altă parte. Cum apare ceva nou, mă anunţi imediat. Foloseşti firul interior. Eu voi stabili momentul propice al eliminării celor doi.

*

* *

Comparată cu Miami şi cu Tampa, capitala Floridei, cu cei şaptezeci de mii de locuitori, semăna cu o soră din provincie. Soarele la zenit strălucea pe asfaltul străzilor. Maşina Cherokee roşie reduse viteza, coti la dreapta şi se opri într-o parcare din

[4] Vezi nr. 1 din Colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi.*

faţa unei clădiri din centrul oraşului Tallahassee. Frost coborî şi dădu ocol maşinii, în timp ce Felicity se întindea pe banchetă ca să încuie portierele prin interior. Apoi fata sări cu supleţe jos, încuie propria portieră şi porni în urma mercenarului spre intrarea în clădire.

După ce Frost arătă legitimaţia omului de pază, urcară cu ascensorul până la etajul patru, care era şi ultimul. Frost o luă înaintea ei printr-un labirint de culoare plin de uşi cu geam. La drept vorbind, Felicity nu avea nevoie de ghid. Cunoştea casa mai bine decât el.

Mercenarul bătu la una dintre uşi. Vocea lui O'Hara îi strigă să intre. Omul de la FBI nu se putu abţine să nu remarce încruntat:

— Contrariul m-ar fi mirat! Îl trimiţi pe domnul Hank Frost în misiune pe lângă o fată frumoasă şi, natural, trebuie să se întoarcă cu ea...

Felicity izbucni în râs şi, fără să ceară permisiunea, luă loc pe un scaun aşezându-se picior peste picior. Mercenarul se bâlbâi confuz:

— Păi, Mike... Mai întâi că a vrut să vină. Şi pe urmă... Are dreptate, domnule. Ăsta era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru propria ei siguranţă.

— Sper că ai argumente convingătoare, bombăni O'Hara.

Frost îşi aduse din fundul încăperii un scaun pe care îl puse lângă cel al fetei. Se aşeză şi aprinse o ţigară, în timp ce O'Hara o întrebă pe Felicity cu ton tăios:

— Ai putut afla ceva legat de dispariţia lui Blumenfield, Felicity?

*

* *

Monoreactorul Peregrine ateriză fără probleme. Ray Butler îşi scoase casca, îşi desfăcu centura şi dădu ocol scaunului ca să deschidă uşa culisantă a carlingii. Apăsă pe un buton şi o mică scară se desfăcu pe flancul aparatului. Ray Butler nu folosi decât prima bară. Apoi sări şi ateriză pe pistă, îndoind genunchii cu supleţea unei maimuţe mari.

De aparat se apropiară doi mecanici, însoţiţi de un reprezentant al poliţiei aerului. Butler dădu indicaţii celor doi oameni îmbrăcaţi în salopete, apoi arătă poliţistului actele.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre o maşină electrică. Poliţistul se aşeză la volan şi întrebă:

— Unde vă las? Dacă tot e aici, mai bine să profităm amândoi.

Soarele ardea puternic pe aeroportul din Tallahassee şi Butler

nu regreta deloc această invitaţie neaşteptată. Până la urmă, în Statele Unite erau şi poliţişti cumsecade.

— Am închiriat o maşină prin agenţia AVIS, răspunse el.

— OK. Vă las la cea mai apropiată uşă.

Poliţistul porni motorul.

*

* *

Un telefon de culoare albă sună pe biroul de acaju. Craighton Dean puse o havană în scrumiera de cristal şi ridică receptorul.

— Petersen?

— *Da, domnule. Maşina Cherokee roşie s-a oprit. Tocmai am calculat coordonatele punctului de emisie. E în faţa biroului FBI-ului din Tallahassee.*

Craighton Dean zâmbi satisfăcut.

— Foarte bine. Roy şi Haddy să plece imediat cu un armament serios şi o maşină puternică.

— *Ce să le dau*? întrebă Ronald Petersen.

— Fiecăruia un revolver de calibru mare, pentru orice eventualitate. Dar aş prefera să rezolve problema discret cu o armă albă. Mă auzi?

— *Foarte bine, domnule.*

— Să ia Mercedesul. Cu el nu e nici un pericol să fie depăşiţi de cealaltă maşină. Evident, nu poate fi vorba să intervină atâta vreme cât se află în localul FBI-ului.

— *Evident,* răspunse Ronald Petersen. Îi trimit cât mai repede şi vă informez tot timpul.

— Perfect, zise Craighton Dean. Roy şi Haddy să fie cât mai discreţi. Evident, nu trebuie să încerce nimic până când nu primesc ordinul meu. Ceva nou la Morrisson?

— *Deocamdată totul e calm, domnule.*

— Spune oamenilor să aibă răbdare. Aştept să mă informezi imediat ce se întâmplă ceva.

— *Am înţeles, domnule,* zise Petersen înainte de a închide.

*

* *

Degetele nervoase ale lui O'Hara băteau darabana pe biroul metalic cu vopseaua cojită.

— Am impresia că n-o să fie deloc uşor să-l găsim pe Blumenfield. Nu ai absolut nici o informaţie care să ne permită să ştim unde îl ascund sau măcar dacă Petersen l-a răpit?

— Nici una, răspunse Felicity.

Frost îşi terminase ţigara. O aruncă jos şi o strivi cu tocul

pantofului.

O'Hara se uita aproape cu duritate la Felicity.

— Cât priveşte aşa-zisa întâlnire de la Morrisson, nici măcar nu ştii despre ce e vorba.

— Nu, Mike, doar că pare ceva deosebit de important. Aş fi vrut să auzi felul în care vorbeau despre asta Roy şi Petersen...

— Mda, mda... mormăi roşcovanul. Cu siguranţă că mi-ar fi plăcut să-i aud... În orice caz, nu e nevoie să fiu marele prezicător ca să vă spun că e o capcană de tot căcatul!

Frost aprobă cu o mişcare viguroasă a capului.

— Exact asta i-am spus şi eu în maşină.

Felicity se uită la Mercenar, apoi din nou la agentul special FBI.

— Ştiţi ceva, domnilor? Chiar n-aţi putea să vă supravegheaţi limbajul cât sunt şi eu de faţă?

Frost rânji.

O'Hara se înroşi până la rădăcina părului şi îngăimă:

— Păi... Am vrut să zic că povestea asta cu întâlnirea de la hotelul *Ballyhoo* mi s-a părut un... o... cum să spun?

— O capcană de tot rahatul? propuse Mercenarul zâmbind.

— Exact, zise O'Hara.

Felicity izbucni în râs. Se potoli cu greu, sub privirea uluită a omului de la FBI, apoi zise:

— Capcană de tot rahatul sau nu, părerea mea e că trebuie mers şi văzut despre ce e vorba!

O'Hara îşi drese glasul şi reluă cu tonul unui şef care stăpâneşte bine lucrurile:

— Domnişoară Grey, dacă te gândeşti că vei face parte din grupa care se va deplasa acolo, să-mi fie cu iertare, dar vreau să-ţi spun că te înşeli amarnic.

Felicity Grey se răsti la el:

— Ce! Pentru că sunt femeie? Încă o vorbă în sensul ăsta, agent special Michael O'Hara, şi să ştii că fac un raport despre atitudinea ta rasistă şi discriminatorie!

Asta era prea mult! Frost îl văzu pe roşcovan înroşindu-se, apoi făcându-se violet la faţă. Când vocea lui O'Hara explodă în încăpere asemenea câtorva kilograme de TNT, Frost avu impresia că venele gâtului său stau gata să plesnească.

— Domnişoară Grey, începi să mă calci pe bătături!

Furia scăpăra în ochii albaştri ai tinerei Felicity.

— Din ce în ce mai bine!

Frost aprinse o ţigară ca să nu izbucnească în râs. Consideră că era timpul să intervină şi să potolească puţin spiritele. Dădu

drumul brichetei în buzunarul hainei sale albastre şi se întoarse spre Felicity.

— Ascultă, Felicity, poate că Mike s-a exprimat într-un mod puţin cam direct, dar cred că are dreptate.

— Ce! Eşti de acord cu acest... acest... bădăran! Ah, frumos vă şade la amândoi!

Frost îşi aşează mâna pe genunchiul fetei cu un gest liniştitor. Ea i-o îndepărtă furioasă.

— Ascultă-mă, zise Mercenarul stingherit. Mike nu se gândeşte decât la securitatea ta. Iar faptul că eşti femeie n-are nici o importanţă în povestea asta! Dacă Dean a luat hotărârea să întindă o capcană cuiva, inventând povestea asta cu întâlnirea de la *Ballyhoo,* pe tine sau pe mine ne vrea. Pe noi doi. Asta e cât se poate de clar. Sunt convins că Mike nu vrea să mă trimită nici pe mine la Morrisson. Mă înşel, Mike?

O'Hara scutură din cap fără să răspundă.

— Vezi bine, continuă Mercenarul. Din acest moment, eşti iremediabil suspectă pentru Craighton Dean şi Ronald Petersen. Eşti obligată să stai o vreme de-o parte.

Felicity se mai domoli. Furia îi dispăru total din privire când Michael O'Hara adăugă:

— Şi Hank la fel.

— Da, bineînţeles, admise bruneta. N-am văzut lucrurile din unghiul ăsta. Ce-ai de gând să faci, Mike?

— Să trimit altă echipă la Morrisson, răspunse O'Hara reînseninat.

Apăsă pe butonul interfonului şi zise:

— Trimite-mi-l pe Murdock.

— *Ok, boss!*

— Şi nu-mi mai spune boss! se răsti O'Hara înainte de a întrerupe legătura.

Roşcovanul rămase un moment pe gânduri, apoi se uită la cei doi din faţa lui.

— Deocamdată, amândoi rămâneţi în umbră. Dar, fiţi liniştiţi, am destulă treabă şi pentru voi. Acum probabil că vă e foame şi sunteţi obosiţi. Mergeţi să îmbucaţi ceva şi odihniţi-vă. Şi dacă eşti de acord, Hank, aş vrea să-ţi încredinţez altă misiune.

— Da? întrebă Mercenarul.

— Vei servi drept gardă de corp domnişoarei Grey.

Mercenarul văzu strălucirea furiei apărând din nou în ochii tinerei femei. Nu-i lăsă timp să strige că nu avea nevoie de gardă de corp.

— Pe legea mea, zise el întorcându-şi privirea spre ea, a fi păzitorul acestui corp nu e o misiune, ci un privilegiu!

Surprinsă. Felicity se abţinu de la orice comentariu arţăgos. Cu o privire absentă, O'Hara examină obiectul superb despre care era vorba apoi, brusc, îşi dădu seama că începea să se înroşească la faţă. Felicity Grey zâmbi.

Omul de la FBI îşi drese glasul şi reluă cu tonul şefului:

— Ai putut să afli pentru cine erau armele cumpărate de către Dean?

— N-am elemente precise în această privinţă, răspunse Felicity. Dar sunt aproape sigură că Dean are un bârlog secret undeva pe teritoriul naţional. După părerea mea, armele erau destinate apărării acestui bârlog.

— Slăbuţ! zise omul de la FBI. Iar trebuie să ne folosim de ce-avem. Să sperăm că pista Morrisson va fi mai instructivă. Ce-o fi făcând Murdock ăsta?

Răspunsul sosi în secunda următoare, sub forma a două bătăi discrete în uşă.

— Intră, Murdock.

Uşa se deschise şi în încăpere intră un bărbat cu faţa fină încadrată de un păr blond şi buclat şi o barbă roşcată. Îl salută pe Frost cu o mişcare a capului, apoi se apropie de Felicity pe care o sărută pe amândoi obrajii exclamând:

— Ei, Fely! Îmi face plăcere să te văd! Iese cu scântei?

— O să iasă, Phil, răspunse „Fely" aşezându-se la loc pe scaun.

O'Hara se ridică şi făcu prezentările.

— Hank Frost, fost căpitan la Beretele Verzi, mercenar al cauzelor drepte şi agent-colaborator al CIA, atunci când CIA nu are pe nimeni mai bun pentru anumite misiuni. Am uitat ceva?

Frost zâmbi şi dădu mâna cu Phil Murdock.

— Da, răspunse el. Mi se mai întâmplă să protejez văduve şi orfani pentru agenţia *Diablo Proiective Services.*

O'Hara mormăi ceva de neînţeles şi zise:

— El e Philip Murdock, care conduce biroul grupului de acţiune specială din Tallahassee. Poate că veţi avea ocazia să mai colaboraţi împreună.

Se întoarse spre omul cu barbă.

— Murdock, vreau să duci o maşină Cherokee roşie la subsol şi s-o parchezi acolo până la noi ordine. E o maşină caro cam bate la ochi, nepotrivită pentru o persoană care nu vrea să fie observată.

Felicity întinse cheile fără să protesteze. O'Hara continuă:

— Voi avea nevoie de alte haine pentru Felicity. Şi, de asemenea, de ochelari negri. Ai în recuzita ta, Murdock?

— Da. Rosalinda e plecată în misiune la Tampa, dar nu cred că ne va târî în faţa justiţiei dacă vom lua ceva din garderoba ei.

— Foarte bine, zise O'Hara.

— Ce înseamnă asta? bâigui Felicity. Parcă am fi într-un roman de spionaj.

O'Hara o privi de sus.

— Domnişoară Grey, ai de ales. Ori ieşi de-aici cu ochelari de soare şi după ce ţi-ai schimbat hainele; ori rămâi închisă în această clădire. Ştii poate mai bine decât oricine că nimic nu trebuie neglijat în materie de prudenţă când te înfrunţi cu Craighton Dean.

Felicity Grey se strâmbă şi răspunse cu o voce mânioasă:

— Cine mai e şi Rosalinda asta? Sper că nu se înţoleşte ca o ţigancă de şatră!

Philip Murdock râse cu poftă.

— Rosalinda ne-a fost trimisă de biroul din Houston în urmă cu şase luni. Aveam nevoie de un „element feminin" după plecarea ta. E o fată a-ntâia şi te rog să mă crezi că ştie să se îmbrace.

— Deci, insistă O'Hara, ne-am înţeles?

Felicity capitulă.

— Oricum, zise ea, n-am de ales. Hai să-i văd ţoalele.

O'Hara se întoarse spre Mercenar.

— Hank, la subsol e o maşină la dispoziţia ta.

— Ce? întrebă Mercenarul.

Roşcovanul zâmbi cu gura până la urechi.

— Un Ford LTD, natural. Şi, în plus, închipuie-ţi că am găsit unul albastru.

Mercenarul îl lovi uşor cu pumnul în stomac pe roşcovan.

— Mike, eşti grozav!

Murdock se întoarse şi zise:

— Mă duc să dau dispoziţii pentru haine.

O'Hara îl opri.

— Hei, aşteaptă-mă! Trebuie să organizăm împreună o operaţiune. Trebuie să trimiţi imediat un grup de cinci-şase oameni la hotelul *Ballyhoo* din Morrison. Haide în biroul tău să punem totul la punct.

Înainte de a ieşi pe uşă, roşcovanul se întoarse spre Frost şi Felicity şi zise:

— Mă cheamă datoria. Vă las. Şi... să fiţi cuminţi!

*

* *

Dintre vehiculele pe care AVIS le propunea la Tallahassee, Ray Butler alesese un Opel Ascona GT alb cu cinci viteze. Maşina, discretă şi performantă. Îi convenea de minune.

Acum, ascuns în spatele parbrizului fumuriu, Butler privea cu atenţie faţada firmei lui Craighton Dean. A cărei denumire oficială era ETLORAC. Acest nume „barbar" era format din literele cuvintelor *Electronics, Tracking, Communications and Long-Range Coordination.*

Respectând ordinele date de Rose Harrison, Ray Butler nu forţase birourile firmei. Adulmeca!

Deodată, atenţia îi fii atrasă nu spre uşa de la intrare, pe care o supraveghea cu atenţie, ci spre cea a garajului subteran. Un panou mare metalic se răsturnă şi lăsă să treacă o maşină Mercedes 500 SEL. Maşina puternică urcă fără greutate rampa de acces, făcu la stânga şi intră pe stradă mică după care ajunse pe drumul spre Tallahassee.

Butler îi recunoscu imediat pe cei doi oameni din maşină. Cel de la volan era Leonard Ray, iar al doilea era un negru musculos, fost campion de box, Jack Haddy.

Butler demară. Îi cunoştea pe cei doi cărora le livrase arme de mai multe ori. Îi va urmări discret şi va încerca să stabilească contactul.

Dacă tipii se duceau să se distreze, Butler se va preface că a dat peste ei întâmplător. Era un mijloc excelent să-i tragă de limbă. Satisfăcut, Ray Butler lăsă Mercedesul să ia un avans destul de mare, după care porni şi el pe drumul spre Tallahassee.

*

* *

— Salut, Fely. Uite ce-am găsit pentru tine în garderoba Rosalindei.

Bărbatul care intrase îi arătă mândru o minijupă de piele întoarsă, o bluză de dantelă albă şi o pereche de sandale din piele albă.

— Salut, Freddy, îi răspunse Felicity Grey, înainte de a se uita la hainele pe care tipul le întinsese pe biroul lui O'Hara.

Freddy scoase din buzunar două perechi de ochelari negri, întinse una lui Frost şi pe cealaltă o aşeză lângă haine.

— Bine, mă îmbrac cu astea, zise Felicity.

Frost îl auzi pe Freddy suspinând uşurat. După toate aparenţele, accesele de furie ale domnişoarei Grey erau cunoscute de toţi.

Felicity puse un picior pe un scaun şi începu să-şi dezlege bascheţii. Aruncând cât colo încălţările de sport, îşi scoase şosetele fine şi întrebă:

— Ce-aştepţi, Freddy?

— Hanţele de pe tine, drăguţo. Murdock mi-a dat ordin să le ţin aici.

— Ce să facă cu ele? Vrea să le confişte în cazul în care aş refuza să mai înapoiez boarfele Rosalindei voastre?

— Habar n-am, mormăi Freddy. Fac ce mi se spune, atâta tot.

Felicity dădu din umeri.

— Bine, începe să strângi, zise ea arătând bascheţii şi şosetele...

Apoi, senină de parcă s-ar fi aflat în vestiarul femeilor, ea începu să-şi desfacă cordonul. Lui Frost nu-i venea să creadă. Oare avea să... Aşa în faţa bărbaţilor?

Ei, da! Îşi trase în jos pe pulpe blugii spălăciţi, ceea ce făcu să i se lase în jos şi chiloţii albi, dezvelind puţin perişor negru şi strălucitor.

Liniştit precum un canonic după masa de seară. Freddy fluiera uşor *Yankee Doodle*. Deodată întâlni privirea uluită a Mercenarului, în momentul în care Felicity îşi scotea pe cap cămaşa sub care nu purta nimic. Tipul rânji.

— Ah, după câte văd, domnul nu e obişnuit. Aici toţi o cunosc foarte bine pe micuţa Fely. Ba, doi-trei norocoşi o cunosc chiar mai bine... Nu-i aşa, Fely?

Cămaşa zbură prin cameră şi ateriză pe faţa lui Freddy.

— Ce insinuezi? întrebă Felicity cu un ton ameninţător.

Freddy îşi trase cămaşa de pe faţă, o puse sub braţ, şi mormăi ceva de neînţeles, după care se aplecă să ia de jos blugii.

— Haide, spune tot ce-ai vrut să spui, nu fi laş! insistă Felicity.

Dar insistenţa se dovedi zadarnică. Freddy păstră tăcerea. Mercenarul trase concluzia că tipul cunoştea talentele numitei Felicity în materie de *Tae kwon do.*

— Pfff! exclamă fata cu dispreţ.

Se întoarse spre Frost. Sânii urmară mişcarea, cu un decalaj de o fracţiune de secundă şi se legănară o clipă. Mercenarul o privi cu gura căscată. Ceea ce zărise dimineaţă prin deschizătura chimonoului nu era decât o imagine palidă a sânilor fascinanţi ai domnişoarei Felicity Grey. Fata zâmbi.

— Mototolul ăsta de Feddy are dreptate, zise ea. Nu-i da atenţie. Lucrând tot timpul printre bărbaţi, şi aici şi la Craighton Dean...

Ce tot spunea? Să nu dea atenţie... Cum naiba să nu dea atenţie corpului acela superb! Frost simţi cum i se usucă brusc gâtul.

Felicity îl salvă de stinghereală întorcându-i spatele pentru a lua hainele Rosalindei de pe birou. Încă puţin şi poate că ar fi fost prea târziu! Fata ar fi remarcat în mod cert modificarea anatomiei sale sub pantalonii albaştri ai costumului.

Mercenarul îşi puse pe nas ochelarii de soare. Peste legătura de la ochi. Avea şi el pudoarea lui. Excepţie tăcând cazurile de forţă majoră, Hank nu arăta nimănui cicatricea oribilă. Mai ales unei femei.

După un minut, Freddy plecă, cu braţele încărcate. Felicity era şi mai atrăgătoare cu sandalele fine, minijupa care îi dezvelea picioarele bronzate şi bluza albă mulată pe sâni.

— Mă inviţi la masă? întrebă ea punându-şi ochelarii de soare.

— Există lucruri care nu pot fi refuzate. Dar, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să trec mai întâi pe la hotel.

Mercenarul arătă spre costumul cu vestă în care transpira în ciuda climatizării şi explică:

— Aş vrea să mă schimb şi eu.

Ea zâmbi.

— Foarte bine, domnule gardă de corp. Te urmez.

*

* *

Vocea agitată a lui Leonard Roy se auzi în cască:

— Ronald? Un tip a luat maşina Cherokee şi o duce garajul subteran.

— Ai văzut alte maşini ieşind? întrebă Petersen.

— Da. Un Dodge şi un Chevrolet. Cu câte trei oameni în fiecare. Au plecat cu mare viteză. Mai ca sigur că se ducea Morrisson.

— Foarte posibil, răspunse Petersen trăgând cu dinţii de o unghie. Îi voi anunţa pe cei care îi aşteaptă. Altceva?

— Stai! Altă maşină! Da. Uşa garajului se deschide. Un Ford LTD albastru. Sunt doi în el. Se apropie. Poartă ochelari negri. E greu... Parbrizul e fumuriu. Oh, fir-ar să fie, sunt aproape sigur că e Felicity şi tipul pe care l-am văzut dimineaţă în sala de antrenament.

— Eşti sigur sau aproape sigur?

— Ştii că eşti bine! Aş vrea să te văd pe tine în locul meu. N-am cum să-i văd foarte bine. Ce fac?

— Stai o secundă, Leo. Vorbesc cu patronul.

— Mai repede, fir-ar să fie! Maşina a ajuns în stradă. O să dispară!

La două sute de metri de acolo, în maşina sa Ascona, Ray Butler avea impresia că descoperise ceva foarte interesant, li părea rău că nu putea să intre în contact cu patroana lui ca s-o anunţe că Roy şi Fladdy stăteau la pândă în faţa sediului FBI-ului. Dar ştia că asta îl va duce unde trebuia şi era hotărât să nu piardă Mercedesul.

În Mercedesul 500 SEL, difuzorul pârâi puţin apoi se auzi vocea lui Petersen:

— Urmăriţi maşina LTD. Dacă vă daţi seama că nu sunt ei. Reveniţi în faţa sediului FBI-ului. Dacă nu, anunţaţi-ne.

— Ce să-ţi spun! Acum a dispărut! Se îndrepta spre centrul oraşului. Sper că vom reuşi să dăm de ei.

— Faceţi tot posibilul, băieţi. Ordinul patronului. Şi nu uitaţi să mă anunţaţi imediat ce daţi de ei. Domnul Dean vrea ca totul să meargă ca pe roate. Vrea ca el însuşi să hotărască momentul cel mai propice pentru a trece la faza finală.

Petersen tăcu de parcă ar fi terminat. Apoi, pe neaşteptate, vocea lui răsună din nou în difuzor:

— Hei, Leo! Mă auzi?

— Mda, ce mai e?

— Asta o să ia ceva timp, dar... în cazul în care n-ar fi ei, trimit o altă echipă să stea la pândă în locul vostru. Haide, acum grăbiţi-vă!

— OK. Am plecat! răspunse Leonard Roy.

Demară. Maşina se deplasa atât de repede, încât Butler fu surprins. Porni motorul şi se năpusti pe urmele lor.

CAPITOLUL V

Frost simţi cum se coc fructele pasiunii sub mângâierile lui. Sânii rotunzi ai frumoasei Felicity se umflau de parcă s-ar fi întins spre el. Fiecare dintre ei părea un mic animal viu a cărui inimă bătea tare de tot. Fructele pasiunii...

Zâmbi. Această imagine care îi trecuse prin minte în biroul lui O'Hara era un clişeu stupid, dar se potrivea foarte bine cu sânii care vibrau în mâinile lui. Vru să le cunoască savoarea şi-şi lipi buzele de ei. Simţi imediat un miros uşor de sudoare, de mosc şi de săpun de toaletă. În gură simţi un gust uşor sărat. Ameţitor!

Mai adineauri, fusese jenat când o văzuse goală în biroul lui O'Hara. Acum, descoperirea tactilă, mirosul, gustul îl scuturau ca o descărcare electrică.

Felicity gemu uşor, îi apucă faţa cu amândoi mâinile şi îl depărtă de ea ca să-l poată privi. Contactul răcoros cu palmele ei îl făcu să se înfioare de la ceafa şi până la şale.

La hotel, Frost simţise nevoia să facă un duş. Când o întrebase dacă era de acord, Felicity îi spusese că vrea să facă şi ea duş. În mod cât se poate de ciudat, se pomeniseră amândoi goi în sala de baie, săpunindu-se unul pe celălalt, şi atunci Frost simţise cu totul altceva.

Râzând, stropiţi de duş, făcuseră dragoste cu sălbăticie, cu graba aproape smintită a două fiinţe grăbite să se cunoască. Uitaseră de masă.

Iar acum se pregăteau s-o ia de la cap, dar fără să se mai grăbească, pe patul cu apă albastru care ocupa jumătate din camera de hotel. Acele saltele de plastic colorat umplute cu sute de litri de apă făceau furori în hotelurile din Florida.

Felicity îşi lăsă privirea să alunece pe corpul musculos al Mercenarului. Apoi Frost auzi sulul de la căpătâi al saltelei cu apă scârţâind uşor sub pielea ei bronzată în timp ce tânăra femeie se ridica în genunchi lângă el. Îşi prinse un sân cu mâna şi plimbă sfârcul brun pe fruntea lui, pe nas, pe mustaţă. El încercă să-l prindă cu gura când îl simţi pe buze, dar Felicity se trase înapoi şi chicoti uşor. Plasticul albastru scârţâi din nou când ea se trânti pe spate.

Felicity îşi încrucişă degetele sub ceafă şi se scutură uşor ca să-şi muleze bine forma corpului în salteaua cu apă. Frost contemplă – de data asta fără jenă – curbele voluptoase ale

acelui trup care i se oferea. Felicity avea o piele foarte catifelată, în ciuda antrenamentului sportiv, tânăra femeie îşi păstrase formele care constituiau farmecul unei femei.

Ochii ei albaştri se uitau visători la tavan şi Frost înţelese că avea nevoie să-şi tragă sufletul, cerea un armistiţiu înainte de marea înfruntare. Sânii ei erau două globuri splendide peste care cădea părut lung şi negru, ca o pânză de voal.

Felicity înclină capul spre Frost, îi surprinse privirea şi zâmbi. Frost se întinse spre noptieră, luă pachetul de Camel şi îşi vârî o ţigară între buze. În momentul în care aprindea bricheta, o simţi pe Felicity trăgându-i un bobârnac în coaste.

— Ce te-a apucat?

— Fumezi prea mult.

— Ah, nu! zise Mercenarul gemând. Parcă ai fi Bess...

Felicity se ridică pe un cot.

— Bess?

— Ăăă... logodnica mea...

— Deci eşti logodit?

— Nu chiar, mărturisi Mercenarul. Dar e ca şi cum aş fi.

— Înţeleg, zise Felicity strecurându-şi o mână între coapsele lui.

Frost suflă fumul cu o mică gâfâitură. Felicity îl gâdilă o clipă, apoi zise cu o voce răguşită:

— Nu cred c-ar fi prea încântată dacă ar vedea ce-ţi fac în momentul ăsta...

Mercenarul trase iar din ţigară. Trimise un rotocol mare şi albastru spre tavan, apoi se întoarse spre Felicity care admira cu privirea strălucitoare rezultatul mângâierilor sale. Mai înainte să fi putut răspunde, Frost simţi o mică crispare în stomac. Gelozie? Posibil.

— Ştii, îi zise el cu un ton pe care se străduia să-l păstreze degajat, poate că la ora asta Bess face acelaşi lucru. E jurnalistă. Trăim despărţiţi mai mult de jumătate de an. Asta impune o anumită toleranţă de ambele părţi.

Felicity râse veselă şi îşi accentuă masajul.

— Ai dreptate, zise ea. Aşa văd şi eu viaţa. Dar, acum când ne cunoaştem ceva mai bine...

— Mult mai bine, ţinu să sublinieze Mercenarul.

Felicity râse din nou. Dădu drumul sexului lui Frost şi se aşeză turceşte. Părea că ezită. Mercenarul bănuia ce avea să urmeze. Trase din ţigară şi zise:

— Da?

— Pot să-ţi pun o întrebare puţin... puţin mai intimă?

Mercenarul zâmbi. Nu se înşelase.

— S-auzim.

— Uite ce vreau să te întreb, zise Felicity vizibil emoţionată. Banda neagră... Ai putea să-mi spui?

— Cum m-am ales cu ea?

— Da.

— Am cumpărat-o de la un magazin specializat. Mai am câteva de schimb în geanta de călătorie.

Fata dădu din umeri resemnată. Frost trase o dată din ţigară, o stinse în scrumieră şi se întoarse spre Felicity.

— Chiar vrei să ştii ce-am păţit la ochiul stâng?

Ea dădu din cap. Frost urmări fascinat mişcarea sânilor bronzaţi, apoi răspunse:

— Să ştii că e o întâmplare cum nu se poate mai banală. O să fii dezamăgită.

— Spune totuşi.

— Ei bine, s-a întâmplat în perioada când eram copil de trupă. În sala de mese comună era o ţintă cu săgeţi mici şi, zilnic, după masă, făceam un mic concurs între noi înainte de a intra în clasă. Problema era că unul dintre noi rata mereu ţinta.

Felicity asculta cu sufletul la gură.

— Zău?

— Da. Era mai scurt decât statura mijlocie. Şi tot timpul bombănea că ţinta era mult prea sus.

— Se-nţelege.

— Într-o zi. M-am săturat de smiorcăielile lui. Am luat ţinta, am pus-o în dreptul pieptului meu şi i-am zis: „Hai să te văd acum, Căcărează! Arată de ce eşti în stare!” Îi ziceam Căcărează fiindcă era scurt de statură.

— Înţelesesem, zise Felicity.

Apoi adăugă:

— Nu era prea frumos din partea voastră.

— Aveam şi noi pai’şpe-cin’şpe ani... La vârsta asta nu prea ştii să te porţi amabil. Căcărează a ochit cu grijă ţinta şi a aruncat săgeţica. Imbecilul era sigur pe el! Urmarea o ghiceşti şi singură.

Felicity dădu din cap, spre marea plăcere a Mercenarului.

— Săgeţica a nimerit în ochiul meu... Îmi amintesc şi acum durerea cumplită... Sângele, urletele din sala de mese, teama că fusesem rănit mortal, ambulanţa, spitalul. Prea târziu... Un adevărat coşmar! Şi acum mai visez noaptea...

Pe faţa tinerei femei se putea citi o mare compasiune. Duse instinctiv mâna spre banda de piele neagră a Mercenarului şi murmură cu o voce sugrumată:

— Bietul Hank... Cred că a fost... a fost...

Nu-şi găsea cuvintele. Apoi, brusc, se încruntă când Prost adăugă:

— La urma urmelor, orice rău spre bine. Ochiul meu drept este verde-cenuşiu şi stângul era cenuşiu spre verde. Nu-mi şedea deloc bine...

Felicity îl ciupi de burtă.

— Era să mi-o tragi! exclamă ea.

— Ba chiar ţi-am tras-o! Ai uitat mai adineauri, sub duş?

Felicity râse din nou. Apoi se uită la Frost cu o expresie gânditoare, preocupată.

— Amintirea asta te face încă să suferi, nu-i aşa? Pentru asta ascunzi adevărul? E prea greu de acceptat?

Mercenarul răspunse cu o mişcare a capului.

— Iartă-mă, murmură Felicity. Nu voiam să...

Apoi se aplecă peste Frost. Simţi o mână plimbându-se pe părul de pe piept. Felicity îl sărută, zâmbi şi ochii ei mari şi albaştri se tulburară.

— Stai puţin, şopti ea. Acum urmează mângâierile.

Frost îi simţi mâna coborând şi oprindu-i-se între picioare, apoi reluând mângâierile. Când consideră că era pregătit, Felicity îl prinse de umăr şi îl rostogoli peste ea. Gemu uşor când se simţi pătrunsă şi începu să se mişte lent. Frost îi sărută gâtul, umerii, sânii. Simţea mâinile ei frământându-i şalele, fesele, răspunzând la elanurile lui cu o pasiune crescândă.

Apoi. Brusc, fără să înţeleagă ce i se întâmpla, Mercenarul se simţi ridicat în sus. Recăzu pe salteaua cu apă şi îşi scuturâ capul. Totul se lămuri în momentul în care îi auzi din nou râsul.

— Ascultă, baby, bombăni el, *Tae kwon do* e una, iar dragostea e alta.

Felicity îi închise gura cu o sărutare lacomă. Apoi se instală călare pe el şi îl ajută s-o pătrundă. Tânăra femeie gemu prelung şi murmură cu o voce întretăiată de gâfâieli senzuale:

— Vezi... E bine... Am... Am nevoie de puţină picanterie... Acum trebuie să scot întârzierea.

Îl prinse pe Mercenar de încheietura mâinilor şi îi lipi mâinile pe sânii ei adăugând:

— La Dean... era... o... adevărată ocnă... O zi liberă la două săptămâni... Cam puţin...

În timp ce vorbea, avea grijă să se mişte în ritmul său. La dreapta, la stânga, la dreapta... această tortură îl făcea pe Mercenar să geamă uşor. Se simţea la un pas de extaz şi, mângâind sânii tinerei femei, zise dintr-o răsuflare:

— Ssst! Nu mai vorbi...

Cu mâinile încărcate de fructele pasiunii, Mercenarul simţea că va termina dintr-o clipă în alta. Ar fi vrut să se lase în voia plăcerii, nu să-şi audă partenera povestindu-şi viaţa. Apoi oftă frustrat. Felicity îi scăpase din nou. Tânăra femeie se rostogoli pe o parte şi îl sărută ca să-l împiedice să protesteze.

Îl lăsă să se potolească progresiv mângâindu-i pieptul şi spunându-i vorbe dulci la ureche. Frost nu mai rezista. Fata asta era o adevărată drăcoaică! Tandră şi impetuoasă, candidă şi perversă. Îl zăpăcea. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Felicity îl prinse de subsuori şi îl forţă să se ridice şoptind:

— Ţi-am promis că va fi bine...

Frost nu răspunse. Aproape că nu mai putea să reziste. Cuvintele nu mai existau. Numai Felicity exista, cu corpul ei splendid, cu mâinile îndrăzneţe care căutau mângâierea cea mai subtilă, cu gura care explora colţişoarele cele mai intime, cu sânii, cu pântecele, cu spatele care se ondulau ca un şarpe sub mâinile Mercenarului.

Transpiraţia şiroia pe tâmplele lui Frost şi se rostogolea de-a lungul gâtului. Picăturile se opreau formând mici perle irizate care se agăţau de firele de păr de pe piept.

Felicity linse câteva, apoi atinse uşor cu limba gâtul lui Frost, bărbia, buzele, nasul lui. Deodată se opri, în genunchi în faţa lui, şi zâmbi. Se uită la el cu ochii mijiţi, tulburi de dorinţă, apoi se întoarse brusc.

Frost simţi răcoarea feselor ei pe burtă, apoi mâna tinerei femei care îi ghida din nou sexul. Felicity ţipă uşor de câteva ori când el o pătrunse, apoi începu să se mişte, la început lent. „Supliciul” reîncepu. Chiar se hotărâse să-l facă să-şi piardă judecata! Frost nu mai ştia unde s-o mai mângâie. Mâinile lui urcară pe pulpele tinerei femei, mângâiară rotunjimea feselor, alunecară de-a lungul pântecelui. Una dintre ele se opri în mijlocul perişorului negru, umed de dorinţă, şi începu un masaj delicat. Cealaltă urcă şi puse stăpânire pe unul dintre sâni.

— Oh, Hank!... Hank...

Vocea tinerei femei era un fel de tânguire, aproape o implorare. Fusese şi ea prinsă în jocul ei şi acum cunoştea aceleaşi „chinuri” ca şi el. Frost îi sărută umerii, ceafa apoi o

muşcă uşor de lobul urechii. Felicity murmură cu o voce epuizată:

— Hank... Haide! Haide! Ce bine te simt! Haide...

Tânăra femeie amuţi şi suspină prelung. Frost îi simţi sânul umflându-se în palma lui şi mişcările ei deveniră din ce în ce mai violente.

Ajunseră împreună la paroxism. Violenţa plăcerii fu ca o lovitură de pumnal în burta Mercenarului şi a tinerei femei.

— Oh, Hank... Hank... Rareori mi s-a întâmplat asta!

Apoi fata amuţi. Epuizată, Felicity se prăbuşi pe burtă şi Frost se prăbuşi peste ea. Incapabili să mai mişte, lac de transpiraţie dar copleşiţi de plăcere, amândoi adormiră în câteva secunde.

*

* *

— *Ronald, mă auzi?*

— Da, răspunse vocea lui Petersen. Ceva nou?

— *Am găsit un Ford LTD albastru. Cred e acelaşi.*

— Unde?

— *În parcarea unui hotel.*

— Du-te să vezi dacă a luat o cameră.

— *Cum vrei să fac? Doar n-o să întreb la recepţie?*

Avea dreptate. Dar Ronald Petersen nu avea nici o soluţie miraculoasă. De aceea strigă:

— Descurcă-te, fir-ar să fie! De-asta sunteţi plătiţi, nu? Urmă o tăcere lungă, întreruptă de paraziţi, apoi Petersen auzi nişte murmure confuze. Se pregătea să-şi roadă o unghie când vocea lui Roy se auzi din nou în cască:

— *Jack spune că are o cunoştinţă la întreţinere. Va încerca să obţină prin el nişte informaţii.*

Petersen îşi puse mâna la adăpost în buzunar.

— OK. Să se ducă. Aştept noutăţi.

Maşina Ascona era oprită la o depărtare de două sute de metri. Roy Butler îl văzu pe negrul solid traversând parcarea şi îndreptându-se spre intrarea hotelului. Din ce în ce mai interesant!

Tipii ăştia doi puneau ceva la cale. Dacă îi prindea cu mâţa în sac, asta ar fi constituit un mijloc de presiune pentru a-i face să vorbească. Dar Leonard Roy rămăsese în Mercedes. El era şeful şi el trebuia supravegheat. Ray Butler îşi zise că trebuia să aibă răbdare. Nu se mişcă din Opelul alb.

*

* *

Frost simţi cum se mişcă solul sub burta lui. Nisipuri mişcătoare! O creangă... Da, vedea una la mai puţin de un metru. Dar va reuşi s-o apuce mai înainte de a fi înghiţit în întregime? Sub burta lui, mişcarea era din ce în ce mai puternică. Frost întinse mâna cu un gest frenetic şi se agăţă cu toată puterea.

— Au!

Mercenarul deschise ochiul. Îşi văzu mâna crispată ca o gheară pe o ureche şi o şuviţă de păr negru. Apoi descoperi corpul care se răsucea sub el şi înţelese că urechea şi părul erau ale lui Felicity.

— Brută ce eşti! bombăni fata reuşind să scape de mâna lui. M-am trezit pentru că nu mai puteam să respir sub corpul tău mătăhălos. Ce te-a apucat?

— La naiba! zise Mercenarul năucit. Păi, visam...

— Vai ce politicos! Îmi face plăcere!

Felicity se aşeză pe marginea saltelei cu apă. Când întoarse capul şi văzu faţa uluită a Mercenarului, tânăra femeie izbucni într-un râs plin de veselie.

— Zău... zău că-mi pare rău, Felicity...

Ea se ridică şi agită un deget ameninţător spre Frost.

— Să nu mai faci niciodată o chestie ca asta, altfel o să faci cunoştinţă cu *Tae kwon do!* Cât e ora?

Frost se uită la ceas.

— Cinci şi douăzeci şi cinci. În curând vom avea veşti de la Mike. Vii să facem un duş? Simt nevoia să-mi limpezesc gândurile.

Felicity zâmbi.

— Foarte bine. Iar eu simt nevoia să mă purific după mizeriile la care m-ai supus.

— Mamă, ce tupeu!

Ea îi răspunse cu un nou hohot de râs, apoi porni spre sala de baie şi zise:

— Comandă ceva de mâncare! Mor de foame!

Avea dreptate. Frost deveni conştient de bombănelile stomacului său gol. Se îndreptă spre telefon.

*

* *

Haddy deschise portiera Mercedesului şi se trânti pe scaun.

— Gata. Am numărul camerei. Sunt la 309.

— Amândoi? întrebă Leonard Roy.

— Mda, răspunse negrul.

— După cum o cunosc pe Felicity, Chiorul nu prea are motiv de plictiseală...

— Asta sporeşte şansele noastre de a-i lua prin surprindere, fu de părere Jack Haddy. Anunţă-l pe Ronald.

Roy formă indicativul serviciului de securitate al firmei ETLORAC.

— *Petersen. Ascult.*

— Gata, îl anunţă Roy. Avem numărul camerei.

— *Foarte bine, băieţi.*

— Ce facem? Ne ducem?

— *Nu imediat,* răspunse Ronald Petersen. *Aşteptaţi să se facă noapte. Domnul Dean va da chiar el ordinul să treceţi acţiune.*

— Ce te face să crezi că vor rămâne aici până la noapte?

— *E cât se poate de evident. Pune-ţi puţin mintea la contribuţie, Leo. Dacă Grey face parte din FBI, şefii ei i-au dat cu siguranţă ordin să se ascundă. Pot să pun prinsoare că a primit misiunea s-o protejeze!*

— Mda, mormăi Roy. E logic. Dar dacă cumva ies la plimbare?

— *Vă ţineţi după ei şi îmi daţi de ştire. Îi voi cere patronului să dea noi dispoziţii. Aveţi mare grijă! Uşurel, băieţi! Chiar dacă v-aţi pierdut răbdarea. Domnul Dean a fost categoric: nici un fel de iniţiativă personală!*

Leonard Roy trase o înjurătură apoi întrebă:

— Şi de la *Ballyhoo* ce se-aude?

— *Băieţii au observat multă mişcare. Dar patronul a ordonat să nu se intervină. FBI-ul a prăpădit benzina de pomană.*

Roy râse răguşit apoi întrerupse legătura.

*

* *

Frost comandă o pizza, un borcan mare cu suc de portocale şi două sticle de Heineken. Închise telefonul şi zâmbi. Felicity cânta în baie ca o copilă nepăsătoare. Mercenarul vru să intre şi el după ea în baie, dar instinctul profesional îl opri.

Ah, femeile! Cu siguranţă că ele au să-l ducă la pierzanie! În orice caz, cea care cânta în acel moment în sala de baie îl făcuse să uite regulile elementare ale prudenţei. Mercenarul se hotărî să remedieze asta cât mai repede. Deschise dulapul de haine şi scoase din tocul de piele Alessi fidelul Browning High Power. Demontă pistolul, verifică fiecare piesă, îl montă la loc şi manevră chiulasa. Satisfăcut, Mercenarul băgă un încărcător cu cartuşe JHP în Browning, puse piedica şi aşeză pistolul în sertarul noptierei.

În momentul în care închidea sertarul, Felicity ieşi din camera de baie frecându-şi părul cu un prosop roz. Pe sâni şi pe burtă i se rostogoleau picături mici de apă. Frost, care de obicei nu le avea cu romantismul, avu impresia că vede picăturile de rouă ale dimineţii pe petalele de eglantină.

— Te-am aşteptat. Ce faci? întrebă Felicity.

— M-am ocupat de securitatea ta, baby. Am comandat şi ceva de mâncare.

— Ce?

— O pizza caldă.

— Grozav!

— Suc de fructe şi bere, completă Mercenarul.

— Berea s-o bei tu!

— Nici nu vreau altceva.

Frost zâmbi, sărută buzele tinerei femei şi dispăru în sala de baie.

Când ieşi de-acolo, după câteva minute, revigorat de duşul rece, Felicity, goală ca în ziua în care se născuse, stătea lungită pe pat şi se uita la televizor. Apăsă pe telecomandă ca să reducă sunetul şi zise:

— Mi-a telefonat Phil.

— Ce-a spus?

— Nici o mişcare la Morrison.

— Cum am presupus, zise Frost dând din umeri. Şi noi ce facem?

— Ne ascundem în continuare. Eu n-am nici o obiecţie în condiţiile astea. Tu ce zici?

— Deocamdată, e OK, răspunse Mercenarul.

Trase pe el un şort şi adăugă:

— N-aş vrea să te superi dar... dar n-am să stau totuşi o lună închis în culcuşul ăsta. Chiar şi cu tine.

Felicity râse şi îl întrebă:

— De ce ţi-ai pus şortul?

— Din cauza tipului care ne va aduce haleala. Ai face bine să arăţi şi tu mai decent. Altfel s-ar putea să scape pizza din mână.

— Nu-mi pasă. Am venit aici cu hainele Rosalindei. Ăsta e tot bagajul meu şi n-am chef să mă îmbrac în întregime pentru un *groom.*

— Înfăşoară-te măcar într-un prosop de baie.

— Nu. Mă simt bine aşa. Mi-e cald.

— Doar n-ai să...

— Pui prinsoare?

În fond, de ce nu? Zâmbi.

— OK. Pun prinsoare.

În clipa aceea, cineva bătu la uşă. Frost puse mâna pe clanţă şi aruncă o privire spre Felicity, convins că se va rostogoli pe covoraşul de lângă pat şi se va ascunde. Dar fata nu se mişcă, zâmbindu-i şmechereşte. Mercenarul luă câteva monede de pe masă şi deschise uşa.

— Pizza, *señor,* zise un tânăr cu înfăţişare de mexican care ţinea în mâini o tavă.

Frost luă tava.

— Mulţumesc.

Întinse bacşişul şi mexicanul se aplecă uşor şi zise:

— Mulţumesc, *señor.*

În acel moment se auzi o voce dinspre salteaua cu apă.

— Dar n-ai pentru ce!

Mexicanul întoarse capul spre pat. Frost avu impresia că ochii o să-i iasă din cap. Fu gata să scape monedele din mână. Apoi desfăcu maxilarele, luă o gură mare de aer, ca un peşte lacom care înghite o pradă, şi se retrase spre culoar bâiguind:

— Pof... poftă bună, *señor... y... y señora.*

Frost închise uşa şi Felicity izbucni în râs. Mercenarul puse tava pe masă şi mormăi:

— Foarte subtil! O metodă grozavă de a trece neobservată! Dacă ţi-ai fi ţinut gura, n-ar fi observat nimic. Acum poţi să fii sigură că va afla tot hotelul.

Felicity se ridică şi se apropie de el prefăcându-se ameninţătoare, superbă cu corpul ei gol bronzat şi părul încă umed.

— Auzi, domnule Mercenar! Parcă am făcut un pariu! Am câştigat. Eşti dator.

Frost dădu din umeri şi zâmbi. Cam ştia el cum trebuie să-şi plătească datoria şi perspectiva nu-i displăcea deloc. Felicity se proţăpi în faţa lui şi-şi puse degetul pe nasul lui. Vocea ei deveni autoritară:

— Executarea! ordonă ea.

— Dar ce trebuie să fac? întrebă Frost.

Felicity îşi sprijini bărbia în palmă şi se gândi o clipă. Apoi zise:

— O să faci pe cariatida.

— Ce! Ce mai e şi asta?

— N-ai văzut niciodată cariatide? Acele statui care susţin tavanele monumentelor!

— A, da! Dar nu văd legătura...

— Eu o văd, zise Felicity chicotind. Mâinile sus şi n-ai voie să te mişti!

— Dar... protestă Mercenarul.

— E ordin. Ai pierdut pariul, executarea!

— Auzi, baby, nu cumva îţi filează uşor o lampă?

— Posibil, murmură Felicity cu un zâmbet şmecheresc. Probabil pentru că am suportat o lipsă prea îndelungată. Acum vreau să mă distrez ca o nebună.

Cu o mimică resemnată, Frost ridică mâinile spre tavan. Felicity îl debarasă de şort cât ai clipi şi adăugă cu o voce cristalină:

— Şi apoi... N-aş putea să-ţi spun de ce. Dar îmi provoci o poftă...

Îmbinând vorba cu gestul, tânăra femeie îşi plimbă gura pofticioasă pe buzele Mercenarului apoi, îi gâdilă cu limba bărbia, urechile şi pieptul. Frost, gâfâind, întinse mâinile spre sânii ei bronzaţi care îi mângâiau burta.

— Cariatida! Aşa am zis! ordonă tăios Felicity.

— E inuman! protestă Mercenarul.

— Stai puţin, zise ea. Încă nu ştii ce te-aşteaptă.

— Oh, ba da, răspunse Mercenarul. Am eu o idee...

Se înşela.

În curând simţi mâinile tinerei femei alunecându-i pe şale, pe fese, atingându-i uşor partea de jos a pântecelui, în timp ce buzele îi învăluiau sexul. După mai puţin de un minut. Frost era în pragul „exploziei”.

— Îndurare! zise el gemând. Nu mai rezist!

Felicity opri provizoriu supliciul, numai cât să murmure:

— Nu eşti obligat să rezişti. Ţi-am spus că mă exciţi.

Şi îşi reluă activitatea. Frost îi simţea degetele alunecând delicat pe sexul încordat ca un instrument şi buzele ei umede şi moi care îl mângâiau. Scoase un geamăt incredibil şi îşi dădu drumul cu un spasm care îi fulgeră pântecele radiind până în cele mai mici terminaţii nervoase. Felicity îl lăsă în sfârşit, dădu capul pe spate şi îşi trecu o şuviţă lungă de păr după ureche. Apoi ridică spre el ochii albaştri.

— Ce zici de felul în care ţi-ai plătit datoria?

Mercenarul zâmbi.

— Eşti o drăcoaică, Felicity.

Tânăra femeie se ridică, se lipi de el şi-l sărută. Apoi se întoarse spre masă şi îşi turnă un pahar plin cu suc de portocale.

— Aperitivul a fost puţin cam sărat, zise ea. Mi-e sete.

Frost se aşeză pe un scaun şi începu să taie pizza.

— Mie mi-e foame.

Felicity se aşeză pe genunchii lui şi-şi bău sucul de portocale. Apoi puse jos paharul şi îl sărută din noi pe Frost.

— Am poftă să fac o sumedenie de lucruri cu tine, murmură ea cu o voce suavă. Am impresia că nu avem timp de pierdut. Viaţa nu prea face cadouri şi ştiu că în curând va trebui să ne despărţim.

*

* *

Frost tresări. În cameră era întuneric beznă. Era sigur că auzise zgomote pe culoar. La celălalt capăt al saltelei cu apă. Felicity dormea sforăind uşor de tot.

Se ridică în capul oaselor. Plasticul scârţâi.

Întinse mâna spre sertarul noptierei. Felicity mârâi şi se foi pe saltea.

Un scârţâit. Frost îşi încordă auzul. Venea dinspre uşă. Cheia se rotea în broască. Şi brusc, uşa se deschise larg. Două umbre se profilau pe clarobscurul culoarului. Frost nu avusese timp să-şi ia pistolul. Sforăitul uşor al fetei dovedea că Felicity nu se trezise. O siluetă imensă se năpusti în întuneric şi-l ţintui pe Frost pe salteaua cu apă. Celălalt om făcea de pază în faţa uşii deschise.

Frost se obişnui cu întunericul şi în lumina difuză care venea de pe culoar văzu deasupra lui o faţă plină de grimase. Negrul pe care îl văzuse în aceeaşi dimineaţă antrenându-se cu sacul de box. Tipul avea în mână un cuţit de vânătoare a cărui lamă avea cel puţin treizeci de centimetri. Frost îl prinse de încheietura mâinii, dar negrul era un colos.

Centimetru cu centimetru, lama ascuţită ca briciul se apropia de carotida lui Frost.

CAPITOLUL VI

Un ţipăt răsună în obscuritatea camerei de hotel.

— Hank! Ce se-ntâmplă?

Frost mârâi furios. Asta era tot ce putea să răspundă în împrejurările de faţă. Apoi Felicity păru că înţelege. Mercenarul o simţi ridicându-se lângă el.

Dinspre uşă răsună o împuşcătură. Salteaua se moleşi. Dar presiunea braţului lui Haddy era la fel de puternică.

Frost se simţea pe punctul de a ceda. Adversarul avea o forţă supraomenească. Felicity încercă ceva în întuneric. Îl apucă pe Haddy de tricou, încercând să-l dezechilibreze. Frost auzi ţesătura pârâind. Zări tricoul care se crăpa în două dezvelind o musculatură monstruoasă.

Haddy arăta într-adevăr ca un boxer. Negrul avu un reflex de boxer şi îşi trimise dreapta în direcţia tinerei femei. Era secunda de neatenţie pe care o aştepta Mercenarul. Îşi adună toate puterile şi răsuci violent mâna lui Haddy, reuşind să întoarcă cuţitul. Felicity sări în spatele negrului, care îi strigă cu năduf:

— Putoare!

Au fost ultimele cuvinte ale lui Jack Haddy. Greutatea tinerei femei şi strangularea pe care i-o aplica îl lipi de Frost. Mercenarul simţi lama pătrunzând foarte uşor în centura abdominală a adversarului său. Apoi îl izbi în nas mirosul măruntaielor secţionate în timp ce un lichid vâscos i se scurgea pe mâini şi pe burtă. Haddy gemu gâfâit, tresări şi muri după câteva convulsii, presat între Felicity Grey şi Mercenar.

Omul de la uşă trase din nou cu revolverul său echipat cu surdină. Salteaua se moleşi şi mai mult. Apoi se auzi a treia împuşcătură şi un ţipăt răni timpanele Mercenarului.

Ţipătul tinerei femei.

Frost îmbrânci cadavrul lui Haddy.

— M-a nimerit, Hank, zise Felicity gemând.

Dar în momentul în care se repezea în direcţia ei, Frost auzi plasticul pârâind. Salteaua ceda şi urma revărsarea apei.

În cameră ţâşniră sute de litri de apă.

Pe culoar se auzi zgomot de paşi. Omul cu pistolul fugea. Frost ezită. Să se ia după agresor sau să-i dea ajutor tinerei femei care gemea?

Îl lăsă în plata Domnului pe agresor şi se apropie de fereastră.

În acel moment, salteaua cu apă făcu explozie. O jerbă gigantică se ridică spre tavan, împroşcând pereţii. Frost avu impresia că primeşte e lovitură de măciucă în cap când masa enormă de apă căzu peste el. O forţă titanică îl lipi de podea. Simţi pe obraz mocheta udă, apoi gemetele tinerei femei, apoi strigăte de groază de la etajul de jos, după care îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL VII

Ray Butler ezitase văzându-i pe Haddy şi Roy intrând în hotel. Apoi minutele trecuseră. Cei doi bărbaţi nu se mai întorceau. Butler coborâse din maşină. Se apropiase de uşă, încercase să se uite în hotel dar nu văzuse nimic.

Ray Butler avea o mare problemă. Fără nici o armă, se simţea ca în pielea goală. Nu puteai să iei cu tine un pistol când aterizai pe teritoriul Statelor Unite la bordul unui avion cu reacţie declarat şi înmatriculat în mod legal. Asta fusese culmea pentru angajatul unei traficante de arme.

În ascunzătoarea amazoniană, Butler tresărise când Mygala îi dăduse ultimele instrucţiuni. Dar Rose Harrison fusese categorică. Nici o armă după plecarea de la Havana. De altfel, Butler nu avea decât o misiune de informare. Liniştit într-o oarecare măsură de aceste precizări, Butler urcase la bordul avionului.

*
* *

Ray Butler îşi adună tot curajul, deschise uşa hotelului şi se îndreptă spre bar, hotărât să se comporte cât mai discret posibil.

În acel moment auzi un tumult groaznic venind de la etaj. Peste tot răsunau ţipete, amestecate cu zgomotul unei revărsări de apă.

În momentul în care Ray Butler voia să se întoarcă la maşină, Leonard Roy apăru la capătul de jos al scării, având în mână un pistol cu surdină. Butler o şterse spre ieşire. Dar Ray recunoscu imediat silueta caracteristică a omului-maimuţă. Se repezi spre uşă şi trase din alergare. Butler se prăbuşi, cu genunchiul stâng lovit de glonţul de calibru mare.

Roy se pregătea să-i dea lovitura de graţie în trecere, dar în acel moment răsună un fluierat în spatele său. Se întoarse şi văzu doi paznici în uniforme albastre. Unul dintre ei strigă:

— Stai sau trag!

Roy apăsă pe trăgaci. Cei doi paznici se aruncară la pământ. O mulţime înspăimântată se înghesuia spre scară, ascensoare şi uşa barului.

Imediat ce avură câmpul liber, paznicii deschiseră focul. Dar Leonard Roy trecuse peste corpul lui Ray Butler. Fără să-i mai dea lovitura de graţie „maimuţei”, Roy ieşi afară şi porni în fugă

spre parcare.

Când paznicii ajunseră la ieşire, Mercedesul 500 SEL demara în mare viteză cu toate farurile stinse.

*

* *

Frost se ridică, gol, cu apa şiroind pe el. Dădu la o parte şuviţa de păr lipită de frunte. Fasciculul luminos al unei lanterne îl lovi drept în faţă.

— Nu... nu mişca, ordonă o voce timorată.

— Scoate-mi lumina asta din ochi, fir-ar să fie! se răsti Mercenarul.

Fasciculul luminos fii îndreptat în jos. Frost zări cadavrul lui Haddy. Nemişcat, într-o postură grotească, la capătul saltelei golite de apă. Apoi, în colţ, lângă fereastră, o formă albă. Felicity.

— Nu mişca, repetă vocea timorată când Mercenarul se repezi spre ea.

— Gura! Mai bine cheamă repede o ambulanţă decât să faci circul ăsta!

Frost se aplecă spre Felicity. Nu-i vedea rana.

— Hank... Mi-e foarte...

Mercenarul suspină uşurat. Trăia!

Felicity se ridică în genunchi şi întinse braţele spre el. Mercenarul o prinse de subsuoară, o ajută să se ridice şi o trase spre culoar.

— Unde eşti rănită?

— La spate... răspunse ea gemând.

Frost se uită. O dâră însângerată brăzda omoplatul drept al brunetei.

— Mă doare, Hank... Mă arde şi nu pot mişca braţul.

— Mda, bănuiesc. Dar ai avut noroc. Se pare că glonţul a alunecat pe os.

— Nu mişca, repetă omul cu lanterna.

Frost îi zări trăsăturile. Avea un cap de şopârlă şi ţinea în mâna dreaptă un Colt Python.

Mercenarul continuă să înainteze susţinând-o pe Felicity.

— Cine eşti? întrebă Cap de Şopârlă.

— Philip Marlowe. Dar tu?

— De... detectivul hotelului, se bâlbâi vocea timorată.

— Atunci ascultă sfatul meu, domnule detectiv. Cheamă imediat o ambulanţă şi sună la biroul FBI-ului. Altfel s-ar putea s-o-ncurci!

— FBI-ul? Dar de ce?

— Pentru că aşa îţi spun eu, fir-ar să fie! răcni Mercenarul. Executarea!

Cap de Şopârlă se trase spre lumină şi Frost ieşi din cameră în momentul în care doi paznici în uniformă apăreau la capătul culoarului.

*

* *

Lampa părea o barză cu gâtul răsucit. Lumina ei scălda o hartă a Americii de Sud, vălurită de umiditate şi prinsă pe perete.

Întâlnirea cu Dean, aşa-zisa anchetă făcută pe teren, zbânţuielile cu Felicity, atacul din camera de hotel... toate astea fuseseră extrem de obositoare. Mercenarul se simţea cuprins de un somn irezistibil. Apariţia precipitată a lui Murdock şi O'Hara îl făcu să tresară pe scaun. Bău un gât zdravăn de cafea, se uită la cei doi bărbaţi aşezându-se de o parte şi de alta a biroului şi se uită la ceas.

Era trei fără un sfert dimineaţa. O'Hara rupse tăcerea cu o declaraţie liniştitoare:

— Nici o problemă cu Felicity. Mâine dimineaţă va ieşi din spital. Se va alege doar cu câteva puncte de sutură la omoplat.

— Glonţul a ricoşat? întrebă Mercenarul.

O'Hara scutură din cap.

— Cum aşa? zise Frost aprinzând o ţigară.

— Având în vedere calibrul, n-a putut să ricoşeze. De fapt, Felicity are un noroc chior... în fine...

— Bine, să trecem peste asta! Spune!

— Glonţul doar a atins-o uşor, explică roşcovanul. După cum spune procurorul, a urmat o traiectorie tangenţială umărului. Felicity a avut mare noroc. Doar câţiva milimetri au lipsit ca glonţul să-i rupă omoplatul, iar forţa impactului ar fi fost destul de mare ca s-o omoare.

— La dracu... murmură Frost trăgând nervos din ţigară.

Murdock vorbi şi el:

— Altul însă a avut mai puţin noroc. E vorba de prietenul Ray Butler.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă Mercenarul.

— Un tip care a primit o boabă în genunchi. Probabil că la ora asta îi amputează piciorul.

Frost văzuse destui camarazi de arme murind în braţele lui. Era liniştit în privinţa sorţii tinerei femei şi nu se simţea în stare să se înduioşeze de nenorocirea unui tip care avusese ghinionul să se afle unde nu trebuia într-un moment nepotrivit. Dădu fumul

afară pe nări şi săltă din umeri. Apoi îşi îndreptă degetul spre harta Americii de Sud şi întrebă:

— Aveai de gând să-ţi împodobeşti peretele, Mike?

O'Hara se uită la el încruntat.

— Hank. Dacă vrei să înţelegi filmul, lasă-ne să vorbim fără să ne mai întrerupi la fiecare cuvânt. OK?

Mercenarul zâmbi, îşi puse coatele pe genunchi şi se aplecă în faţă pentru a se apropia de omul de la FBI.

— OK, Mike. Te ascult. Şi dacă voi avea întrebări de pus, îţi promit că voi ridica două degete.

Phil Murdock zâmbi. Frost simţi că O'Hara voia să facă o observaţie caustică, dar roşcovanul se reţinu şi îşi continuă expunerea:

— Contrar a ceea ce crezi, Ray Butler nu se afla din întâmplare în holul hotelului.

— Ce căuta acolo? întrebă Mercenarul fără să ridice două degete.

— Îi urmărea pe Jack Haddy şi pe Leonard Roy, răspunse Phil Murdock.

— E omul vostru?

Murdock scutură din cap.

— De unde ştiţi că celălalt tip era Leonard Roy?

— Butler l-a identificat, răspunse O'Hara.

— Perfect! Dar spuneţi-mi şi mie o dată cine e acest Ray Butler!

— Dacă ne laşi, îţi spunem. Lucrează pentru Rose Harrison.

Lumea traficanţilor de arme nu avea secrete pentru Hank Frost. Ridică privirea spre hartă şi zise:

— Ah, acum înţeleg mai bine de ce-ai adus aici această frumoasă piesă de arhivă.

O'Hara se făcu că nu aude. Murdock continuă:

— Plasa se strânge din ce în ce mai mult în jurul lui Craighton Dean. Ştii că Rose Harrison face trafic cu arme dintr-un bârlog pe care îl are pe teritoriul brazilian, nu departe de Rio Negro.

Frost dădu din cap. Murdock continuă:

— După spusele lui Butler, ea ar fi fost contactată în urmă cu doi ani de sovietici.

— Acum vor să-şi cumpere propriile mitraliere prin contrabandă?

O'Hara dădu din umeri agasat şi continuă în locul lui Murdock:

— Au rugat-o să-i transmită o propunere lui Dean, pentru că ea era deja o legătură pentru traficul de arme. În realitate,

începutul operaţiunii este mult mai vechi decât credeam noi.

Frost îşi dădu seama că ţigara ardea singură între degetele lui. Şi-o puse între buze şi întrebă:

— Care operaţiune?

— Deturnarea navetei spre Cuba, răspunse O'Hara.

Frost fu gata să-şi înghită ţigara. O aruncă jos şi o strivi sub pantof.

— Ce! Îţi baţi joc de mine, Mike?

— Nici vorbă, răspunse omul de la FBI. În schimbul cooperării sale, Rose a obţinut o mulţime de avantaje financiare şi în natură. În special ajutorul cubanezilor. O zonă rezervată pe aeroportul din Havana etc.

— Şi Dean?

— El a răspuns pozitiv. Dar avea nevoie de competenţe suplimentare, drept pentru care l-a răpit pe Blumenfield.

Mercenarul era năucit.

— Dar... dar a deturna o navetă este complet imposibil.

— Nu, dacă ai materialul fabricat de ETLORAC. Şi în privinţa asta Dean n-are probleme.

— Dar e o adevărată sminteală! murmură Frost.

Tăcu o clipă apoi adăugă:

— Nu înţeleg ce interes ar avea rusnacii să deturneze o navetă.

O'Hara râni.

— Cred că e foarte târziu... Bietul meu Hank, oboseşti mai repede pe măsură ce îmbătrâneşti... încearcă să-ţi imaginezi tabloul. Rusnacii pun mâna pe *Discovery* şi o demontează. Asta le permite un salt tehnologic de zece ani doar cu ce găsesc în ea. În al doilea rând, îţi dai seama ce fiasco înseamnă asta pentru NASA. Deja există concurenţa pe care i-o face Ariane şi proiectul Hermes...

Frost îl întrerupse:

— Mda, chestia începe să prindă contur în mintea mea. Mai întâi, nu se poate mărturisi că naveta a fost obiectul unui act de piraterie. Ar însemna o lovitură fatală pentru prestigiul agenţiei spaţiale. Prin urmare, se va spune că s-a prăbuşit în Pacific sau lângă cercul polar...

— Exact, reluă O'Hara. În al doilea rând, primele de asigurare, duble, triple, cvadruple... Lumea întreagă se distrează. Mai ales rusnacii. Adio dolari pentru NASA! Adio războiul stelelor!

Mercenarul dădu gânditor din cap.

— Se poate şti de ce acest Butler a făcut brusc declaraţii

complete?

— Avionul Beagle de zilele trecute venea de la Rose, zise O'Hara. S-a gândit că Dean i-a făcut o figură şi l-a trimis pe Butler să vadă cum se prezintă lucrurile. După spusele lui Butler, Rose Harrison nu se mulţumeşte doar cu furnizatul armelor. Ea trebuie să participe şi la deturnarea navetei. Natural, se interesează de ce se petrece la ETLORAC.

— Asta nu explică de ce Butler a făcut mărturisiri.

Phil Murdock interveni:

— Imediat ce am aflat cine era, i-am spus că colegii lui au fost lichidaţi de Petersen, că Dean voia s-o tragă pe sfoară pe Rose în ultimul moment. Dar dacă ai fi văzut starea în care a fost găsit, ai înţelege mai bine. Gamba nu se mai ţinea de coapsă decât în nişte ligamente roşiatice. Era oribil. Tipul era furios la culme. Dacă l-ar fi avut în faţă pe Leonard Roy, l-ar fi sfârtecat cu mâinile goale.

Mercenarul aprinse altă ţigară Camel, apoi goli paharul cu cafea. Deodată se simţi mai treaz.

— Presupun că vă gândiţi să lansaţi o operaţiune de anvergură împotriva lui Craighton Dean...

— Oh, nu, nici vorbă, protestă O'Hara. Din păcate există un punct esenţial pe care Butler nu-l cunoaşte.

Frost trase din ţigară şi întrebă:

— Care?

— Locul în care Dean îl ascunde pe Blumenfield şi cel în care a instalat toată aparatura pentru deturnare.

Frost dădu din cap.

— Aceeaşi ascunzătoare, după toate probabilităţile.

Omul de la FBI dădu din cap afirmativ.

— Butler ştie că există un bârlog undeva în sudul ţării. Nu cunoaşte locul exact. Concluzia: reîncepem supravegherea discretă a cetăţeanului Dean.

— Acum există puţine şanse ca metoda asta să dea rezultate. Probabil că a devenit cumplit de suspicios. Şi are şi de ce.

— Deci? zise O'Hara.

Frost trase gânditor din ţigară, apoi îi veni ideea.

— Deci vom încerca să culegem informaţii de la Rose Harrison.

— Ai priceput, hoţomanule! Ăsta e noul aspect al misiunii tale: plimbare în Amazonia.

— Misiunea mea?

— Ei, da. Jocul se mută pe teritoriul brazilian. Am nevoie de un independent. Se înţelege de la sine că în caz de ciocnire cu

autorităţile, n-am cum să te acopăr.

— Nici nu mă aşteptam la asta din partea ta, Mike. Şi peste cât timp decolează naveta?

— Numărătoarea inversă începe poimâine.

CAPITOLUL VIII

Craighton Dean, cu degetele încrucişate la spate, se plimba de colo-colo prin biroul său. De data asta nu-i atrase atenţia lui Petersen care îşi rodea unghiile. Craighton Dean era el însuşi mult prea nervos. Se opri brusc în loc şi se întoarse spre Leonard Roy. Capetele celor doi subalterni încetară să se mai deplaseze ca cele al spectatorilor la un meci de tenis.

— Eşti sigur că acel individ e într-adevăr Ray Butler, omul lui Rose Harrison?

— Mai mult ca sigur, patroane. Niciodată n-am cunoscut un tip care să semene atât de mult cu o maimuţă.

Craighton Dean îşi reluă plimbarea. Capetele lui Roy şi Petersen îşi începură şi ele deplasările. În cele din urmă, patronul firmei ETLORAC se aşeză la biroul de acaju. Se uită cu atenţie la oamenii lui din serviciul de securitate apoi spuse:

— Asta schimbă totul.

Subalternii se abţinură de la orice remarcă.

— Rose Harrison a devenit periculoasă, zise Dean. Trebuie s-o eliminăm.

De data asta, curiozitatea lui Petersen fu mai tare decât prudenţa.

— De ce?

Dean îl fulgeră cu privirea.

— Dacă ni l-a trimis pe acest Butler din bârlogul ei din Amazonia, asta înseamnă că a mirosit ceva de la dispariţia lui Bardsfield şi a lui Melvil. Probabil că a devenit bănuitoare. Şi o cunoaşteţi pe isterica asta! Orice încercare de a o aduce la raţiune, de a-i explica că a fost ceva neprevăzut e inutilă.

— Va deveni agresivă, nu încape nici o îndoială, şi e în stare să distrugă totul cu două zile înainte de decolare. Nu... m-am gândit bine. Mygala trebuie ucisă în gaura ei. Roy, te consider vinovat de ratarea de noaptea trecută. Acum trebuie să scoţi pârleala.

Leonard Roy dădu din cap cu supunere.

— Pleci imediat în punctul Delta 1. Iei de-acolo şase oameni la bordul a două elicoptere Huey şi distrugeţi bârlogul Mygalei.

— Bine, domnule.

Leonard Roy se ridică şi părăsi încăperea.

Craighton Dean se întoarse spre Ronald Petersen.

— Iar tu, adună-ţi oamenii. Să se pregătească s-o întindă de-

aici cu arme şi bagaje. Mâine dimineaţă la prima oră în acele localuri nu trebuie să mai fie decât angajaţii obişnuiţi. Ceilalţi vor merge să întărească efectivele din punctul Delta 1.

*

* *

Degetul lung şi subţire al lui Michael O'Hara se deplasa lent pe harta vălurită. Lampa poziţionată la nouăzeci de grade, semăna din ce în ce mai mult cu o barză cu gâtul sucit.

— Aici e Rio Negro, zise omul de la FBI.

Degetul lui urcă spre nord.

— Aici e afluentul lui şi undeva, în acest sector, spre nord-est, se află bârlogul Rosei Harrison. Când denivelarea de teren devine mai puţin importantă, torentul formează întinderi de apă puţin adânci din care ies la suprafaţă bancuri de nisip. Vegetaţia se răreşte de ambele părţi ale malului şi razele de soare ating pământul. Poate să pară un loc idilic pentru o baie bună şi pentru făcut plajă. Nu trebuie însă să te laşi înşelat, căci apele liniştite sunt pline de peşti carnivori.

Mercenarul dădu din cap.

— Dacă înţeleg bine, în douăzeci şi patru de ore trebuie să fac peste patru mii de kilometri dus-întors şi să reperez un bârlog ascuns în plină junglă. Şi asta fără să pot merge de-a dreptul, întrucât presupun că e exclus să violez spaţiul aerian al *nuestros queridos amigos cubanos.* Şi, pe deasupra, şi singur... N-o să fie simplu deloc.

— Presupun că n-ai timp să angajezi un coleg, zise O'Hara.

— Nu, evident. Dacă aş fi avut încă o zi la dispoziţie, ar fi fost cu totul altceva.

— Aceşti „dacă" ne mănâncă viaţa! zise agentul special. Pe de altă parte, consideră că ar fi o adevărată nebunie să pleci singur.

— Îmi pare bine că te aud spunând asta, răspunse Mercenarul. Deci?

— Deci Murdock va veni cu tine, completă O'Hara.

Mercenarul ridică din sprâncene.

— Dar... Dar asta îl va face să intre în ilegalitate.

Phil Murdock zâmbi.

— Deja suntem în ilegalitate. Aşa că, un pic mai mult sau mai puţin, nu mai contează! Evident, O'Hara nu-mi poate încredinţa această misiune în mod oficial. Dacă iese prost, seva spune că a fost o iniţiativă nesăbuită din partea mea.

Mercenarul se întoarse spre O'Hara.

— Frumoasă mentalitate, domnule incoruptibil!

— Haide, nu mă zăpăci de cap! bombăni roşcovanul. Te-ai găsit tu să-mi faci morală!

Frost aprinse o ţigară Camel, suflă fumul pe nări şi întrebă:

— Cum rezolvăm cu transportul? Şi avem pe cineva la faţa locului?

O'Hara se încruntă şi răspunse:

— Amicul Butler nu s-a limitat doar la informaţii preţioase. Este atât de pornit împotriva lui Dean şi lui Petersen, încât vrea cu orice preţ să-i vadă morţi. Ne-a pus la dispoziţie avionul cu reacţie Peregrine cu care a venit, inclusiv frecvenţele şi codurile de apel pentru comunicarea cu cubanezii. Ceea ce-ţi va permite să survolezi fără probleme această insuliţă simpatică.

— Fără condiţii? murmură Mercenarul mirat.

O'Hara dădu uşor din umeri.

— Ba da. Ne cere să luăm legătura în mod paşnic cu patroana lui şi să-i aducem la cunoştinţă că Dean a trădat-o. După părerea lui, tipa va schimba cu uşurinţă tabăra. Am şi coordonatele exacte ale ascunzătorii.

— În mod paşnic! Aiurea! mormăi Mercenarul. Crezi că această încântătoare femeie ne va deschide uşa şi ne va invita la un păhărel?

— Nu cred asta, admise O'Hara. Ce vrei? Dacă nu există alt mijloc, foloseşti forţa.

— Mda, mârâi Frost.

Phil Murdock se aplecă în faţă şi alungă cu mâna fumul ţigării.

— Vom ateriza la Manaus, zise el. Pe urmă, trebuie să găsim singuri mijlocul de locomoţie pentru a străbate porţiunea de drum posibil pe transamazonian. Iar sfârşitul călătoriei se va face *pedibus cum gambis.*

— *You caidi, you caida...* mormăi Mercenarul. Nu vă puteţi închipui cât sunt de încântat! Mai ales prin junglă, unde e plin de lipitori, de şerpi, de mlaştini şi tot tacâmul!

O'Hara schiţă un zâmbet şi adăugă:

— Şi mai e ceva. Indienii xindu. Să fii totuşi atent. În principiu, sunt nişte indieni sociabili care practică agricultura şi artizanatul. Dar au suferit mult în momentul construirii şoselei transamazoniene. Au fost obligaţi să emigreze spre sud într-o zonă mai puţin periculoasă pentru ei dar şi mult mai neospitalieră. Necazul e că în această zonă se găsea deja Rose Harrison, mai mult sau mai puţin protejată de poliţişti veroşi. Indienii xindu, după, câte ştim, au avut de furcă cu ticăloşii

angajaţi de ea. Şi am auzit că au revenit la instinctele războinice ale strămoşilor lor.

— Pe scurt, reluă Phil Murdock, albii care se plimbă pe teritoriul lor nu sunt primiţi cu braţele deschise.

— Promiţător! mormăi Mercenarul drept concluzie.

*

* *

Macetele tăiau din plin în perdeaua groasă de verdeaţă. Zgomotul lor ritma înaintarea lentă a celor doi. Dar zgomotul avea, avantajul că alunga şerpii.

Razele soarelui nu ajungeau niciodată la sol în acel loc unde vegetaţia era deosebit de densă. Atmosfera era saturată de umiditate şi apa, condensându-se pe frunze, cădea în picături udându-i pe Frost şi pe Phil. Un strat de ceaţă provocată de căldură plutea deasupra humusului spongios în dreptul mijlocului lor, rupându-se la trecerea lor şi închizându-se apoi ca un văl de vată.

Avionul şi codurile furnizate de Ray Butler le permiseseră să facă fără probleme traseul Tallahassee-Manaus. Frost ştia să piloteze un elicopter, nu însă un avion cu reacţie. Aşa că la manşă se aflase Murdock. Mercenarul profitase ca să tragă un pui de somn de care avea mare nevoie.

La Manaus cumpărase cu opt sute cincizeci de dolari un jeep vechi cu tabla dantelată de rugină, dar al cărui motor părea că vrea să reziste încă destul de multă vreme pentru a face o mie două sute de kilometri dus-întors pe drumul transamazonian.

La capătul traseului rutier. Frost şi Murdock ascunseseră vehiculul la câţiva metri de şosea, acoperindu-l cu liane şi crengi. Pe urmă, notaseră cu grijă coordonatele locului căci, dacă ţi-ar mai fi ştiut unde se afla jeepul, nu mai exista decât o singură posibilitate de a-l găsi în acea vegetaţie luxuriantă: să dea peste el din întâmplare!

Frost se uită la ceas. Era zece şi jumătate. Mergeau deja de două ore. Noroc că ceasul era perfect etanş.

Probabil că soarele era acum sus, deasupra vârfurilor copacilor înalţi dar, la nivelul solului, numai o lumină verzuie străbătea până la stratul de ceaţă care părea că e zăpada eternă a Amazoniei.

Uniformele kaki ale celor doi bărbaţi erau ude. Pe deasupra erau ude de picăturile care cădeau fără întrerupere din bolta de frunze. Pe dedesubt erau ude de sudoare.

Frost simţi asprimea ţesăturii rănindu-i pielea, mai ales la gât

şi între pulpe. Din când în când, un zgomot îi făcea să tresară. Un foşnet printre frunze, ţipătul strident al unei maimuţe speriate, zgomotul înăbuşit al unui fruct putred care se strivea de sol. În jurul lor plutea un miros de mucegai. Umiditatea şi transpiraţia le lipea părut de frunte. Era timpul să nu-şi mai consume energia pălmuindu-şi faţa ca să omoare ţânţarii care se îmbuibau cu sângele lor.

Deodată Murdock ridică mâna. Frost se opri, luă plosca care îi atârna la centură şi bău. Apoi îi dădu plosca lui Phil Murdock. Agentul înghiţi de câteva ori, dădu înapoi plosca şi scoase din buzunarul de pe cracul pantalonilor o hartă tăcută dintr-un material impermeabil, asemănător cu pânza cerată. Îşi luă busola, stabili poziţia şi zise:

— Încă două sute de metri şi ajungem la torent. Vom putea merge pe mal. Nu-mi pare rău deloc că scap de porcăria asta!

— Nici mie, răspunse Mercenarul. Dar eşti sigur? Nu se vede nimic şi nu se aude nici un susur de apă.

*

* *

Naica avea urechea obişnuită cu toate zgomotele pădurii. Îi auzise cu mult înainte de a-i vedea ajungând la liziera pădurii.

— Priveşte! exclamă Mercenarul.

— O mică indiancă! Pare rănită.

Cei doi bărbaţi, în ciuda oboselii, porniră în pas alergător. Naica ridică privirea şi îi văzu cum se apropiau. În ochii ei negri se citea o spaimă cumplită. Ar fi vrut să strige, să-i cheme pe cei din sat. Dar nu mai avea putere.

Reuşise să scape de hăitaşii Rosei Harrison. În ciuda loviturii de cuţit primită în coaste, chiar reuşise să se târască până acolo, pe malul torentului. Dar acum era epuizată şi pierduse mult sânge. Ştia că va muri. Nu avea cum să mai scape şi de aceştia doi.

Privirea ei se îndreptă spre pistolul de la centura lui Frost, apoi fixă Coltul Cobra al lui Murdock. Ciudat. Albii Mygalei nu scoteau armele din teaca lor de piele. Cel care avea o pată neagră în locul ochiului stâng deschise o cutie metalică. Îngrozită, Naica îl văzu scoţând fiole şi nişte instrumente înspăimântătoare. Celălalt avea păr galben în jurul feţei. Stupefiată, mica indiancă îl văzu lăsându-se pe vine lângă ea şi aşezându-i o mână liniştitoare pe frunte.

Frost şi Murdock înghiţiră în sec. Privirea puştoaicei era resemnată. Cei doi înţeleseră imediat. Ştiau cine o aduseseră în

halul acela. Şi mai ştiau că ea îi credea oamenii Rosei Harrison.

Cu preţul unui mare efort, Phil Murdock încercă să se exprime într-un amestec de portugheză şi de dialecte locale, însuşit cu mare greutate în timpul formării sale speciale de membru al grupului de acţiune împotriva terorismului.

Şi constată cu uimire că reuşise să se facă înţeles!

În ciuda durerii, Naica încercă să zâmbească. Acel om ciudat cu păr galben îi spunea să nu-i fie frică, că o vor îngriji şi o vor duce la ai ei. Îşi simţi inima bătând puternic de bucurie. Era clar că bărbatul cu păr galben şi bărbatul cu pată neagră la ochiul stâng nu făceau parte dintre bandiţii Mygalei.

— Înţelege! exclamă Murdock, bucuros şi totodată stupefiat.

Frost pregăti două seringi, una cu morfină, cealaltă cu penicilină. Ridică privirea spre Murdock.

— Spune-i că o s-o înţep puţin, dar că pe urmă o să se simtă cu mult mai bine.

Murdock traduse cum se pricepu. Indianca dădu din cap ca să le arate că înţelesese. Apoi strânse din dinţi când Mercenarul îi injectă morfina şi penicilina.

— Cum te cheamă? întrebă Phil Murdock.

— Naica.

— Simpatic de tot, zise Mercenarul.

Îi curăţă rana şi o pansă cu grijă, în timp ce omul de la FBI continua să-i pună întrebări.

— De unde vii?

— Din satul indienilor xindu, răspunse cu o voce slabă fata.

— Dacă ne arăţi drumul, te vom duce la ai tăi.

Naica păru că ezită, apoi dădu încet din cap. Aceşti albi nu erau ca ceilalţi. Putea să-i ducă în sat.

După ce termină cu pansatul, Frost îşi trecu mâna prin părul negru şi aspru al fetei, ciufulind-o uşor ca s-o încurajeze. Ea înţelese gestul şi zâmbi.

Cei doi bărbaţi ştiau că pierd un timp preţios. Totuşi nu fusese nevoie să se consulte ca să ia hotărârea. Nici nu se gândeau s-o abandoneze în junglă pe fata aceea rănită.

Mercenarul scoase maceta şi pumnalul de luptă Gerber MK-1 şi zise:

— O să meşteresc o targa. Vorbeşte mai departe cu ea, Phil.

După zece minute, indianca era lungită pe o targă rudimentară făcută din crengi şi liane, peste care Mercenarul confecţionase o saltea din frunze de bananier sălbatic.

Fata adormise sub efectul morfinei. Cei doi bărbaţi ridicară

targa şi porniră spre amonte, în direcţia pe care Naica i-o indicase lui Phil Murdock.

În timp ce mergeau, omul de la FBI povestea:

— A fost atacată de doi tipi ai Mygalei, cum zice ea.

— Rose Harrison.

— Mda, răspunse omul de la FBI. Se pare că e ceva care se întâmplă foarte frecvent. Uneori se mulţumesc să le violeze şi să le lase să scape. Alteori, fetele nu se mai întorc. Dar a înţeles că nu facem parte din echipa lor de ticăloşi. Mi-a spus că suntem oameni de deasupra, în ciuda părului meu blond şi a petei tale negre din locul ochiului stâng.

— Oameni de deasupra? zise mirat Mercenarul.

Phil Murdock îi explică:

— Ei, da! Cărţile lui Copernic şi Galilei încă n-au fost publicate în limba lor! Ca majoritatea indienilor din regiune, tribul Xindu crede că Pământul este plat. Pentru ei există lumea de deasupra, cea pe care pun picioarele, şi o lume de dedesubt, locuită de demoni uneori răufăcători. E clar că amicii Mygalei au fost consideraţi ca locuind în lumea de dedesubt.

— Simpatic, zise Mercenarul gânditor. În epoca navetei, a sateliţilor şi a războiului stelelor. Parcă nu-ţi vine să crezi că oamenii încă mai pot să perceapă astfel lucrurile...

— Adevărat, aprobă Murdock. Asta te face să revii puţin cu picioarele pe pământ. Am auzit că indienii xindu sunt nişte fiinţe primitive, dar asta nu înseamnă că sunt nişte imbecili.

Mercenarul mârâi apoi răspunse:

— De data asta eu zic că tu eşti un imbecil, Phil. În povestea asta cei mai ţăcăniţi sunt cu siguranţă şmecherii care au inventat bomba atomică, bomba cu neutroni şi aşa mai departe.

— Mda, aprobă omul de la FBI. Probabil că indienii xindu nu ne invidiază deloc pentru aceste invenţii.

Frost se uită visător la corpul bronzat al fetei legănat pe salteaua de frunziş şi zise:

— Mă întreb ce vârstă poate să aibă... Când mă gândesc că ticăloşii ar fi lăsat-o să moară acolo ca un animal...

— Are mai puţin de şaisprezece ani, răspunse Murdock.

— Ţi-a spus ea?

— Nu. Dar dacă ar fi avut mai mult, ar fi făcut parte din lumea adulţilor. Ar fi rămas în sat să bată cânepa, să pregătească turtele de manioc sau să-şi alăpteze primul bebeluş.

— Nu prea înţeleg.

— Înaintea vârstei de şaisprezece ani, încă se mai trăieşte în

lumea copiilor. Fiecare face ce vrea. Aleargă liber prin pădure ca să înveţe şi să cunoască resursele şi pericolele. Aduce mici servicii colectivităţii, dar majoritatea timpului o consacră cultivării poftelor.

— Poftelor?

— Mda, nu văd cum aş traduce altfel. Fiecare face ce vrea. Îşi formează o experienţă în funcţie de ce-l învaţă viaţa cotidiană. Îşi alege un bărbat, o femeie. Dar de la şaisprezece ani totul se schimbă. Fiecare fondează o familie. Regulile devin mult mai riguroase.

— Auzi, zise Mercenarul cu admiraţie, ştii o groază de lucruri!

— Şi din acest roi de copii de mai puţin de şaisprezece ani, care aleargă în libertate în jurul satului, îşi aleg victimele oamenii Rosei Harrison. Parcă nu-mi vine deloc să respect clauza de a intra paşnic în bârlogul Mygalei.

Mercenarul scrâşni din dinţi, apoi îşi coborî din nou privirea asupra corpului fetei.

— Ticăloşii! zise el. Dacă întâlnesc unul în calea mea, n-o să-i fie deloc bine!

Phil Murdock mârâi furios apoi adăugă:

— O să te înfurii şi mai tare după ce-am să-ţi spun ce mi-a povestit fata înainte să leşine.

— Ce?

— O fetiţă a dispărut chiar săptămâna trecută. Am înţeles că era din aceeaşi familie cu Naica, dar nu prea am priceput legătura lor de rudenie. E mai complicat...

— Scurteaz-o! îl întrerupse Mercenarul.

— O chema Sena şi avea treisprezece ani. Plecase să culeagă banane de pe malul torentului. Indienii xindu au căutat-o. Au găsit câteva urme. Coada unui ciorchine de banană tăiată cu maceta. Sânge care s-a încercat să fie ascuns sub nisipul şi pietrele de pe mal. Dar nici urmă de Sena. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Fiarele sălbatice lasă totdeauna ceva în urmă când devorează cadavrele. Aici nu există decât două feluri de animale care nu lasă nimic: oamenii şi peştii carnivori. Nu trebuie să-ţi mai spun că puştii născuţi în pădurea tropicală nu se scaldă în apele pline de peşti carnivori.

— Bănuiesc, zise Mercenarul.

— Ştii ce fac ca să nu poată fi acuzaţi?

— Nu.

— Naica a auzit de la un prieten al ei. I-a văzut într-o zi cum

procedau, dar până să dea alarma în sat, era deja prea târziu. Prind fata ca la rodeo, o violează pe săturate şi apoi o aruncă în apă ca să fie devorată de peştii carnivori.

Mercenarul se simţi cuprins de ruşine. Comportamentul semenilor lui era odios. Apoi ruşinea făcu loc unei furii oarbe, clocotitoare, incontrolabile.

— Porcii! murmură el scârbit.

În acel moment, zgomotul unei alergări le atrase atenţia spre pădure. Cei doi oameni puseră jos targa şi scoaseră repede armele.

Cu toate simţurile treze, Hank Frost şi Phil Murdock înaintară spre peretele de verdeaţă care marca liziera pădurii tropicale.

CAPITOLUL IX

Zgomotul încetase. Imediat ce puseră piciorul sub copaci, Frost şi Murdock regăsiră senzaţia tulburătoare că vedeau totul printr-un ecran de fum şi impresia sufocantă că respiră un jet de vapori.

Un mârâit inuman se auzi în dreapta lor. Cei doi bărbaţi se întoarseră trăgând piedica. Dar, în ciuda eforturilor, nu puteau să vadă prin perdeaua de liane, frunze şi plante cățărătoare.

Apoi, brusc, trosnetul crengilor se auzi din nou precum şi zgomotul de paşi pe humusul putred. Venea spre ei.

Frost ridică pistolul Browning High Power; Murdock ridică Coltul Cobra.

Tocmai voiau să tragă când zăriră o siluetă masivă în lumina tulbure a pădurii.

Un tapir enorm intrat în panică de sosirea lor. Animalul venea în goană în direcţia lor. În ultima clipă, tapirul mârâi şi devie de la traiectorie pentru a-i evita pe cei doi, după care dispăru în pădure făcând slalom printre copaci.

Cei doi americani izbucniră în râs. Un râs puţin cam nervos.

— La dracu! murmură Phil Murdock. Mărturisesc că animalul ăsta m-a băgat în sperieţi.

Frost nu mărturisi nimic. Îşi şterse fruntea de sudoare fără o vorbă, puse la loc pistolul şi luă plosca. Bău şi i-o dădu lui Murdock care, şi el, avea nevoie să se răcorească.

Mercenarul se scotoci prin buzunare. Găsi un pachet de Camel mototolit, scoase o ţigară strâmbă, şi-o vârî între buze şi o aprinse cu bricheta Zippo.

Dar bricheta nu se aprindea. Era prima dată când Mercenarul vedea asta. Până acum, chiar şi pe o ploaie torenţială, bricheta lui funcţionase impecabil.

Murdock rânji. Omul de la FBI îi dădu înapoi plosca. Frost o agăţă la centură şi, ca să fie cu sufletul împăcat, încercă din nou bricheta. De data asta fitilul sfârâi şi flacăra străluci, în ciuda atmosferei care le dădea impresia că se află într-un nor.

Mercenarul aprinse ţigara, trase un fum şi avu un acces de tuse incontrolabil.

— Au-au! făcu el aruncând ţigara. Nu e chip să tragi o piparoasă în porcăria asta de ceaţă caldă.

Murdock râse uşurel.

— Profită de deplasarea asta ca să te laşi de fumat. O să-ţi cureţe plămânii.

Apoi se uită la ceas şi adăugă:

— Haide, e trecut de unsprezece. Să ne grăbim s-o ducem pe fată la ea acasă.

Mercenarul porni în urma lui spre torent.

Imediat ce trecură de liziera pădurii, cei doi bărbaţi încremeniră. Doi bărbaţi stăteau pe vine lângă targa fetei. Spre deosebire de fată, aceştia nu purtau o pânză în jurul şoldurilor, ci o bandă de ţesătură care se trecea printre picioare şi forma apoi un fel de centură. Indienii se ridicară dintr-o săritură şi se întoarseră spre americani, agitând nişte lănci cu vârfurile ascuţite.

— Nu mişca, altfel eşti un om mort! şopti Phil Murdock. Vârful lăncii lor e uns cu curara.

CAPITOLUL X

Indienii aveau o talie mijlocie dar şi muşchi puternici. Părul lor era negru şi aspru ca cel al micuţei Naica, aveau aceeaşi piele ciocolatie şi nasul uşor turtit. Gata să atace, indienii se opriseră într-o poziţie hieratică şi se uitau atent la cei doi americani.

Murdock ridică mâinile în semn de pace. Prost îl imită.

Atunci, unul dintre cei doi pronunţă o frază care răsună ca o rafală de pistol-mitralieră. Phil Murdock traduse pentru Frost:

— Întreabă ce i-am făcut fetei lui Ukru.

— Cine e Ukru?

— Probabil tatăl fetei.

Cei doi indieni se destinseră auzindu-l pe Murdock vorbind. Era clar că îl înţeleseseră. Dacă Naica le spusese celor doi albi numele ei, asta însemna că nu-i făcuseră nici un rău.

Conversaţia fu mai întâi distantă, apoi interlocutorul lui Murdock înfipse lancea în nisip şi le făcu semn americanilor să se apropie.

În acel moment. Naica deschise ochii, pronunţă o frază lungă cu o voce slabă şi leşină din nou.

— Ce-a spus? întrebă Mercenarul.

— Că am găsit-o şi că i-am acordat îngrijiri.

Frost suspină. Indienii zâmbeau acum.

— Asta e tot? întrebă Frost.

Murdock avu o scurtă ezitare.

— Ăăă... nu. L-a însărcinat pe Akab cu un comision pentru tatăl ei.

— Akab?

— Cel din dreapta. Pe celălalt îl cheamă Balam.

Mercenarul salută cu o mişcare a capului în timp ce colegul său continua:

— I-a explicat lui Akab că Pată-Neagră a îngrijit-o în timp ce Păr-Galben i-a vorbit.

— Presupun că Pată-Neagră sunt eu şi Păr-Galben eşti tu...

Murdock dădu din cap.

Cei doi indieni strecuraseră lăncile în lianele care fixau braţele lărgii. O ridicară pe Naica şi porniră spre sat indicându-le celor doi americani să vină după ei.

Omul de la FBI se scărpină pe gât stingherit.

— Sărmane prieten, dacă ai şti ce mi se întâmplă!

— Ce? murmură Mercenarul îngrijorat.

— Iată ce i-a spus Naica lui Akab: „Pată-Neagră e mai puternic şi e mai mare vrăjitor, dar pe Păr-Galben o să-l iau de bărbat pentru că nu vreau un soţ mut”.

Frost rămase cu gura căscată.

— Mut?

— Păi, da! Nu vorbeşti limba ei.

Mercenarul izbucni în râs apoi se uită la Phil cu o privire ironică.

— Foarte bine. Îl voi anunţa pe O’Hara.

— Cum aşa?

— Îi voi explica că ai fost obligat să rămâi aici că să devii ginerele lui Ukru.

Murdock mârâi nemulţumit şi dădu din umeri cu agasare. Mercenarul ştia că îi răsucea cuţitul în rană.

*

* *

Cele două elicoptere Huey se deplasau cu viteză pe deasupra pădurii. Leonard Roy dăduse ordin să se zboare la rasul copacilor. Vârtejul elicei răspândea frunzele, trasând o brazdă lată şi ondulată în salteaua de verdeaţă.

În elicopterul din faţă, Roy se prinse de speteaza scaunului pe care se afla pilotul şi zise:

— De acum înainte zburăm ca nişte sălbatici. Nici un contact cu Delta 1. Ar fi prea periculos.

Pilotul dădu din cap. Roy continuă:

— Ai înţeles bine manevra?

Pilotul mişcă din nou capul. Roy vorbi mai departe:

— Trecem de două ori pe deasupra bârlogului. La primul atacăm cu rachetele ca să distrugem instalaţiile şi să aruncăm în aer muniţiile.

— Vor ieşi afară ca şobolanii, zise pilotul rânjind.

— Asta sper şi eu, zise Roy. La a doua trecere, tragem în tot ce mişcă. Domnul Dean a fost categoric. Nu trebuie să rămână nici un supravieţuitor.

— OK, zise pilotul.

Roy se întoarse spre spatele aparatului. Un bărbat aşezat pe podeaua metalică încărca o mitralieră M-60. Tipul aruncă o privire complice şefului său şi ridică în sus un deget ca să indice că totul mergea perfect.

*

* *

Dacă Michael O'Hara ar fi fost Hank Frost, ar fi fumat ţigară după ţigară. Dac-ar fi fost Ronald Petersen, şi-ar fi ros unghiile până la sânge. Dar nu era nici unul şi nici celălalt. Drept pentru care, ca să-şi calmeze nervii, O'Hara se plimba ca un leu în cuşcă în micul său birou de la Tallahassee.

Pe birou era aprins un televizor alb-negru. Nişte bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi cu combinezoane grele, urcau la bordul navetei *Discovery.* Toţi zâmbeau camerelor de luat vederi.

— La dracu şi la toţi dracii! bombăni roşcovanul. Nu ştiţi ce vă aşteaptă dacă ticălosul de Dean reuşeşte să dea lovitura!

Din fundul încăperii se auzi vocea agentei Felicity Grey:

— Linişteşte-te, Mike. Mai sunt încă douăzeci şi patru de ore până la lansare. Sunt sigură că Hank şi Phil vor fi înapoi până atunci.

— Sper, murmură O'Hara. Şi mai sper că nu mă vor găsi mort de o criză cardiacă.

Auzi râsul frumoasei Felicity şi se întoarse mirat.

— Auzi, Felicity, ce mai face umărul tău?

— Mă ţine puţin. Dar, cu punctele de sutură, pot să mă servesc de el aproape normal. Auzi, Mike...

— Da?

— Nu ţi-ai uitat promisiunea? Vreau neapărat să particip la atacul asupra punctului Delta 1 după ce-l vom identifica.

— Mda. Dar mai întâi trebuie să-l identificăm...

— Zău, Mike, nu te credeam atât de pesimist, murmură Felicity. Te asigur că Hank şi Phil se vor întoarce cu toate informaţiile necesare.

— Rămâne de văzut, mormăi roşcovanul. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să sun la NASA şi să le spun să anuleze lansarea.

— Îţi dai seama de consecinţe? zise bruneta. Vei fi obligat să expui motivele! Nu poţi anula atât de uşor lansarea unei navete! Presa se va năpusti asupra acestui caz. Pentru credibilitatea programului, asta poate să fie o lovitură la fel de fatală ca deturnarea în Cuba!

— De-asta mă frământ! răspunse O'Hara cu un ton aproape răutăcios. Dar indivizii ăştia nu trebuie să întârzie prea mult.

*

* *

Cei doi indivizi tocmai trecuseră de o împrejmuire din buşteni şi descopereau o insulă mare despădurită în mijlocul pădurii amazoniene. Câteva găini fugiră speriate din drumul celor doi indieni care se îndreptară spre altă împrejmuire de buşteni,

urmaţi de Frost şi Murdock. Între cele două împrejmuiri, terenul era cultivat. Americani zăriră femei care munceau pe câmpurile cu igname şi manioc. Apoi trecură de împrejmuirea interioară şi intrară în satul propriu-zis.

Locuinţele indienilor xindu era nişte construcţii mari de lemn cu acoperişuri din paie urcate pe piloţi, asemenea caselor din cetăţile lacustre. Ajungeai la ele pe scări din bambus. Mercenarul se miră de această particularitate.

— Ca să se protejeze de umiditatea care urcă dinspre sol. Îi explică Murdock. Dar ai fi înţeles mai bine adevărata utilitate a piloţilor dacă ne-am fi aflat în perioada ploilor. Atunci, pe pământ cad tone de apă. Iar aceste locuinţe sunt eficace şi împotriva animalelor de pradă.

Copii goi cu burtă proeminentă se apropiară cu timiditate de grupul lor. Frost văzu câteva femei împletind cânepa. Privirea i se opri asupra uneia dintre cele care lucrau cu o viteză halucinantă. Cu gesturi mici de o mare precizie, în timp ce un copilaş agăţat de şoldul ei sugea lacom dintr-o mamelă enormă.

Murmurele se propagau de la un grup la altul şi Mercenarul văzu doi bărbaţi apropiindu-se dinspre piaţa centrală a satului Balam se întoarse spre Murdock şi îi dădu câteva explicaţii. Cei doi bărbaţi, persoane importante, purtau în jurul şoldurilor pânze colorate şi pe cap nişte cordeluţe împodobite cu pene vopsite în galben şi roşu. Murdock murmură:

— Momentul adevărului, bătrâne. Ăştia sunt Kayat şi Moki, şeful şi şamanul satului.

Akab se apropie respectuos şi începu o lungă discuţie. Apoi Kayat dădu un ordin. Două femei veniră în fugă şi duseră targa într-o casă. În interior se auziră exclamaţii, apoi un bărbat foarte solid, între treizeci şi cinci-patruzeci de ani, coborî scara în mână cu două cupe. Indienii Xindu erau imberbi şi pieptul aproape lipsit de pilozitate. Frost îl identifică imediat pe cel care se apropia. Asemănarea era evidentă. Se aplecă spre Murdock:

— Viitorul tău socru.

— Gura! mormăi Murdock.

Ukru se opri. Îi salută pe şef şi pe şaman, apoi se întoarse spre americani şi le întinse cupele de lemn. În una se afla sare. În cealaltă era apă limpede. Pronunţă o frază guturală. Frost nu înţelese dar simţi emoţia care vibra în vocea tatălui. Murdock răspunse, apoi explică în timp ce Ukru le întindea cupele:

— Ne mulţumeşte pentru ajutorul dat fiicei sale şi ne invită să gustăm din sare şi din apă în semn de bun venit.

Americanii gustară din sare şi din apă. Apoi Kayat puse o întrebare.

— Vrea să ştie ce facem pe-aici, zise Murdock.

— Spune-i.

Murdock îşi începu explicaţiile, dar Kayat îl făcu să tacă cu un gest şi îl invită să vină să se aşeze împreună cu ceilalţi bărbaţi pe două bănci de bambus aşezate în piaţa centrală, sub un copac ale cărui crengi se întorceau ca o umbrelă.

— Cred că suntem invitaţi la sfatul guvernului local, murmură Murdock. Ni se face o mare onoare.

— Foarte frumos, zise Mercenarul. Dar încearcă să le explici că suntem grăbiţi.

Şamanul strigă ceva. După treizeci de secunde, două fete mai tinere decât Naica veniră cu braţele încărcate de frunze de bananier. Goniră un câine mic care se instalase obraznic pe una dintre bănci, apoi aşezară frunzele respectând o poziţionare regulată. Kayat făcu un gest şi oamenii se aşezară. O tânără femeie foarte frumoasă se apropie cu un burduf de piele şi cupe din lemn.

Purta o pânză galbenă care scotea în evidenţă pielea bronzată. Avea un păr lung şi negru legat cu o bantă împodobită cu pene roz; ochii ei străluceau ca doi tăciuni aprinşi iar sânii, tari precum cei ai unei statui, aveau sfârcurile îndreptate în sus. Tânăra se înclină, împărţi cupele începând cu Kayat şi Moki, apoi, luând burduful de sub braţ, turnă un lichid spumos de culoare gălbuie.

— Ce e asta? întrebă Mercenarul.

— Caşiri, răspunse Murdock. Bere de manioc.

Fata se înclină în faţa lui. Îi turnă în cupă în timp ce Kayat deschidea focul întrebărilor de neînţeles pentru Mercenar. Fata îi turnă caşiri şi se întoarse spre Murdock.

— Spune-i din partea mea că e foarte amabilă.

Fata îşi îndreptă spatele şi Frost simţi sfârcul unui sân atingându-i uşor obrazul. Murdock traduse. Ba râse.

— Ai grijă, murmură Mercenarul. Nu te apuca să agăţi în faţa lui tata-socru că te dezmoşteneşte!

— S-o agăţ pe femeiuşcă asta? Nu e nici un pericol. Ţin la sănătatea mea. E nevasta lui Kayat.

Era greu să-i dai o vârstă şefului satului dar, după părerea lui Frost, putea să aibă vreo şaizeci. Şopti discret:

— La dracu! Cum se distrează ea cu babalâcul ăsta?

Cei şapte bărbaţi ridicară cupa şi băură. Apoi Murdock începu să răspundă la întrebări. După un moment, Mercenarul îl

împunse cu cotul.

— Auzi, petrecerea asta câmpenească e foarte simpatică, dar nu uita că ne aflăm aici ca să facem o vizită Rosei Harrison. N-ai putea să-i întrebi dacă au o pirogă pe care ne-o pot împrumuta şi unul de-al lor care să ne ghideze până acolo?

— Mulţumesc, mormăi Murdock. Eu nu m-aş fi gândi la asta. Dar nu se poate sări, aşa, peste protocol.

*

* *

În bârlogul lui secret din Everglades, Craighton Dean examina satisfăcut ultimele pregătiri. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, naveta *Discovery* va ateriza la Havana. Craighton Dean îşi frecă mâinile. Se gândea la suma pe care avea s-o primească de la sovietici după îndeplinirea misiunii. Va trăi până la sfârşitul vieţii fără grija zilei de mâine. Chirurgie facială, schimbare de identitate, după care avea să emigreze în Africa de Sud. Luase deja unele contacte pentru cumpărarea unei mine de diamante. O mină de diamante! Numai a lui! Ce mai trai!

Tubul de neon arunca o lumină spectrală peste marea consolă care se întindea sub ochii lui Dean. Cadrane şi ecrane de control formau o mare aureolă verzuie în jurul unei incredibile mase de aparate electronice.

Dean puse o mână pe umărul unui tehnician aşezat în faţa consolei.

— Începând din acest moment, George, vei face o încercare din două în două ore. Trebuie ca totul să funcţioneze perfect, la fracţiuni de secundă. O defecţiune de ultimă clipă ne-ar împiedica să ne ducem proiectul la bun sfârşit.

George aprobă cu o mişcare a capului şi din nou, se aplecă asupra aparatelor. Craighton Dean se întoarse spre Petersen, aflat în picioare la celălalt capăt al camerei, lângă un bărbat slăbit, care stătea nemişcat pe un scaun.

— Perfect, zise el. Veşti de la Roy?

— Nu, domnule, răspunse Petersen. Deocamdată nu putem comunica. Din motive evidente de siguranţă.

— Bineînţeles, zise Dean. În orice caz, cred că ar trebui să distrugă bârlogul Rosei Harrison fără probleme. Pe urmă nimic nu ne va mai împiedica să punem mâna pe această navă.

Patronul firmei ETLORAC se apropie de bărbatul care stătea nemişcat pe scaun şi îl privi din înălţimea grandorii sale, adăugând:

— Nu-i aşa, domnule Blumenfield?

Făcu un gest larg cu braţul, arătând spre aparatele de reperare, urmărire şi coordonare de la distanţă.

— Am făcut împreună o treabă frumoasă, continuă el cu mândrie. Priveşte aceste minuni! Nu e o adevărată sărbătoare pentru ochii tăi de om de ştiinţă?

— Ticălos infam, zise Blumenfield cu o voce slabă de tot.

— Nu fi vulgar, Blumenfield. Nu stă bine unui om de nivelul tău. Ai pierdut destulă stimă din partea mea obligându-mă să te droghez ca să-ţi smulg secretele. Încearcă să mai creşti puţin în ochii mei apreciind cel puţin estetic operaţiunea grandioasă care se va derula în faţa ta.

Deodată, în ciuda stării sale avansate de epuizare. Robert Blumenfield simţi o mânie surdă născându-se în el. Craighton Dean se întoarse spre aparate.

Atunci, uluit la culme, Petersen îl văzu pe bărbatul slăbit ridicându-se, apucând scaunul de spătar şi – lucru incredibil în starea sa de slăbiciune – ridicându-l deasupra capului.

Blumenfield hotărâse să încerce un act disperat ca să zădărnicească maşinaţia josnică la care participase fără să vrea. Adunându-şi forţele, Blumenfield, în spatele lui Craighton Dean, ridică scaunul să spargă consolele.

— Nici o mişcare că trag! strigă Petersen.

Craighton Dean tresări şi se întoarse în loc. George întoarse capul stupefiat.

Robert Blumenfield mai făcu încă doi paşi nesiguri.

Împuşcătura răsună asurzitor în micul adăpost de beton.

CAPITOLUL XI

Scaunul căzu, trecând la câţiva centimetri de console. George se depărtă în ultima clipă ca să nu fie lovit. Blumenfield întinse mâinile ca un preot care pronunţă o rugăciune.

Partea de sus a calotei craniene, luată de proiectilul de calibru mare, se lovi de o uşă metalică, împrăştiind un amestec vâscos şi roşiatic care se scurse până la podea. Apoi victima se lăsă încet pe picioare şi se prăbuşi în faţă pe podeaua din plastic. O băltoacă de sânge şi de materie cenuşie se întinse în jurul craniului.

— Păcat, murmură Craighton Dean. Un astfel de creier merita mai mult decât acest sfârşit stupid.

— Îmi pare rău, zise Petersen. N-am avut de ales.

— Ştiu, răspunse Dean.

Cu un gest de dezgust arătă spre cadavru şi zise:

— Dă dispoziţie să fie curăţată imediat mizeria asta, Petersen. Mă îngreţoşează!

— Imediat, domnule, răspunse Petersen.

George nu zise nimic. Avea ochii fixaţi pe cadrane. De zece ani de când lucra pentru Craighton Dean, tehnicianul mai văzuse şi altele...

*

* *

Murdock ştiuse să fie convingător şi Kayat le dăduse o pirogă. Ukru se oferise voluntar pentru a-i conduce pe cei doi americani la bârlogul Mygalei.

În timp ce lega ambarcaţiunea de o rădăcină mare care ieşea din pământ pe mal, indianul murmură câteva cuvinte lui Murdock. Apoi dispăru în perdeaua de verdeaţă.

Omul de la FBI se întoarse spre Frost şi îi explică cu glas scăzut:

— Am impresia că în loc să pierdem timp, cum te temeai tu, am câştigat foarte mult. N-am fi reuşit să găsim locul ăsta atât de repede ca el.

Frost dădu din cap.

— Ce ţi-a spus înainte de a pleca?

— A mai fost acolo după dispariţia micuţei Sena. Kayat a vrut să se plângă încă o dată autorităţilor, dar Ukru ştia că asta nu va servi la nimic. Aşa că, fără să spună nimănui, luase hotărârea să

treacă peste ordinele şefului. Nu mai suporta situaţia, îşi zisese că sosise timpul să facă ceva ca s-o scurtcircuiteze pe Mygala.

— Singur! Cum avea de gând să facă?

— Nu ştia. Sosirea noastră a fost pentru el o adevărată binecuvântare. Mai întâi pentru că i-am îngrijit fiica şi i-am adus-o. Şi apoi pentru că e invitat să vină să-i dea bonjur Rosei Harrison.

Mercenarul zâmbi şi dădu din cap.

— Ţi-a spus că a mai fost deja acolo?

— Da, săptămâna trecută. A reperat locurile şi a găsit ceva foarte interesant.

— Ce? întrebă Mercenarul.

— Râul formează un braţ care dă ocol incintei bârlogului prin stânga. La un moment dat, zidul cade drept în apă. Ukru a remarcat că pietrele cărate de ape în sezonul ploilor deterioraseră serios mortarul. Indianul a desprins doi bolţari. Destul ca să poată intra un om cu o talie normală.

— Fantastic! murmură Mercenarul. Dar de ce s-a dus singur?

— Ca să deschidă drumul, răspunse Phil Murdock. A spus că singur va face mai puţin zgomot.

Frost se aşeză pe mal, scoase un pachet de Camel din buzunar, apoi dădu din umeri şi-l puse la loc. Murdock se aşeză lângă el.

— Probabil că Rose Harrison nu se simte ameninţată, zise Mercenarul. Ăsta e un avantaj pentru noi. Totuşi cred că încă mai are oameni aici. Trebuie să fim atenţi. Să nu uităm că obiectivul numărul unu nu este să distrugem bârlogul, ci s-o facem pe Mygala să vorbească. Trebuie să ne spună coordonatele acestui afurisit de punct Delta 1!

— Mda, zise gânditor Phil Murdock. Dar ai ceva împotrivă să organizăm un mic foc de artificii înainte de plecare?

Mercenarul zâmbi.

— Nu. Câteva „petarde” bine plasate lângă magazia de muniţii ar fi de ajuns. Propun ca tu să te strecori primul înăuntru şi să te duci să pregăteşti arsenalul. Cauţi muniţiile şi plasezi detonatorii. În timpul ăsta, eu o caut pe Rose şi o scot afară. O vom duce într-un loc liniştit ca s-o facem să vorbească.

— Şi Ukru?

Îl vom lăsa de pază lângă gaură.

— OK, zise omul de la FBI. Mi se pare OK.

În acel moment, în spatele lor se auzi un şuierat discret. Era Ukru, cu lancea în mână, care venea spre ei. Pe corpul lui şiroia

apa şi mâlul negricios. Nu-l auziseră deloc apropiindu-se.

Indianul ajunse lângă ei pe mal şi se lăsă pe vine alături de Murdock pentru a-i da raportul. În clipa în care deschise gura. Indianul ridică brusc ochii spre cer şi întinse un deget spre nord.

— Ce l-a apucat? întrebă Frost.

— Habar n-am, răspunse Murdock.

Apoi auziră şi americanii. Auzul lor, deşi sensibil, nu avea acuitatea auzului lui Ukru, omul din pădurea tropicală. Ei avuseseră nevoie de câteva secunde în plus ca să capteze zgomotul. Dar acum zgomotul se auzea perfect.

— Un elicopter, murmură Murdock.

— Două, îl corectă Frost.

Cei trei bărbaţi se repeziră să se ascundă printre copaci, sperând că piroga, legată strâns de rădăcină, era destul de bine ascunsă. Trecură câteva secunde după care Frost murmură cu o voce încordată:

— Sunt două.

— Ce? întrebă Murdock.

— Sunt două elicoptere Huey. Le recunosc şuieratul dintr-o mie!

Într-adevăr, un UH-1D apăru în curând deasupra lor. Perfect vizibil într-un spaţiu gol dintre copaci.

— Ce caută? murmură Murdock văzând aparatul venind cu botul în jos spre bârlog.

— Ăştia sunt oamenii lui Dean, bătrâne, care au venit să facă curăţenie. Sunt aici ca să distrugă cuibul Mygalei.

Ca pentru a-i da dreptate, elicopterul trase, una după alta, două rachete. Detunăturile făcură să se cutremure pământul sub ei. Copacii se îndoiră, măturaţi de suflu. Sosea şi celălalt elicopter.

Riposta din bârlog nu se lăsă aşteptată. Mitralierele începură să tragă cu furie. Pe burtă, cu nasul în humusul fetid, cei trei bărbaţi, neputincioşi, văzură gloanţele urcând spre cer. Cel de al doilea elicopter avu timp să-şi tragă cele două rachete, apoi făcu explozie într-o mare de flăcări. Un fum negricios ţâşnea din toate deschizăturile aparatului care se prefăcu în mii de fragmente incandescente. Schije de metal supraîncălzite căzură ca o ploaie în apele râului, secerând frunzele, înfigându-se în pământul moale din jurul celor trei bărbaţi. Apoi, o explozie titanică îi asurzi. Pământul se cutremură. Noi fragmente se ridicaseră în aer în mijlocul unei coloane de flăcări orbitoare.

— Magazia de muniţii, bâigui Mercenarul.

Ici şi colo se auziră câteva explozii mai slabe: muniţii împrăştiate prin bârlog. Ukru jubila. Mygala nu putuse să supravieţuiască acelui infern. Expresia lui de bucurie se transformă în oroare când un picior, cu un crac de pantaloni şi bocanc, trecu prin frunziş şi căzu la mai puţin de un metru de el.

Americanii nu jubilau deloc. Oamenii lui Petersen reuşiseră să dea lovitura. Nu mai avea cine să le indice coordonatele punctului Delta 1.

CAPITOLUL XII

Frost, Murdock şi Ukru se ridicară în picioare clătinându-se. După vacarmul exploziilor rămăseseră în urechi cu un fel de zbârnâit şi, preţ de câteva secunde, le veni greu să-şi regăsească echilibrul. Imediat ce avu impresia că aude din nou normal. Mercenarul zise:

— Să mergem totuşi să vizităm casa. Poate că vom avea norocul să găsim pe cineva care să ne conducă.

Tonul optimist nu-l înşelă pe Phil Murdock. Traversară totuşi braţul râului. În timp ce pătrundeau în incintă, Frost încercă să glumească:

— Vezi, Phil, se intră ca într-o moară. Nu trebuie să mai căutăm o intrare!

Phil Murdock dădu din umeri. Nu mai avea chef de râs. Indianul venea în urma lor, cu lancea în mână, fascinat de incendiul care izbucnise la vreo sută de metri.

Solul era sfârtecat şi flăcările păreau că ţâşnesc dintr-un crater. De jur-împrejur, construcţiile din materiale prefabricate fuseseră dărâmate de explozie. Mai rămăseseră în picioare doar câteva porţiuni din zidul de incintă din pietre mari cimentate.

În acel moment Frost întinse degetul spre nord. Mai rămăsese un hangar din tablă, destul de lovit, plin de găuri, dar întreg, în spatele uşii, răsucite în jurul ei ca un capac de conserv ă, două elicoptere Huey, aparent intacte, aşteptau asemenea unor libelule gigantice.

Pământul era plin de membre dislocate, de pietriş, de fiare contorsionate. Dar în hangar, formele omeneşti care zăceau pe jos erau încă uşor de recunoscut.

În inima americanilor se ivi din nou un sâmbure de speranţă. Poate că în interior mai erau încă oameni în viaţă. Porniră în pas alergător, urmaţi de Ukru.

Lângă intrare, un bărbat în uniformă stătea jos, cu picioarele depărtate, cu spatele sprijinit de roata unui elicopter. Ochii care priveau în gol şi gura deschisă indicau că era mort. Dar la exterior nu se zărea nici o rană. Doar burta şi pieptul erau ciudat de dilatate. Nasturii tunicii păreau gata să cedeze sub presiunea interioară. Murdock se apropie mirat, căutând măcar o rană.

— Nu-l atinge, zise Mercenarul, că te pocneşte în faţă. Suflul i-a spart plămânii. Încă mai e întreg din cauza învelişului muscular

şi a hainelor, dar dacă îl pipăi prea mult totul se împrăştie.

În acel moment auziră un geamăt venind din fundul hangarului. Scoaseră pistoalele şi înaintară cu prudenţă în hangarul întunecos.

Un bărbat zăcea pe o parte lângă un cadavru decapitat de o schijă de metal. Trăia şi încerca să se ridice în genunchi.

— Nu mişca! îi ordonă Phil Murdock.

Lângă tip, desfigurată de arsuri cumplite, îmbrăcată într-un fel de salopetă, dar uşor de recunoscut după părul blond, Rose Harrison gemea în pragul agoniei. Era clar că ei doi se repeziseră la elicoptere, încercând să fugă.

Tipul începu să se târască spre o mitralieră care zăcea la câţiva metri de el.

— Am spus să nu mişti! repetă Murdock.

Tipul mai înaintă un metru apoi se opri. Lancea lui Ukru lovi atât de fulgerător încât Frost avu impresia că iese din corpul tipului, nu că se înfige în el.

Indianul îşi recuperă arma cu un rânjet feroce. Cadavrul rămase în aceeaşi poziţie, cu muşchii blocaţi de curara.

— La dracu! răcni Frost. Ne lichidează singurii supravieţuitori pe care i-am putea face să vorbească. Explică-i chestia asta, Phil!

Murdock se întoarse spre Ukru şi-i spuse câteva cuvinte. Frost se lăsă în genunchi lângă Rose Harrison. Era clar că Mygala se pregătea să fugă; lângă ea zăcea o valijoară neagră, prinsă cu un lanţ de încheietura mâinii drepte.

Frost îl auzi pe Ukru protestând, apoi vocea lui Murdock replicându-i cu autoritate. Indianul mormăi şi păru că acceptă fără tragere de inimă argumentele lui Păr-Galben.

Ochii albaştri ai Mygalei erau injectaţi de sânge. Febra îi făcea să strălucească ca nişte pepite. Faţa nu mai era decât o rană însângerată. Avea un obraz calcinat, în întregime negru, iar celălalt numai carne vie. Fruntea şi mâinile erau pline de băşici hidoase.

— Mă auzi? o întrebă Mercenarul.

Privirea ei dementă era fixată asupra lui dar nu ştia dacă-l vede. Mygala dădu din cap. Auzise întrebarea.

În ciuda ororilor comise de acea femeie sau de oamenii ei, Mercenarul nu-şi putea înăbuşi sentimentul de milă faţă de suferinţa ei. Stăpânindu-şi dezgustul, Frost îi puse o mână la ceafă şi îi ridică capul.

— Ştii că oamenii lui Dean au făcut asta?

— Da... da... Ştiu...

Vocea celei care fusese Mygala, „teroarea” indienilor xindu, nu mai era decât o şoaptă tânguitoare.

— Am... Am înţeles... Dar prea târziu... Nu mă putea lăsa... în urma lui... Imposibil... Ca... Ca Blumenfield...

— Ce! exclamă Mercenarul. Crezi că l-au omorât pe savant?

— Sigur... murmură Rose Harrison cu o voce din ce în ce mai slabă. E... Era programat...

Murdock şi indianul tăcuseră şi asistau la interogatoriu.

— Sunt de la poliţie, zise Mercenarul. Te rog să-mi dezvălui locul unde se ascunde Dean! Chiar dacă nu-ţi pasă de salvarea unor vieţi omeneşti, de navetă, de prestigiul celor de la NASA. Fă-o măcar ca să te răzbuni!

Rose Harrison dădu din cap.

— Da... *Delta prime, ever*...[5]

Apoi tăcu. Frost simţi ceafa Mygalei devenind rigidă în mâna lui. Ukru! Indianul trebuia şi el să se răzbune! Înfipsese lancea în piciorul Mygalei. Curara acţiona repede, prea repede pentru o muribundă!

— Ce idiot! răcni Mercenarul. Spune-i să se care ca să-şi îngrijească fata!

Apoi se calmă. În sinea lui, nu putea să-l comande pe Ukru. Dar dacă ar mai fi avut răbdare câteva secunde...

Urmă un minut de discuţii aprinse între Phil Murdock şi indian, apoi Ukru dădu din cap şi se îndepărtă.

Frost se ridică, doborât de senzaţia că pierduse bătălia chiar când era pe punctul de a ieşi victorios. Îşi puse la loc pistolul Browning High Power şi urcă într-un elicopter strigând:

— Cel puţin avem un autobuz direct pentru întoarcere. Nu mai e cazul să ne plimbăm prin junglă. Voi verifica dacă are plinul făcut şi dacă staţia radio funcţionează. Când vom fi destul de aproape de ţară, îl voi suna pe Mike ca să anuleze lansarea.

— *Point Delta, ever*... murmură visător Murdock. Mă întreb ce-a vrut să spună.

Dar Frost nu-l auzi. Se afla deja la manşa aeronavei. Prin sfera de plexiglas, Mercenarul îl văzu pe indian întorcând capul înapoi la uşa hangarului şi făcându-le un semn cu mâna care părea să însemne: îmi pare rău, băieţi, nu m-am putut abţine; sper să nu-mi purtaţi pică.

Mercenarul ştia că indianul nu putea să înţeleagă tot ce era în joc. Nu putea să-l condamne. Făcu cu mâna şi indianul zâmbi.

[5] Delta Unu, totdeauna...

Apoi Ukru dispăru.

Frost porni motorul. Totul era în perfectă stare de funcţionare. Lăsă turbinele să se încălzească apoi se întrebă ce făcea Phil Murdock.

În hangar răsună în acel moment o împuşcătură. Frost sări de pe scaun, scoase pistolul şi se repezi spre uşa glisantă a aparatului.

Strigă:

— Phil! Unde eşti?

CAPITOLUL XIII

— Vin, răspunse vocea lui Murdock.

Frost era nedumerit.

— Tu ai tras?

— Da. Plecam şi uitam ceva esenţial.

— Ce? întrebă Mercenarul.

Phil Murdock se urcă la bordul elicopterul de luptă şi îi arătă valijoara neagră a Rosei Harrison.

— Asta, răspunse el. Am fost obligat să trag ca să rup lanţul.

Aruncă valijoara pe scaunul de lângă Frost şi coborâră amândoi. Avură nevoie de zece minute ca să cureţe drumul şi să scoată marele elicopter din hangar. Afară focul nu mai trosnea, dar pământul fumega.

Ukru se făcuse nevăzut. Probabil că se întorcea în sat să anunţe vestea bună a morţii celei care fusese Mygala.

Frost ridică elicopterul de la sol. Plecau acum să anunţe vestea proastă agentului special Michael O'Hara. Elicopterul luă direcţia nord-vest pentru a survola Marea Caraibelor făcând un ocol larg în jurul Cubei.

În curând, pădurea amazoniană nu mai rămase decât o mochetă groasă sub burta aparatului. Survolară o panglică argintie care se întindea printre copaci. O pirogă mică. Ca o jucărie de copil, se deplasa de la un capăt la celălalt.

Ukru se ridică în picioare şi le făcu cu mâna. Apoi continuă să urce afluentul lui Rio Negro în direcţia satului şi a tribului său.

*

* *

— Ai grijă! strigă Phil Murdock. Ne prăbuşim în apă!

— Să ştii, amice, că avem tot interesul să zburăm jos de tot. Dacă ne reperează un radar, s-a zis cu noi.

Mercenarul porni staţia radio şi zise:

— Alo, Firefly! Aici Puma Singuratică. Răspunde, Firefly.

Murdock făcea inventarul hârtiilor găsite în valijoara Rosei Harrison.

— Nimic interesant. Comenzi de arme şi iar comenzi de arme. Şi facturi... de arme. Ce mai e şi asta? Cifre cu indicativul DPE.

Frost dădu din umeri în timp ce omul de la FBI murmura pentru a mia oară de la plecare:

— Mă întreb ce-a putut să spună cu *Delta prime, ever...*

— Eu mă întreb de ce nu reuşesc să intru în legătură cu O'Hara! Dacă suntem reperaţi de tipii de la Cape Canaveral. Vom ajunge hrană pentru crocodili.

— Unde suntem? întrebă Murdock.

— În curând vom ajunge deasupra insulelor Everglades. Le ştii?

Mercenarul făcu o pauză apoi răcni:

— Insulele Everglades! La dracu şi la toţi dracii! Insulele *Everglades!*

— Ce-i cu ele?

— Asta a vrut să zică Mygala! N-a putut să termine ce-avea de spus. Nu voia să spună *ever,* ci Everglades. Iar cifrele de pe hârtia cu antetul DPE trebuie să fie coordonatele.

Mercenarul îşi puse casca la urechi şi zise:

— Firefly! Aici Puma Singuratică, răspunde, fir-ar să fie!

În sfârşit se auzi vocea lui Michael O'Hara:

— *Politicos, ca totdeauna... Cu ce-ţi pot fi de folos?*

— Gata. Am coordonatele ascunzătorii! Ţi le transmit.

Phil Murdock îi întinse hârtia lui Frost şi acesta le citi de două ori lui O'Hara, apoi întrebă:

— Cât timp mai e până la decolare?

— *O oră. Tocmai voiam să cer anularea lansării.*

— OK. Adună câţi oameni poţi. De la SWAT, de la FBI, de la poliţia oraşului şi veniţi rapid în punctul de adunare! Noi mergem direct acolo.

— *Mulţumesc pentru sfat, nenişorule. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată chestia asta prin minte!* mormăi O'Hara. *Ai grijă de pielea ta până când venim!*

— Ciao, frumosule! Alivoar!

*

* *

Ascunşi între ramurile unui manglier, Hank Frost şi Phil Murdock nu-şi luau ochii de la micul adăpost dintre mangrove la o sută de metri de ei.

Mercenarul se uită la ceas şi mormăi:

— Mai mult de un sfert de oră.

În acel moment auzi un foşnet care îl făcu să tresară. Întoarse capul şi văzu în stânga lui un anapleb[6] care ieşea din apă şi aluneca pe mâl, propulsându-se cu mişcări viguroase de înotătoare. Se uită la acel ciudat peşte-şopârlă care dispărea

[6] Specie de peşte din America adaptat să vadă şi să respire în aer.

lăsând în urmă o brazdă neregulată în mocirlă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra punctului Delta 1.

— Treisprezece minute, anunţă Murdock.

Mercenarul îşi şterse mustaţa umedă cu dosul mâinii. Atmosfera de-acolo era aproape la fel de „sănătoasă” ca cea din pădurea tropicală. Gazele care se degajau din mâl nu aduceau acelaşi miros ca humusul putrid din pădure, dar în materie de duhoare îi făceau concurenţă cu mare succes.

Mercenarul bombăni:

— Dacă la ora H fără cinci nu sunt aici, trecem amândoi la atac.

— Mda, răspunse Phil Murdock rânjind sinistru. Doar cu puşcoacele noastre împotriva betonului şi a armelor lor automate, vom arăta ca nişte indieni xindu atacând cu lăncile ascunzătoarea Mygalei.

— Ce-or fi făcând idioţii ăia?

— Idioţii ăia au onoarea, plăcerea şi avantajul să se pişe în capul tău! Dar pentru că sunt băieţi buni, n-o vor face şi te vor invita să asişti la focul lor de artificii!

Vocea lui O’Hara! Dacă ar fi fost lângă el, Frost l-ar fi pupat.

— La dracu, Mike! Nu v-am auzit venind.

Omul de la FBI coborî din barca pneumatică, căzu într-o băltoacă de mocirlă şi înjură de mama focului. Se ridică, se apropie de Mercenar şi apăsă pe butonul aparatului de emisie-recepţie.

— Aici, Firefly. Porniţi artileria, Rinocerilor.

— *Am înţeles.*

Frost auzi zgomotul caracteristic al rachetelor care se lansau lăsând în urmă lor o dâră de foc galben-portocalie. Întoarse capul spre Punctul Delta 1 şi văzu impacturile luminoase.

Iar în tăcerea care urmă primelor două explozii, se auzi o voce pe care o cunoştea foarte bine:

— Bravo, Mike! Foarte reuşit! Nu regret că am luat un bilet la spectacol!

Felicity!

Râsul ei se pierdu printre manglieri. Frost se întoarse. O văzu pe brunetă coborând din a doua barcă şi alergând spre el.

Alte două rachete explodară în punctul Delta 1. Aducând pagube serioase carcasei de beton.

Oamenii din SWAT, înarmaţi cu puşti-mitraliere, apărură printre manglieri. Picioarele le intrau adânc în mâl. Felicity deschise braţele şi Frost se pregătea să se ridice ca s-o

primească. În acel moment se făcu auzită riposta oamenilor lui Petersen.

— La pământ! răcni Mercenarul.

Prea târziu.

O corolă mare de culoare roşie înflori pe uniforma tinerei femei, chiar sub sânul stâng. Fără să ia în seamă gloanţele care ciopârţeau frunzele din jurul lui. Mercenarul se ridică şi o primi în braţe pe tânăra femeie exact în momentul în care se prăbuşea.

Felicity îl privi cu gura crispată de durere. Apoi închise ochii, îi deschise, clipi de câteva ori şi zâmbi. Frost îi văzu dinţii mici şi strălucitori, îi văzu buzele mişcându-se şi o auzi murmurând:

— Aminteşte-ţi, Hank... Aminteşte-ţi... cariatida... Să n-o uiţi niciodată, iubitule...

Apoi încremeni şi privirea ei deveni fixă.

În jurul adăpostului bătălia era în toi. Rafalele răsunau din toate părţile. Rachetele şuierau, muşcau cimentul, pulverizau piatra, aruncând spre cer mâl şi rămăşiţe omeneşti.

Cerul de un albastru-cobalt al Floridei!

Frost închise pleoapele tinerei femei. O legănă în braţe şi-i murmură la ureche:

— Nu, nu voi uita niciodată.

Apoi ridică privirea spre cerul de cobalt şi lăsă să i se reverse durerea sub forma unui strigăt, a unui urlet primitiv de animal rănit.

Simţi o mână aşezându-se pe umărul lui. Auzi vocea lui O'Hara în mijlocul vacarmului cumplit.

— Las-o acum. Ne vom ocupa noi de ea.

Încremenit, Frost privi la cei doi oameni care transportau cadavrul tinerei femei spre o barcă pneumatică. Felicity... Se sfârşise cu iubirea, se sfârşise cu ştrengăriile, se sfârşise cu viaţa, cu frumuseţea, cu blândeţea, cu râsul cristalin!

Venise moartea şi putreziciunea!

Precum un automat. Mercenarul se răsuci pe loc spre punctul Delta 1. Porni în fugă fără să-i pese de proiectilele care găureau aerul în jurul lui.

Se aplecă în trecere ca să ia o armă. O M-60, de lângă cadavrul unui om din SWAT. Cu un gest mecanic, Frost lipi mitraliera grea de şold. Nu-i simţea greutatea. Nimic nu mai avea greutate, cu excepţia durerii.

Şi Mercenarul îşi reluă înaintarea, implacabil, mitraliind totul în faţa lui cu o mişcare regulată, secerând oamenii care ieşeau urlând din adăpostul bombardat.

Îl văzu pe Petersen căzând, practic tăiat în două de una din rafalele sale. Bărbatul blond se prăbuşi. Încercând cu un ultim efort să-şi ţină măruntaiele care ieşeau din abdomenul sfârtecat.

Îl văzu pe Craighton Dean ieşind din adăpost şi luând-o la fugă prin mâl. Îl auzi strigând:

— Îndurare! Nu mă omorî! Am cu ce plăti!

Degetul i se încleştă pe trăgaci şi respectabilul cetăţean Craighton Dean explodă ca un balon plin cu sânge.

Mercenarul avea degetul încă crispat pe trăgaci când îşi dădu seama că nu mai avea cartuşe. Peste mangrove se aşternuse liniştea. Deodată, o altă explozie făcu să se cutremure mlaştinile. Frost ridică privirea spre cer şi, pentru prima dată în viaţă, văzu cu ochii lui o navetă pornind la asaltul spaţiului. Mai auzi încă o explozie în momentul în care rachetele purtătoare se despărţiră, apoi imediat pasărea albă dispăru, ducându-şi în siguranţă încărcătura de oameni şi materiale ştiinţifice.

Dar cu ce preţ!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....9

CAPITOLUL III.....29

CAPITOLUL IV.....42

CAPITOLUL V.....54

CAPITOLUL VI.....66

CAPITOLUL VII.....68

CAPITOLUL VIII.....75

CAPITOLUL IX.....84

CAPITOLUL X.....86

CAPITOLUL XI.....93

CAPITOLUL XII.....97

CAPITOLUL XIII.....101

CUPRINS.....106

***Hank Frost*, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !**

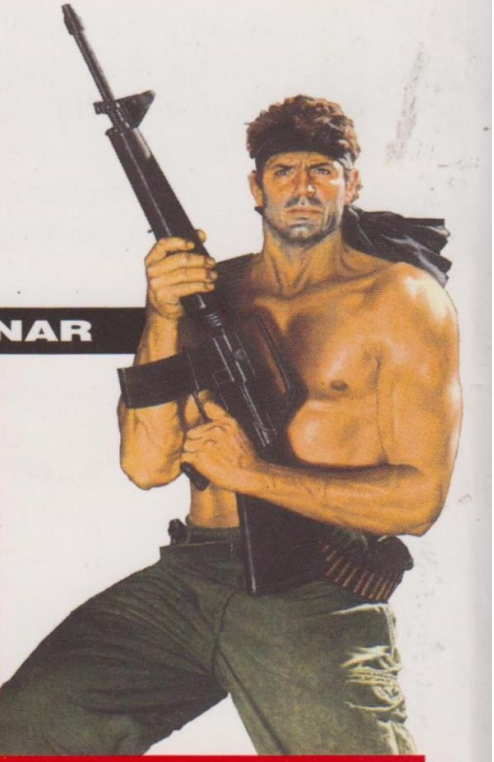

MERCENAR MERCENAR

Elicopterul se opri în zbor staționar cu botul în jos și coada spre stele, asemenea unei libelule gigantice. Un reflector puternic se aprinse la bordul aparatului. Marele cerc de lumină galbenă se plimbă printre papură și bălțoace de apă. Apoi se opri deasupra Dodge-ului.

Mitraliera din fața elicopterului trase o rafală scurtă și gloanțele țâșniră în noapte ca niște scântei.

O'Hara văzu o coloană de foc și fum negru ridicându-se spre cer. Se aruncă la pământ și înjură dându-și seama că nimerise într-o baltă mocirloasă, apoi auzi o ploaie de fragmente incandescente care cădeau în jurul lui sfârâind. Oamenii de la S.W.T.A. începură să mitralieze elicopterul.

EDITURA Z

EDITURA Z EDITURA Z